

ELEEN KELLY

*Şeriful şi
ziarista*

ALCRIS

Capitolul 1

— Te-a sunat Steve... Ar vrea să te vadă.

Susan își puse valiza pe pat apoi se întoarse, exasperată, spre mama ei. Bătrâna, în ciuda situației reale, se încăpățâna să dorească împăcarea celor doi... Susan oftă din adâncul inimii și se așeză pe scaun. După un an petrecut în Michigan, trebuia să se obișnuiască din nou să trăiască aici, unde se născuse, înainte de a-și face orice plan pentru viitor.

— Ce-ar avea să-mi spună? răspunse, plictisită. Când am rupt logodna, acum nouă luni, nu mai era nimic de adăugat...

— Susan, a suferit mult de tot.

— Dar la mine nu te gândești, mamă? Nu m-a rănit când m-a acuzat de ambiție neînfrânată? N-aș mai putea să suport niciodată un asemenea atac, știi foarte bine. Dar... de unde știe că m-am întors?

Emma Jarvis, își înălță umerii, aparent nevinovată, în timp ce aranja florile din buchetul așezat pe comodă.

Urmără câteva clipe de tăcere. Susan își contemplă camera micuță a adolescenței. Nu revenea aici decât rareori, și nimic nu

se schimbase. Cuvertura pepit de pe pat, toaleta, pernele și animăluțele de pluș... De fiecare dată când era aici, avea impresia că se întoarcea în timp.

– Mamă, i-ai spus că mă întorc să rămân în Virginia, nu-i așa?

– Eu... eu n-am vorbit direct cu Steve.

Emma ridică privirea spre fiica ei. Cu părul grizonant, slăbuță, îmbrăcată cu o haină subțire și pantaloni albi, nu arăta cei șaiszeci și cinci de ani pe care-i avea.

– Dar ai spus altora! reîncepu fata pe un ton de reproș.

– Bineînțeles! Și nu numai eu, ci și taică-tu'! Ne bucurăm atât de mult să te avem din nou printre noi... Grafton e un orașel mic, Susan. Credeai că întoarcerea ta va trece neobservată?

Bătrâna avea dreptate. Tatăl ei conducea consiliul școlar, iar mama, diverse asociații, și în comunitățile restrânse în care toată lumea se cunoaște, veștile se răspândesc întotdeauna foarte repede.

Susan își încrucișă picioarele și oftă din nou.

– Cu toate astea, nu-mi face deloc plăcere să dau nas în nas cu Steve din prima zi, murmură ea.

Maică-sa o privi cum își răsucea o șuviță din părul lung și negru și se duse să se așeze lângă ea.

– Susan, îți înțeleg reticența, dar gândește-te o clipă, poate e mai bine așa. La ce bun să aștepti?

Tânăra se ridică brusc și începu să se plimbe prin cameră, nervoasă.

– De fiecare dată, ai fost de partea lui Steve...

– E un flăcău de nota zece, replică Emma, calmă. Întotdeauna am crezut asta și nu mi-am schimbat părerea. Faptul ca nu mai sunteți logodnici nu schimbă deloc situația.

Susan își ronțăia o unghie, gânditoare. În ceea ce privea calitățile lui Steve, nu putea să nege nimic. Avea curajul unui

erou, delicatețea unui sfânt, dădea dovadă de fiecare dată de simțul umorului și, nu în cel din urmă rând, frumusețea și farmecul unui star de cinema. Știa foarte bine toate astea...

Expresia Emmei se înăspri.

– Sincer, îmi pare rău, draga mea. Îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie pentru tine. Problemele tale profesionale din ultimele luni, cu siguranță n-au făcut lucrurile mai ușor de suportat...

– E puțin spus, murmură Susan cu un zâmbet amar în colțul gurii.

Se întreba dacă Steve era la curent cu toate peripețiile de care avusese parte.

– Orice-ar fi, reluă maică-sa ridicându-se să se ducă la ușă, acum nu mai pot să schimb programul serii...

Susan tresări.

– Ce vrei să spui?

Și ea, care sperase că după o călătorie lungă, va avea parte de o cină împreună cu familia, urmată de o vorbă lungă în fața șemineului!

– Ei bine... reuniunea pentru campania de realegere a lui Steve are loc aici, astă-seară.

Neplăcut surprinsă, Susan își simți deodată inima bătându-i mai repede.

– La ce oră? întrebă, încercând să-și stăpânească vocea.

– În mai puțin de o oră, timp în care trebuie să pregătesc un bufet consistent. Slavă Domnului, frigiderul e plin ochi cu toate bunătățile...

Emma ezită o clipă, apoi adăugă:

– Susan, nu vrei să vii să ne dai o mână de ajutor?

În fața expresiei bosumflate a fiicei, mama insistă:

– Altădată, ai contribuit la alegerea lui Steve...

– De bună seamă, mamă... dar asta a fost înainte de a ne despărți.

Emma o privi îndelung. Nu ascunsese niciodată faptul că, după părerea ei, Susan făcuse o mare greșeală plecând din Virginia să încerce să-și facă o carieră pe alte meleaguri. Nu avusese parte decât de decepții...

– Steve nu s-a schimbat deloc, repetă ea cu blândețe, și merită să primească ajutor.

– Sigur... dar încă nu mă simt în stare să mă întâlnesc cu el.

Simțind deodată nevoia să facă ceva, Susan se apropie de șifonier să-și agate hainele... și, deschizându-l, pări și făcu un pas înapoi. Avea în față rochia albă din muselină, presărată cu perle... Rochia de mireasă, pe care o căutase cu atâta grijă cu mult timp înainte, dar ziua în care ar fi trebuit s-o poarte, nu mai avusese nevoie de ea.

– Dumnezeu! exclamă Emma, ducând o mână la gură. Îmi pare foarte rău, draga mea... O pusesem aici să nu se strice, și nu m-am mai gândit s-o strâng înainte de a veni tu... Înțelegi, la subsol e umezeală și, chiar strânsă într-un cufăr, mă temeam să nu...

În ciuda emoției, Susan își veni repede în fire.

– Nu-i nimic, mamă. Ai... avut dreptate vrând s-o păstrezi. Poate găsim pe cineva căreia să i-o dăm...

Cu un nod în gât, dădu la o parte rochia să facă loc, având grijă să n-o șifoneze, dar atunci când deschise valiza să-și scoată lucrurile, își simți ochii umezi.

– Dacă vrei, propuse în grabă Emma, pot s-o duc în cameră la mine. La urma urmei...

– N-are rost, mamă. N-ar folosi la nimic dac-ai ascunde-o, nu-i așa?

Totuși, deodată, simți nevoia să iasă din camera a cărei atmosferă devenise apăsătoare.

– Hai să plecăm de-aici! O să-mi aranjez lucrurile mai târziu... Pentru moment, am nevoie să mă liniștesc un pic.

Luându-și mama de braț, ieșiră amândouă. După ce coborâră scara din lemn de stejar, ceruit cu grijă, spuse:

– Cred că mă duc să mă plimb puțin.

Întotdeauna îi plăcea să se plimbe când era nervoasă. I se părea cel mai bun leac împotriva tensiunii și, în cea mai mare parte a cazurilor, asta făcea într-adevăr minuni. Mama părea neliniștită, așa că îi spuse cu blândețe:

– Mă simt foarte bine, nu-ți face griji... dar drumul a fost foarte obositor, și aș vrea să rămân singură o clipă.

– Nu te schimbi? Întrebă Emma, examinând cu ochi critic taiorul Susanei.

– Nu mă duc departe, spuse ea cu nonșalanță, aruncându-și geanta pe umăr. Cred că o să mă mulțumesc să casc ochii prin vitrine!

Maică-sa o însoți pe terasa din fața intrării.

– Și... Steve? îi aduse aminte cu prudență. Nu-l suni? Să știi că a insistat mult să-i dai un telefon. Nu poți să-l eviți la nesfârșit...

– Mamă, îmi dau seama cum stau lucrurile, dar prefer să nu mă grăbesc.

Așa cum se aștepta, era destul de rece afară. Vântul de octombrie, blând încă, făcea să se miște pe trotuar frunzele căzute, de culoare ruginie. Mergând pe străzile liniștite, Susan se uita cu plăcere la casele pe lângă care trecea și pe care le cunoștea atât de bine.

Orășelul Grafton adăpostea șapte mii de locuitori și era o comunitate liniștită în care simbolurile vieții moderne – fabrici,

magazine mari, probleme de circulație – nu ajunseseră încă. O mină, exploatată de la începutul secolului și situată la câțiva kilometri distanță, dădea de lucru oamenilor de aici, însă Grafton se mândrea și cu câteva hoteluri moderne care nu erau goale niciodată. Turismul local, bazat pe frumusețea unanim recunoscută a zonei înconjurătoare, se dezvoltă din an în an.

Da, își spusese Susan, cu siguranță, în Grafton se putea trăi ușor și plăcut... dar deocamdată, avea nevoie de altceva. Îi lipseau orașele mari, singurele locuri în care putea să-și realizeze cariera pe care o visa.

Deodată, își dădu seama că o mașină mergea încet, în ritm cu ea. Începu să iuțească pasul, apoi recunoscu pe portiera mașinii ecusonul poliției municipale.

Încetini, aruncă o privire peste umăr... și scoase o exclamație de necaz; omul de la volanul mașinii nu era nimeni altul decât șeriful Steve Markham...

Se întâlniră la intersecție. Semaforul se făcu verde pentru circulația auto, interzicând traversarea pietonilor. După ce ezită o secundă, Susan se aventură printre mașinile care treceau pe stradă, vrând să ajungă pe trotuarul de vizavi.

Steve trebuia s-o fi văzut, dar înțelegea bine că n-avea chef să stea acum de vorbă cu el, nu-i așa? Nu putea decât să spere...

Continuându-și drumul, își aduse aminte de prima lor întâlnire, de acum patru ani.

Născut în New York, Steve venise în Virginia de Vest să-și petreacă vacanța, dar se îndrăgostise imediat de pământurile fertile înconjurate de munți înalți. După o lună, se întorcea să se instaleze la Grafton împreună cu fratele mai mic și, datorită pregătirii lui, găsisese imediat de lucru în poliția locală.

Susan, pe vremea aceea, locuia în Cincinnati, unde ocupa un post de avocată într-o asociație pentru protecția

consumatorilor. Făcea deseori vizite prietenilor din Grafton, și îl văzuse pe Steve pentru prima oară în cursul unei serate animate...

Atracția pe care o simțiseră imediat unul pentru celălalt, fusese asemenea unui fulger; timp de aproape trei ani, se văzuseră regulat, în ciuda distanței de patru sute de kilometri care îi despărțea.

Pocnetul portierei care se închidea o trezi din visare.

– Bună, Susan, auzi glasul plăcut al lui Steve.

El dădu ocol mașinii să vină să-i strângă mâna. Cu inima bătându-i cu putere, ea îi răspunse salutului, fără să-și poată ascunde complet tulburarea din glas...

O privea fix, fără să zâmbescă, cu ochii lui frumoși, albastru-verzui. Nu se schimbase deloc.

Cu toate că se adaptase perfect vieții de aici, avea totuși o alură, un fel de a se purta care-i trăda originea, și pe care Susan, în sinea ei, le rezuma într-un cuvânt: avea « clasă ». Părul castaniu-deschis, des, puțin ondulat, încadra o față cu trăsături voluntare, cu pomeți înalți. Își vârâse mâinile în buzunare și, cum era cu un cap mai înalt, trebui să se aplece puțin să-i vorbească.

Steve schiță în sfârșit un zâmbet, apoi scoase un carnet dintr-un buzunar al uniformei kaki.

– Mi-ar fi plăcut să-ți spun cât de mult mă bucur să te văd din nou, și să te las să-ți continui drumul, dar din păcate ai comis o infracțiune chiar sub ochii mei... și mă văd nevoit să te amendez.

Susan fu cât pe ce să protesteze, dar își mușcă buzele. Nu putea să nege că traversase pe roșu, nu? Își aranjă cu mâna părul negru care i se revărsa pe umeri, și ridică spre el ochii verzi, căutând să adopte o atitudine nonșalantă.

– Cum vrei tu, Steve...

De fapt, chiar se felicita că este în situația de contravenientă. În felul ăsta, evitau cel puțin pe moment, să discute pe un plan mai personal.

El își înalță sprâncenele, examinând ovalul delicat al feței contravenientei, nasul drept, sprâncenele fine. Nu putuse să le uite nici o clipă...

– Nu opui rezistență? o întrebă ironic.

– Nu, bineînțeles. Doar îți faci meseria, nu-i așa?

Steve se încordă imperceptibil, aproape decepționat, pe urmă făcu un gest spre mașina lui.

– Foarte bine. Urcă o clipă în mașină... O să punem lucrurile la punct.

Femeia se așează pe locul pasagerului, în timp ce el lua loc pe scaunul șoferului, răsfoindu-și carnetul.

– Numele?

De data asta, Susan simți că-i sare muștarul. Ce nevoie avea să-și bată joc de ea?

– Știi foarte bine!

Se înfundă în spătarul scaunului, fără să schițeze nici un gest de a scoate actele din geantă.

– Pentru moment, nu știu, replică el. Am impresia că am de a face cu o necunoscută...

– Nu este clar din cauza cui am plecat? spuse femeia pe tonul cel mai glacial cu putință.

Steve oftă, apoi își încrucișă brațele.

– Susan, am instalat semafoarele astea ca să-i protejăm pe pietoni, în urma mai multor accidente care s-au întâmplat aici. Cum să-i convingem pe copii să le respecte, dacă adulții nu vor să dea exemplu?

Furia Susanei începea să se risipească. Chiar părinții lui Steve, știa bine, dispăruseră în urma unui accident teribil, și toată lumea era de acord că principala calitate a tânărului șerif era grija lui pentru prevenire.

– Ai perfectă dreptate, Steve. Pe viitor, am să fiu mai prudentă.

El clătină din cap de câteva ori, agităndu-și carnetul, și-i spuse încet:

– Susan, nu ți s-a spus că te-am căutat? Vroiam neapărat să te văd. De ce nu m-ai sunat?

– Aveam nevoie să mă gândesc.

Spre disperarea ei, discuția lua cursul pe care ar fi vrut să-l evite...

– Am auzit că participi din nou la alegeri, spuse femeia pe un ton neutru.

– Da. Asta te surprinde?

– Ei bine... Și da și nu...

Se întrerupse. Acum, când între ei nu mai exista nici o legătură, părerea ei nu mai avea nici o importanță... Nimic nu-l împiedica pe Steve să rămână la Grafton.

– Îmi place să stau aici, explică polițistul. Îmi place legătura strânsă dintre oamenii de aici...

– Mda... știu. Și îți mai place că toată lumea se cunoaște...

Pentru ea, care crescuse în atmosfera asta de intimitate, uneori apăsătoare dintre vecini, anonimatul din marile orașe era de preferat.

– Dacă se cunosc, înseamnă că se și apreciază și se ajută între ei, continuă el sobru.

Apoi, vrând să schimbe subiectul, continuă:

– Susan, îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat.

– Deci știi că... nu mi s-a mai reînnoit contractul?

– La Grafton, ai rămas un fel de celebritate. Ziarele au vorbit despre eșecul tău la ultimul canal de televiziune apărut la Lansing...

Susan se făcu roșie ca racul. Deci, știa toată lumea! Ideea compasiunii de care aveau să dea dovadă concetățenii față de ea, o exaspera.

Parcă pentru a răsuci cuțitul în rană, Steve adăugă:

– Toată lumea știe că acest canal a fost cât pe ce să dea faliment și că, fiind ultima venită, ai fost prima care a trebuit să plece. Asta nu știrbește cu nimic calitatea emisiunilor pe care le-ai făcut...

Femeia nu răspunse, cuprinsă de o mare amărăciune. Cu o diplomă în drept și înclinație spre jurnalism, se dedicase apărării consumatorilor și primise cu bucurie această propunere de slujbă la Lansing. S-a luptat cu îndârjire pentru rubrica ei, după ce la început a avut la dispoziție doar un sfert de oră ca să dea explicații detaliate despre produse și defectele de fabricație posibile, reușise să obțină responsabilitatea unei întregi emisiuni, în care conducea discuții care erau primite cu interes de mulți telespectatori.

Pe urmă, fuseseră greutățile financiare ale canalului, reducerile de buget, concedierile...

Între ei domnea acum o tăcere apăsătoare, pentru că multe amintiri dureroase ieșeau din nou la suprafață; într-adevăr, slujba asta la Lansing îi făcuse să se despartă.

Când o acceptase, cu mai bine de un an înainte, ea și Steve se vedeau regulat și începuseră chiar să vorbească despre căsătorie. Steve trebuia să mai lucreze câteva luni la Grafton, pe urmă ar fi putut s-o urmeze la Lansing...

Din păcate, se atașase foarte mult de acest orașel și, până la urmă, refuzase să mai plece. În momentele în care se întâlneau,

certurile deveneau din ce în ce mai aprinse. Steve ar fi vrut ca ea să revină și-i dezaproba ambiția. Susan îl acuza că nu era gata s-o urmeze... Și, într-o bună zi, s-a produs ruptura definitivă.

Trecuseră opt luni de atunci, dar suferința și resentimentele nu se domoliseră. Era ca și cum cuvintele aspre pe care le schimbaseră atunci încă le mai răsunau în urechi...

După un timp, Steve se întoarse spre ea, cu o figură inexpresivă.

– De ce te-ai întors, Susan?

– Ei bine... În primul rând, viața e mai ieftină decât într-un oraș mare. Pe urmă, țineam să fiu lângă ai mei, cel puțin pentru un timp.

– Stai la ei?

– Nu. Am de gând să caut un mic apartament, de preferință mobilat, pentru că mi-am lăsat toate lucrurile la Lansing.

– Și... nu faci nimic?

– Ba da, o editură mi-a încredințat redactarea unei cărți de specialitate. Am să mă ocup cu asta câteva luni. Trebuie să adun și să triez o documentație voluminoasă.

– I-ai găsit deja un titlu cărții ăsteia?

– Nu știu încă precis. Poate „Ghidul consumatorului avizat“!

– Mi se pare un titlu potrivit. Ce faci după ce termini cartea asta?

– Sper din toată inima să lucrez din nou în televiziune. Am căpătat ceva experiență și până la urmă voi găsi ceva, mai devreme sau mai târziu...

– Chiar dacă... ți se oferă un post departe de aici? Întrebă Steve fără s-o privească.

– Da! Nu m-am luptat până acum ca o leoaică pentru ca să mă opresc în drum. Pentru mine, nimic nu contează mai mult decât să reușesc ca jurnalist de televiziune.

– Altfel spus, întotdeauna vei pune profesiunea înaintea vieții private?

Susan, descumpănită, își mușcă buzele. Nu el refuzase s-o urmeze? Și el avea responsabilitatea eșecului lor!

– Este o alegere pe care n-o fac decât atunci când sunt constrânsă, răspunse încet.

Bineînțeles, la început acceptase, dar în loc s-o susțină și s-o încurajeze, se dovedise din ce în ce mai reticent și se retrăsese în el însuși. În ultimele săptămâni, când venea la el, avea impresia că vorbea cu un perete. Se încăpățânasera amândoi, să-și reproșeze sistematic trăsăturile de caracter pe care nu și le puteau schimba, în loc să încerce să caute o soluție de compromis...

Fără să răspundă acuzației voalate, se mărgini să deschidă carnetul.

– Dă-mi cardul de identitate...

Se hotărâse totuși s-o pedepsească pentru această contravenție ridicolă!? Vroia deci să arate că în ochii lui nu mai era altceva decât o străină? Cu dinții încleștați, femeia îi întinse permisul de conducere.

El mâzgăli câteva date în carnet, cu o mână nesigură.

– Cât crezi c-o să rămâi în Virginia? o întrebă pe un ton neutru.

– Nu știu... Șase luni, poate un an... totul depinde de propunerile care mi se vor face.

Cu un gest rece, omul legii îi înmână formularul pe care-l completase, apoi coborî din mașină ca s-o îndemne să facă același lucru.

În timpul ăsta, Susan citea foaia. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, bombăni:

– Stai o clipă! Ce-nseamnă asta?
– Trebuie să prestezi trei ore de muncă în interesul comunității, îi explică pe scurt.

Susan tremura de furie. Ce joc mai era și ăsta?

– Este... e grotesc! Am traversat imprudent, recunosc, și sunt gata să plătesc amenda prevăzută de lege. Dar nu văd de ce trebuie să fac asta...

– Datorezi trei ore de muncă în folosul cetățenilor orașului Grafton, replică el sec, și o să faci ce spune legea.

Ca să încerce să-și păstreze calmul, femeia trase adânc aer în piept.

– Nici... nici nu se pune problema, Steve. Am o carte de terminat, am un program foarte încărcat...

– Asta nu mă privește. Aplic doar ce spune legea, nimic mai mult.

– Nu! Îmi aplici o pedeapsă nedreaptă, exagerată, la limita arbitrarului. Nu sunt deloc de acord cu asta! Protestez!

Steve rânji, lăsând să se vadă o clipă dantura perfectă, de un alb strălucitor. Dar zâmbetul lui avea ceva de animal carnivora, lucru care o înfioră.

– Dacă vrei să faci plângere, du-te să cauți un avocat... Acum, te rog să ieși din mașină și să-ți vezi de drum. Și eu am multe de făcut!

Furioasă, Susan îl privi cum se îndepărta, pe urmă se întoarse acasă pășind apăsata. Era de neacceptat! Cine se credea?

Așteptând sosirea participanților la reuniune, tatăl său, care citea ziarul, ridică privirea surprins, auzind-o pătrunzând grăbită în salon.

– Ți vine să crezi? Țipă tânăra femeie punându-și mâinile în solduri. Steve mi-a făcut proces-verbal!

– Serios? De ce asta?

– Pur și simplu pentru că am traversat strada când nu trebuia, mârâi tânăra prăbușindu-se în fotoliu. Dar culmea este că mi-a impus trei ore de muncă « în folosul comunității », sau cam așa ceva...

Tatăl nu-și putu ascunde zâmbetul.

– Într-adevăr, a hotărât că de acum înainte așa se va proceda în Grafton. Trebuie să recunosc că ideea a fost primită cu interes de concetățenii noștri.

– Ei bine, mie nu-mi place deloc. Mă duc la un avocat ca să pot plăti o amendă, așa cum se procedează peste tot...

Clayton își ridică ochelarii de pe nas.

– Mă îndoiesc c-o să fie de acord cu propunerea ta, Susan. N-ai nici un motiv să beneficiezi de un tratament privilegiat... De altfel, toată lumea este avantajată de sistemul ăsta. N-ai remarcat cât sunt de curate străzile, spațiile verzi cât de bine întreținute? Până acum, nimeni nu s-a plâns. Și în plus, sistemul are avantajul că-i pune pe gânduri pe delincvenți...

– Până la urmă, remarcă Susan cu o expresie sumbră, Steve face legea în Grafton și nimeni nu are nimic de spus...

– Absolut, pentru că avem deplină încredere în el. Niciodată n-am avut parte de un șerif atât de integru și de eficace.

– Grafton a devenit deci o adevărată monarhie în miniatură! spuse Susan pe un ton sarcastic.

– Nu, protestă tatăl ei, liniștit. Dimpotrivă... O să ai cu siguranță ocazia să te convingi singură că așa stau lucrurile.

Capitolul 2

Exact la șapte fără un sfert, Steve își parcă mașina de serviciu în fața casei Trent. Cu toate că nu vroia să se mai gândească, se simțea în continuare tulburat de întâlnirea cu Susan. După ce opri motorul, rămase câteva clipe nemișcat, cu mâinile pe volan.

Își amintea de prima lor întâlnire, cu mult timp înainte. Parcă trecuseră o sută de ani de atunci... Era multă lume la serata aceea și multe femei frumoase, însă el nu avea ochi decât pentru una singură: Susan. Încă din primele clipe, știuse că era femeia pe care o căuta... Timp de mai multe luni, cu toate că ea lucra departe și nu puteau să se vadă de câte ori și-ar fi dorit, fusese în culmea fericirii.

Din păcate, când avusese de făcut o alegere, optase pentru cariera ei. Nimic nu putea să-i stea în cale pentru realizarea ambițiilor. Poate nu fusese pe deplin conștientă, și suportase greu să-i facă reproșuri... Nu era o femeie care să ducă o viață obișnuită și, paradoxal, tocmai de asta îi plăcea.

Scoase un oftat. Situația era foarte complicată... Da, teoretic, nu putea să-i dorească decât succesul. Totuși, dacă se

gândea mai atent, se simțea mai mult în dezacord cu ea. Nu-l mulțumea doar să locuiască împreună cu ea, la Grafton, dar pe de altă parte nu vroia nici să-i taie aripile... În clipa de față, oricum, era prea târziu. Nimic n-o mai putea abate de la drumul pe care și-l alesese.

Abia stăpânindu-și o înjurătură, ieși trântind portiera și urcă cele două trepte din fața ușii. Când Emma Trent veni să-i deschidă, o văzu nervoasă, agitată. Poate era emoționată de întoarcerea fiicei sale... Totuși, îl întâmpină cu amabilitate.

– Sunt încântată să te revăd, Steve. Încă nu-i totul pregătit, din păcate...

Îi făcu loc să intre, și adăugă pe un ton de ușor reproș:

– Cred că ai văzut-o pe Susan...

– Exact, veni răspunsul scurt.

De bună seamă, mama găsea contravenția exagerată... dar n-ar fi folosit la nimic să-i explice că fata ei fusese cât pe ce să fie lovită de o mașină, așa încât contravenția i se părea pe deplin justificată.

– Pot să vă ajut? întrebă nou-venitul zâmbind.

În ciuda a ceea ce se întâmplase, Emma continuase să-l primească, fără pic de ranchiună, și-l considera ca făcând parte din familie. Venea deseori, așa încât bineînțeles că venise să dea o mână de ajutor.

– Dacă ești drăguț, urcă și spune-i Susanei că am nevoie de ea. Am mai chemat-o, dar se pare că n-a auzit. Mă tem că biscuiții or să se facă scrum în cuptor și...

– Acolo mă duc!

Și, în timp ce Emma intra grăbită în bucătărie, el se duse spre scară.

Înțelese imediat, văzând-o pe tânăra femeie din pragul ușii, de ce nu răspundea la apel: cu câștile combinei stereo pe

urechi, scria de zor într-un blocnotes, vizibil foarte absorbită de ceea ce făcea. Îmbrăcată cu taiorul, se așezase pe pat și, din când în când, scutura țigara într-o scrumieră, fără să ridice ochii.

Steve, ascunzându-și zâmbetul, traversă cu pași mari încăperea și se opri chiar în fața patului. Văzându-l în sfârșit, Susan își scoase căștile și întinse mâna să oprească muzica.

– Mama ta mi-a cerut să vin să te caut... Are nevoie de tine s-o ajuți.

Susan se bosumflă imediat.

– S-o ajut eu? La bucătărie? I-am spus clar că n-am să mă ocup deloc de lucrurile care au legătură cu povestea asta cu realegerea...

– O cunoști mai bine decât mine. Întotdeauna e foarte optimistă, glumi el.

Aruncă o privire pe blocnotes; se părea că redactase mai multe pagini, cu scrisul ei nervos și hotărât. Lângă ea, pe o foaie volantă, descifra titlul « Ce trebuie făcut », deasupra unei liste destul de lungi.

– Văd că începi să te organizezi din prima clipă...

Încuviință clătinând din cap, fără să răspundă. N-avea de gând să discute despre proiectele ei. Într-un fel, Steve se simțea ușurat s-o vadă luând frâiele în mână, dând dovadă de perseverență și dârzenie. Se temuse o clipă să nu se lase descurajată, după terminarea contractului, dar în realitate, ieșise din această încercare mai tare ca oricând. Știuse întotdeauna să înfrunte o provocare...

– Atunci, ce să-i spun Emmei?

Susan oftă.

– Că vin într-o clipă...

Părea întrucâtva contrariată, și el spuse încet:

– În primul rând, să nu te simți obligată să faci asta pentru mine.

– O fac pentru mama, îl corectă ea, cu răceală.

Se aplecă, exploră fără succes covorul și se lamentă cu o jumătate de gură:

– Unde mi-oi fi pus pantofii?

Steve făcu o tură prin încăpere, s-o ajute să-i găsească. Nu se întorsese decât în dimineața aceea și camera era plină de lucrurile ei. Nenumărate flacoane și cutii cosmetice se înghesuiau pe toaletă. Lenjeria intimă dădea pe dinafară dintr-un sertar deschis, și pe jos erau câteva teancuri de cărți... Numai mașina de scris, pe birou, avea împrejur o ordine perfectă, cu pixurile și dosarele aliniate deoparte.

– Nu mă miră că nu-i găsești, o tachină el, ridicând câteva rochii așezate grămadă pe fotoliu.

Susan, puțin ciufulită, se ridică după ce se uitase sub pat.

– Am nevoie de un apartament unde să-mi aranjez toate lucrurile, atâta tot. Aici, chiar n-am loc. Mi-am lăsat multe lucruri la Lansing...

După ce deschise larg ușa șifonierului, căutând pantofii, bărbatul păli și se dădu câțiva pași înapoi... Era prima dată când îi vedea rochia de mireasă!

Susan, cu un nod în gât, se apropie repede.

– Mama a pus-o aici așteptând să... N-o lua în seamă, bombăni ea și, trecând prin fața lui, închise ușa.

Urmară câteva clipă de stânjeneală, timp în care nici nu se uitară unul la celălalt... Apoi, hotărâtă, Susan începu din nou să caute. Dădu fotoliul la o parte și scoase un țipăt triumfător.

– Uite-i! Știam bine că n-aveau unde să dispară.

Se așază să-și încalțe pantofii eleganți de piele maro.

– Participă multă lume la întâlnirea asta?
– Patruzeci de persoane. Am încercat s-o conving pe Emma că nu trebuia să facă asemenea pregătiri.

– Spune-i că vin într-o clipă... și încearcă să-l convingi pe tata să dea și el o mână de ajutor. Nu prea-l trage inima!

– Am înțeles, răspunse Steve zâmbind.

După ce dispăru, Susan se apropie de toaletă să se pieptene, își aranjă taiorul și, dintr-un impuls de moment, se parfumă discret pe gât și la încheieturi.

Când ajunse la baza scărilor, dădu nas în nas cu Eric, fratele mai mic al lui Steve, un adolescent de șaisprezece ani cu coșuri pe față, care zâmbi larg văzând-o.

– Susan! Ce surpriză plăcută!

– Bună, Eric, răspunse, încântată să-l revadă.

Avea părul blond la fel ca fratele mai mare, dar trăsăturile mai puțin conturate, și ochii lui băteau spre gri.

– Ce mai faci? Mi se pare c-ai crescut cel puțin cincisprezece centimetri...

– Doisprezece, o corectă puștiul râzând. Mai am încă puțin și o să-l depășesc și pe Steve.

El întoarse capul o clipă să urmărească, cu o expresie vădit admiratoare, o puștoaică roșcovană care venea cu un grup pe culoar. Susan nu putu rezista tentației de a-l tachina.

– Cine este creatura aceea încântătoare?

– Hm... Wendy Saunders, explică Eric înroșindu-se ca racul. Suntem în aceeași clasă.

Wendy râdea în hohote, puțin mai departe, părând să nu-i acorde nici cea mai mică atenție bietului Eric. Fata avea haine elegante și se purta deja cu siguranța unei femei adulte, sigură de farmecul ei.

Susan îl prinse pe Eric de braț și îl conduse către bucătărie.

– Cum a reușit Steve să te atragă la întâlnirea asta? Politica n-a fost niciodată punctul tău forte...

– M-am gândit că ar putea fi amuzant, mormăi băiatul. Printre altele, îi susțin candidatura.

– Chiar dacă... asta implică să te stabilești definitiv la Grafton?

Puștiul ridică din umeri.

– Da... de ce nu? Altfel, mă întreb ce rost ar mai fi avut toată campania asta. Toată lumea știe că Steve își face treaba cât se poate de bine. Cine ar putea să nu fie de acord cu asta?

– Ai dreptate, îl liniști ea, amuzată de convingerea cu care vorbea.

Pe urmă, lăsându-l să se ducă la prietenii lui, Susan intră în bucătărie. Steve, într-un totuș în largul lui, o ajuta pe Emma și pe soțul ei să pregătească platourile cu tartine. Toți trei se înțelegeau de minune, și ruptura nu schimbase nimic în statutul tânărului în casă...

Nu mult după aceea, toată lumea se adunase în sufrageria vastă. Clayton Trent, cel care organizase întâlnirea, luă primul cuvântul, cu bonomia și sinceritatea lui obișnuite.

– Sunt convins că realegerea lui Steve Markham este fundamentală pentru orașul nostru. Acestea fiind spuse, cu toate că a dat dovadă că este un bun șerif, și a reușit să scape Graftonul de delincvența care începuse să se manifeste, partida nu-i câștigată încă. Asta este motivul pentru care v-am convocat aici astă-seară... Știți de asemenea că Robert Wakefield se va prezenta și el...

Un murmur străbătu asistența. Toată lumea știa că tatăl lui Robert, fostul șerif Sheldon Wakefield, se purtase ca un escroc.

Susan se ridică.

– Ce pericol ar putea să reprezinte? Nimeni din Grafton n-a uitat intrigile tatălui și ale bunicului său!

– Lucrurile sunt mai complicate, răspunse grav Clayton. În oraș, mulți oameni îi reproșează lui Steve că nu este din partea locului. Familia Wakefield este aici de mai multe generații... și ne temem că electorii vor uita ce-a fost, ca să dea o nouă șansă familiei ăsteia.

– Cu atât mai mult cu cât, interveni Steve, se pare că cei care conduc noua fabrică de conserve care s-a ridicat în oraș, susțin candidatura lui Robert. Or, dacă ținem seama că acolo sunt cel puțin trei sute cincizeci de angajați...

– Asta nu-i de-ajuns ca să facă diferența, obiectă Susan, pe care dezbaterăa începea s-o pasioneze.

– Totul depinde de felul cum își vor duce campania, explică Steve. Au un buget mult mai mare decât al meu, și pot să intervină în presa locală, la televiziune...

– Dar de ce conducătorii fabricii ar susține candidatura lui Robert Wakefield? întrebă Susan.

Cândva, într-adevăr, industriașii din regiune refuzaseră să intervină în dezbaterile politice.

– Au venit aici de puțin timp, oftă Steve. Nu știu nimic despre concepțiile șerifilor dinainte.

– Nu știu... sau au primit comisioane să închidă ochii, spuse Eric, din colțul lui.

Steve ridică din umeri fără să spună nimic. Bănuia și el același lucru, dar se abținea să aducă asemenea acuzații în public.

– Strategia noastră, reluă Clayton, constă în a-i convinge pe oameni să voteze pentru Steve pe seama realizărilor lui, nu prin opoziția față de celălalt candidat. Ar trebui, de exemplu, să se publice articole în care să fie vorba despre munca pe care a depus-o în ultimii doi ani...

– De ce nu te ocupi tu de asta, Susan? interveni deodată Emma, care trecea printre rânduri să ofere participanților cafea. În definitiv, ești ziaristă!

– Așa e! aprobă cineva din mulțime. Nimeni nu s-ar putea descurca mai bine.

Puțin surprinsă, Susan se uită la Steve, întrebându-se cum avea să reacționeze.

– Asta n-ar însemna să cer prea mult de la tine? o întrebă el, privind-o în ochi.

Spre marea ei surpriză, se auzi răspunzând:

– Nu. Dimpotrivă, aș fi interesată...

– Iată că s-a rezolvat problema, anunță Clayton Trent mulțumit. Acum aș vrea să vorbim despre pliantele de propagandă și afișe...

Dezbaterea continuă, animată. După o oră, Susan ieși în pridvor; i se învârtea capul. Sperase că, întorcându-se acasă, va lucra câteva luni în liniște și se trezea în mijlocul unei activități fremătătoare.

Câteva minute mai târziu, veni și Steve.

– Susan, ești sigură că vrei să te ocupi de toată treaba asta de redactare? Mă tem că ți-am forțat mâna...

– Ba dimpotrivă, îmi pare bine s-o fac. Am... încredere în tine.

Steve nu se mărginea să se achite de sarcina pe care o avea de îndeplinit; se dăruia trup și suflet comunității... Și fără îndoială că de asta, nici nu se gândise să plece din Grafton, să vină cu ea.

Se cutremură simțindu-l atât de aproape. Nu era riscant să se angajeze să lucreze alături de el? Cu o voce mai puțin sigură, preciză:

– Bineînțeles, nu fac lucrul ăsta decât din prietenie...

– N-am crezut niciodată altceva, ripostă el neputându-și ascunde amărăciunea. Dacă ți-am dat telefon azi-dimineață, a fost doar ca să știu ce mai faci, draga mea.

Tânăra simți un nod în gât. Într-un fel, tocmai puseseră amândoi punctele pe « i »; nu era nici o șansă ca povestea lor să înceapă din nou.

Un zgomot de pași îi făcu deodată să se întoarcă. Emma apăru în cadrul ușii.

– Ah, aici sunteți! Scuzați-mă...

– Poți să vii, mamă, spuse Susan în grabă. Doar stăteam de vorbă.

– Sau începeam să ne certăm... murmură Steve, cu un surâs ambiguu pe buze.

Din fericire, Emma nu auzise nimic. Veni și puse o mână pe umărul fiicei și spuse, emoționată:

– Suntem atât de mulțumiți că te-ai întors, draga mea!

Susan îi zâmbi, cu inima strânsă. Steve gândea la fel? Judecând după cum stăteau lucrurile, poate nu.

Capitolul 3

Sâmbătă dimineța, un mic grup ciudat se aduna în fața primăriei; era vorba despre toți cei care primiseră în cursul săptămânii, în loc de amendă, obligația de a presta câteva ore de muncă în folosul comunității. Era acolo și Gena Borden, o fostă colegă de clasă a Susanei, binecunoscută pentru trăsările ei și felul sincer de a vorbi.

— Ia te uită! Uite-o pe miss Grafton, exclamă aceasta văzând-o pe Susan venind.

Își scutură nonșalant scrumul țigării și adăugă:

— Susan, putem ști și noi de ce-ai fost convocată aici? Sau suntem prea indiscreți?

Steve, care își nota ceva în carnet, ridică ochii pentru o clipă dar nu interveni, lăsându-le pe cele două să discute.

— Am traversat pe roșu, mormăi Susan.

Gena, care era cu un cap mai înaltă și era tunsă scurt, bărbătește, izbucni într-un hohot de râs.

— Dar... tu? întrebă Susan, luând sacul de plastic pe care i-l întindea Steve.

Gena aruncă o privire amuzată spre șerif. Nu părea deloc stânjenită de condamnarea asta.

– Ah! Acum câteva seri am depășit puțin limita, explică cea întrebată. L-am lovit puțin la mână pe unul dintre angajații de la mină...

– Încă mai poartă bandajul! intrveni cu furie abia stăpânită Frank Winter, ajutorul lui Steve.

Gena zâmbi din nou.

– Îmi datora niște bani și nu vroia să mi-i dea...

– Gena, spune tot! interveni Steve, vizibil amuzat, în ciuda eforturilor de a rămâne serios. Ai jucat pocher în sala din spatele cafenelei, lucru care e strict interzis.

– Nicidecum! declară cu tupeu Gena. Îi împrumutasem zece dolari cu o zi înainte, și...

Steve îi aruncă o privire neîncrezătoare, și toată lumea izbucni în râs. Șeriful ceru liniște și continuă să împartă sarcinile.

– Data viitoare când o să mai spargeți un geam, le spuse celor două adolescente acuzate de vandalism, aduceți-vă aminte că o să trebuiască să spălați toate geamurile clădirii.

Spunând asta, le dădu cârpe și o sticlă cu detergent. Câteva clipe mai târziu, una lângă alta, Gena și Susan începură să strângă hârtiile de pe iarbă.

– N-aș fi crezut niciodată că se pot aduna atâtea hârtii într-un loc public într-o singură zi! spuse surprinsă Susan.

– Întru totul de acord cu tine, răspunse Gena, care-și umplea sacul cu o viteză surprinzătoare. Susan, pentru cât timp te-ai întors aici?

Curios, acum, când erau singure, se arăta mult mai prietenoasă.

– Dumnezeu... e greu de spus. Poate șase luni... Tocmai am închiriat un apartament mobilat, pe strada East Grove.

– Când ai de gând să te muți acolo?
– Cred că luni. Am început să zugrăvesc și cred că o să termin până atunci.

Mai stătură puțin de vorbă, apoi se despărțiră, să-și continue treaba. La un moment dat, Steve veni în inspecție și, de departe, o salută pe Susan. Instinctiv, ea își aranjează cămașa prinsă de centură și se felicită în sinea ei că alesese, pentru treaba pe care o avea de făcut, niște blugi mai vechi care îi puneau în valoare mijlocul subțire și picioarele lungi.

La prânz, după ce termină treaba, simți că avea febră musculară. Într-un fel, metoda lui Steve se dovedea eficace. N-o s-o mai prindă niciodată trecând pe stop!

Când urca treptele primăriei, ca să lase undeva sacul plin, un fluierat o făcu să tresară. Se întoarse și auzi un declic... trezindu-se imortalizată pentru vecie pe pelicula lui Patsy Winter, redactor-șef al ziarului local, « Curierul de Grafton ».

– Hei! De ce-ai făcut asta? se lamentă Susan în vreme ce cealaltă, zâmbitoare, se apropia cu aparatul de gât.

Patsy se ridică pe vârfuri să-l îmbrățișeze pe Frank, bărbatul ei, apoi îi întinse o mână Susanei.

– Nu știai că așa facem cu toți contravenienții care lucrează sâmbăta dimineața în folosul comunității?

– Nu știu dacă-mi place felul ăsta de publicitate, oftă Susan zâmbindu-i fără să vrea blondei încântătoare din fața ei.

– Să știi că te-ai descurcat foarte bine, continuă Patsy aruncând o privire spre Steve, care tocmai venea.

– Susan a terminat mai repede, spuse acesta din urmă, cu un zâmbet pe buze.

– În cazul ăsta, n-ai vrea să vii să mănânci cu mine? propuse Patsy. Sunt sigură că avem multe să ne povestim. I-am lăsat pe copii la mama lui Frank, și nu trebuie să mă întorc repede acasă...

– De acord, încuviință Susan. Mă duc să mă schimb și ne întâlnim la tine, la ziar.

O jumătate de oră mai târziu, cele două femei, confortabil instalate în biroul lui Patsy, savurau un dejun improvizat, adus de la un mic restaurant din apropiere.

– Cum merge ziarul? întrebă Susan turnându-și un pahar cu suc de portocale.

Patsy se strâmbă.

– Din păcate, nu prea bine. Costurile hârtiei, tipăririi, ale difuzării, cresc neîncetat. Cum nu putem să mărim prețurile abonamentelor, în momentul de față lucrăm aproape în pierdere...

– Îmi pare rău.

– Slavă Domnului, salariul lui Frank ne permite să creștem cum trebuie copiii, și am de gând să continui cu jurnalul, cât mai mult. Cred că le e de folos oamenilor... Dar în momentul ăsta, cu toate că ies destui bani din publicitate, mă tem că până la sfârșitul anului o să fiu obligată « să închid prăvălia ».

– Patsy, dacă pot să te ajut cu ceva, aș face-o cu mare plăcere. Să scriu articole, de exemplu...

– Susan, ești foarte drăguță, dar n-am cum să te plătesc.

– N-am nevoie de bani! se revoltă Susan. Și te asigur că...

– Nu se pune problema să te angajez benevolă! protestă Patsy cu mândrie.

– O să găsești alte modalități de a-mi fi de folos ca să te revanșezi, sugerează răbdătoare Susan.

– Ei bine... mai vedem noi, acceptă Patsy. Deocamdată, vorbește-mi despre ce-ai de gând să faci...

Susan îi spuse despre emisiune, despre cartea ei, și își auzi surprinsă interlocutoarea declarând:

– Susan, de bună seamă, știi că ai devenit un fel de celebritate locală. Am de gând să scriu un articol despre tine în următorul număr al ziarului!

Stânjenită, Susan începu prin a protesta, dar fu de acord în cele din urmă, pentru că Patsy îi spuse că asta i-ar permite, măcar o dată, să ridice nivelul vânzărilor. Mai stătură câțva timp de vorbă, Patsy îi mai făcu o fotografie, și până la urmă, Susan plecă la noul ei apartament.

De-abia terminase de pregătit găleata cu vopsea lavabilă și își luase un fel de salopetă când sună cineva la ușă. Cu o bidinea în mână, se duse să deschidă: cei doi frați Markham stăteau zâmbitori în fața ușii.

– Ne-am gândit c-am putea să te ajutăm cumva, spuse Eric.

Gazda șovăi o clipă, apoi se dădu la o parte, lăsându-i să intre. Steve, cu mâinile în buzunare, rămăsese tăcut și examina locul cu atenție.

– Ei bine... nu pot să refuz ajutorul ăsta neașteptat, răspunse Susan străduindu-se să pară a nu lua lucrurile prea în serios. Vreau să schimb culoarea pereților, ca să mai înveslesc atmosfera.

I se adresă ostentativ lui Eric, făcându-se că-l ignoră pe Steve. Știa că meritase amenda, dar nu-i era la îndemână să-l ierte.

– Perfect! exclamă Eric, bucuros. Parcă simt că s-a trezit pictorul din mine. Unde sunt pensulele?

– În bucătărie... mă duc să le aduc.

Ieși din cameră, dar Steve o urmă și se așeză lângă ea în timp ce-și cotrobăia prin lucruri.

– Patsy are de gând să facă un articol despre tine în ziar, nu-i așa?

Femeia ridică din umeri și își mușcă buzele.

– Așa e... de unde știi?

– Mi-a spus Frank. Se gândea mai de mult la asta... Sunt sigur că un asemenea articol te-ar ajuta foarte mult.

Părea să fie de acord, și Susan nu putu decât să se bucure.

– Sper din toată inima că n-o să fie scris într-o notă ironică. Patsy ține să insereze și fotografia pe care mi-a făcut-o dimineață, în fața primăriei.

– Sunt sigur c-ai ieșit foarte bine, murmură el, cu tact.

Tânăra se înroși și, odată întoarsă în sufragerie, se apucă de lucru.

– Steve, am terminat tavanul, dar te rog să iei scara și să vopsești partea de sus a pereților. Eric, pe tine te rog să te ocupi de uși și de ferestre. Eu o să mă ocup de plinte.

După ce mai făcură câteva glume, se apucară toți de lucru într-o tăcere concentrată, apoi deodată, Susan întrebă, curioasă:

– De unde ați știut că vreau să redecorez apartamentul?

– Ieri seară, ne-am întâlnit cu mama ta la supermarket, explică Eric. Se întreba dacă o să reușești să termini treaba în week-end-ul ăsta. Se pare că i-ai refuzat ajutorul, la fel și tatălui tău, ca să nu-i obosești... În condițiile astea, ni s-a părut firesc să ne oferim să te ajutăm. Steve a întrebato dacă n-ar fi bine să-ți dăm telefon dar cunoscându-te, ne-a sfătuit să venim pe nepregătite!

Eric părea vizibil încântat să participe la acest complot. Susan aruncă o privire spre Steve, puțin contrariată de această complicitate.

– În orice caz, spuse el, îi datorăm asta Emmei... Ne-a invitat de atâtea ori la masă.

– Oricum ar fi, se îmbătoșă Susan, vă sunt cât se poate de recunoscătoare. Așa stând lucrurile, Eric, țin să te recompensez...

Tânărul, dacă începuse cu întâlnirile galante, așa cum bănuia ea, ar fi avut nevoie de ceva bani de buzunar.

– Nici nu se pune problema! interveni hotărât Steve.

Femeia înțelese imediat că n-avea nici un rost să continue discuția.

– În cazul ăsta, dă-mi voie să vă ofer prânzul. Aș putea să comand niște pizza. Parcă-mi aduc aminte că lui Eric îi place foarte mult...

– Susan, ar fi foarte drăguț din partea ta, zâmbi Eric.

– De acord cu pizza, făcu Steve, dar țin să împărțim plata.

Înainte ca Susan să aibă timp să reacționeze, el scoase câteva bancnote din portofel, întinzându-i-le.

– Cu atât mai mult cu cât, continuă el, și tu ți-ai adus contribuția la campania electorală.

Femeia șovăi, cu banii în mână.

– ăsta nu-i un motiv să...

– Susan, nu insista, interveni Eric. N-o să-l convingi! Mai bine să trecem la treabă.

Se apucară din nou de lucru, într-o atmosferă mai destinsă, în care râsetele și glumele aduceau aminte de o perioadă din păcate trecută. Spre marea lor surprindere, când soarele se pregătea să apună, își dădură seama că treaba era aproape terminată.

– Am dat dovadă de un spor de neînchipuit, exclamă vesel Susan. Îmi pare rău că nu merge telefonul, pentru că așa aș fi putut să comand pizza imediat...

– O să se ducă Eric, i-o tăie Steve întinzându-i fratelui mai mic cheile mașinii. Fără exces de viteză, ne-am înțeles?

– Promit, șerifule! spuse Eric dispărând.

Susan și Steve rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi el se așeză pe un scaun și spuse:

– Prea ai tendința să-l răsfieți pe Eric, știi?

– Se prea poate. Dar tu, n-ai impresia că ești prea sever?

Tânăra se așeză lângă el, bucurându-se de complicitatea în care se aflau. Neașteptata singurătate invita la confidențe, și Steve continuă, încruntându-se:

– E din cauză că... sunt cam neliniștit în privința asta. În momentul de față, e împreună cu un grup de adolescenți

fanatici după mașini, care dispun de mult mai mulți bani decât mine. Eric se simte atras de o oarecare Wendy, care face parte din gașcă... Până acum, este acceptat pentru că se pricepe la mecanică, dar mă tem că or să apară unele schimbări. Tot timpul mă tem că am făcut greșeli în educația lui...

– Cum poți spune așa ceva? protestă Susan. Mie mi se pare că te-ai descurcat de minune. Puțini bărbați ar fi făcut-o, în locul tău.

– Când joci rolul unui părinte, îți pui tot timpul întrebări, răspunse el, privindu-i blugii uzați, plini de pete de vopsea.

Curios lucru, uitase cât de mult îi plăcea să stea de vorbă cu Susan. De fapt, spiritul ei viu, deschis, îi lipsise foarte mult. Îi întâlnește privirea binevoitoare, și continuă oftând:

– Mi-am spus, venind să mă instalez aici, c-am să-i ofer o viață mai stabilă și mai sigură decât la New York. Din păcate, cu toate că Eric nu o spune niciodată, am impresia uneori că i-ar plăcea să plece de aici. De exemplu, mă întreb dacă se bucură că vreau să obțin postul de șerif.

– Se arată totuși unul dintre susținătorii cei mai înfocați.

– Hm... Acum câteva luni am fost la New York și a insistat mult să-l las să-și facă studiile acolo. Un prieten de-al meu se oferea să-l găzduiască, dar n-am fost de acord, din cauza vârstei. Sunt convins că părinții mei ar fi refuzat să mă despart de el înainte de a împlini optsprezece ani.

– Cum a reacționat? întrebă Susan.

I-ar fi plăcut să-l prindă de mână, dar preferă să păstreze distanța. Nu trebuia să uite că lucrurile se schimbaseră foarte mult...

– Bineînțeles că mi-a reproșat hotărârea. Fără să-i spun lucrul ăsta, am vrut să evite înfruntarea cu viața dură a metropolei. Nu-și dă seama că sub aparența fascinantă, New York-ul este un oraș periculos... Trebuie să am grijă de el. El e toată familia mea.

Glasul lui Steve, mai aspru, trăda o neliniște de netăgăduit.

– Acum, ce spune? întrebă ea cu blândețe.

– A terminat cu insistențele, însă am impresia că nu m-a iertat definitiv că l-am adus la Grafton. Îmi reproșează că îl protejez prea mult...

– Se înșală în privința asta?

– Poate nu, răspunse Steve. Cred că am devenit foarte grijuliu după ce mi-am pierdut părinții...

O voce interioară adăugă: "Părinții și logodnica..."

– Sunt sigură că în câțiva ani, o să înțeleagă și el cum stau lucrurile și n-o să mai aibă nimic cu tine. Nu te mai necăji atât...

Fără să poată de data asta să reziste impulsului, îl prinse de mână, dar el rămase rece și indiferent. Cu inima strânsă, Susan îl lăsa în pace, și se ridică să se ducă la bucătărie.

După ce-și scoase șapca de pe cap, se uită surprinsă la mâini și la bluză, murdare de vopsea.

– Cum se face că sunt mult mai murdară ca tine?

– Este vorba doar de gravitație, răspunse el zâmbind. De la înălțimea scării, picăturile cad pe perete, nu peste cel care vopsește.

O examina cu o expresie enigmatică și, întrucâtva stânjenită, femeia se întoarse să scoată farfuriile din dulap.

– Eric trebuie să se întoarcă. Am timp să pregătesc totul...

Steve deschise ușa frigiderului, ca să scoată cuburi de gheață. Câteva minute mai târziu, masa era pusă și, ca să nu stea degeaba, el făcu un tur al apartamentului. Aflat la primul etaj al unui imobil mic și elegant, acesta era format dintr-o sufragerie mare pe care o revopsiseră, un dormitor mic, o bucătărie plăcută și o baie amenajată «ca lumea».

– O să te simți foarte bine aici, comentă Steve. Ai tot ce-ți trebuie.

– Ca mobilier, da. În curând, o să primesc așternuturile de pat și restul rufăriei.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva...

Tocmai vroia să-i mulțumească, în clipa în care apărură Eric, cu cutiile de pizza în mână.

– Ce credeți că mi s-a întâmplat!? exclamă el triumfător.

Steve și Susan îl priveră indulgent.

– Spune-ne și nouă! răspunse Steve.

– Am... am întâlnit-o pe Wendy, și a fost de acord să meargă cu mine la film! Steve, cred că n-ai nimic împotriva, nu?

Steve ezită o clipă apoi, în fața expresiei radioase a fratelui mai mic, îi puse în mână o „sponsorizare“.

– Măcar ai timp să mănânci cu noi? întrebă Susan, zâmbind.

Adolescentul, încurcat, dansa de pe un picior pe celălalt.

– Drept să spun... mi-ar fi făcut mare plăcere, dar i-am promis lui Wendy să ne vedem într-o oră, și cum aş vrea să trec pe acasă să mă schimb... Înțelegeți, până acum abia se uita la mine. N-aş vrea să creadă...

– Înțelegem, îl asigură Steve, îmblânzit. Păstrează mașina. O să mă întorc cu Susan.

– Mulțumesc mult de tot, Steve. Simțiți-vă bine!

Și, la fel de brusc cum apăruse, dispăru. Pusese cutiile în brațele fratelui mai mare, și Susan nu putu să nu râdă de expresia buimacă a acestuia.

– Ei bine, șerifule, spuse ea malițioasă, mi se pare că ești... la dispoziția mea!

Capitolul 4

– Nu mi-a dispăcut niciodată să fiu la dispoziția ta, răspunse el galant.

Sub privirea lui scrutătoare, femeia avu impresia că i se învârtea capul. „Trebuie să fie din cauza vopselei, își spuse, încrâncenată. Mirosul mă face să mă doară capul.“ Totuși, explicația asta nu o convingea deloc.

„Nu-i sunt întru totul indiferent“, se gândi Steve cu o satisfacție secretă, ghicindu-i neliniștea. Degeaba încercaseră și unul și celălalt să dea uitării ce fusese între ei, lucrul ăsta era vizibil. Deodată, el puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

– Crezi că... am greșit întâlnindu-ne din nou?

Susan se așezase la masă iar el se așeză în fața ei, așteptându-i neliniștit răspunsul. Totuși, ce vroia să știe până la urmă? Nu era sigur, dar un fel de demon interior îl făcea s-o urmărească până-n pânzele albe.

– Ei bine... poate, da. Nu știu unde putem ajunge.

Acum îi părea rău că rămăsese singură cu el. Unde mai pui că după aceea trebuia să-l ducă acasă!

– Ești hotărâtă să pleci din nou într-o bună zi, nu-i așa? reluă bărbatul pe un ton mai scăzut.

– Da, o să plec... de îndată ce voi putea, murmură femeia.

Steve o atinse din întâmplare cu piciorul pe sub masă, și ea se retrase cu o mișcare bruscă.

– Cred că până la urmă ai dreptate, declară el hotărât. Nu cred că putem deveni doar prieteni. Mi se pare de neînchipuit o reîncălzire a relației, după tot ce a fost între noi...

Acum, înțelegea ce-l împingea să vorbească așa: vroia s-o cucerească din nou și se simțea pregătit să facă toate eforturile ca să reușească. Emoția ei i se părea de bun augur. Era un semn că încă se mai simțea un pic atașată de el, nu?

Susan, căreia îi dispăruse pofta de mâncare, își privea pizza fără să se hotărască să se atingă de ea. Trebuia neapărat să schimbe cursul discuției... Agățându-se de prima idee care-i trecu prin minte, întrebă:

– Mai locuiești în centru?

– Nu. Am cumpărat o fermă veche, la câțiva kilometri distanță, la care eu și Eric am lucrat destul.

– Descrie-mi-o.

– E veche, cu un pridvor drăguț cu coloane. A trebuit să refacem toată instalația sanitară și electrică. Tocmai am pus pe jos mocheta...

– Casa e mare?

– Peste două sute de metri pătrați. Trei dormitoare și două băi la etaj, o sufragerie foarte mare și o bucătărie la parter... dar o să vezi când o să mă duci acolo. Mi-ar plăcea să știu ce părere ai despre ce-am făcut.

Vorbiră în continuare despre casă; Susan era fericită că reușise să cantoneze discuția în zona generalităților.

După ce Steve termină de mâncat pizza până la ultima bucățiță, în vreme ce ea abia se atinsese de a ei, gazda se ridică să strângă farfuriile pe care le duse în chiuveta de la bucătărie și puse de cafea. Steve se ridică la rândul lui și, cu un pas nonșalant, se apropie de ea.

– Ia te uită! exclamă el.

Susan își înalță sprâncenele.

– Ce e?

– Ai vopsea în păr.

– Nu se poate! De aia mi-am pus șapca pe cap...

– Stai pe loc, îi spuse el scoțând un pieptene din buzunar.

Cred că pot să te curăț.

În timp ce stătea nemișcată, cu inima bătându-i mai repede simțindu-l atât de aproape, el trecu încet cu pieptenul prin părul negru și lucios. Îi plăcea s-o simtă dependentă de el, chiar dacă pentru moment dintr-un motiv atât de neînsemnat...

– Uite, spuse după un timp, suflând din pieptene câteva fire de vopsea uscată.

– Mulțumesc.

Fără nici o explicație, era din ce în ce mai nervoasă, cu fiecare minut care trecea. De ce nu putea să fie cu totul indiferentă la prezența lui? se întreba, disperată. Și totuși, într-o zi, trebuia să reușească...

Steve, care-i remarcase tulburarea, se îndepărtă cu tact, pentru că nu vroia să forțeze lucrurile. Trebuia să-i lase timp să se obișnuiască din nou cu el... După ce o ajută să pună în ordine lucrurile din bucătărie, întrebă:

– Când vrei să începi să lucrezi la pliantul pentru campania electotală? Bănuiesc că ar trebui să prezinți și un fel de rezumat al biografiei mele, printre altele...

Susan ezită, se gândi o clipă, apoi răspunse:

– La urma urmei, de ce să nu începem chiar astă-seară?

– La mine?

Urmară câteva clipe de tăcere. Îi simțea reticența... Niciodată, până în seara aceea, nu-și închipuisese că va fi din nou cucerit de farmecul ei. Se lăsase îndemnat de Eric să vină s-o ajute la vopsit, și uite că acum încerca din toate puterile s-o rețină lângă el...

– Cum Eric nu-i acasă, o să fim liniștiți.

Fără îndoială, era prea mult, și foarte periculos! Își spuse Susan, și răspunse cu voce tare:

– Mi-ar plăcea să lucrez la ai mei. E mai aproape, și îmi cunosc mai bine mașina de scris...

Eforturile ei de a păstra distanța îl amuzau și-l iritau în același timp.

– Maică-ta n-o să fie contrariată văzându-ne apărând pe neanunțate?

Susan nu se putu abține să nu râdă.

– Contrariată? S-o crezi tu! Dimpotrivă, o să fie încântată să ne vadă împreună.

În plus, Emma ar fi o companie ideală... și Steve și-ar da până la urmă seama că nu avea de gând să reînnoade legăturile care nu fuseseră de durată, lucru deja dovedit.

– O să ne ducem în bibliotecă, lângă șemineu. E locul cel mai potrivit.

– Cum vrei tu... murmură Steve.

Făcură drumul până la locuința familiei Trent într-o liniște apăsătoare. Susan conducea încet, nu se grăbea, conștientă că Steve o privea insistent, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte profilul ei. Încerca să pară cât mai detașată. Nu trebuia să se lase tentată de o împăcare. În definitiv, când locuise la Lansing, el nu făcuse un pas înapoi când avusese nevoie de el?

În seara asta, își spuse hotărâtă că aveau să lucreze unul lângă celălalt, ca doi profesioniști pe care întâmplarea îi adusese de aceeași parte a barierei. Nimic mai mult.

Din păcate, când Emma și Clayton Trent îi văzură venind împreună, se purtară cu o stânjenitoare lipsă de firesc. Emma insistă să folosească mașina ei de scris electrică, în locul mașinii portabile a Susanei, apoi declară că va pleca împreună cu soțul, ca să le lase câmp liber de acțiune.

Nedumerită și mâhnită de această potențială plecare, Susan insistă:

– Nu vreți să ne ajutați să redactăm pliantul?

– O să vă descurcați mult mai bine singuri, o asigură tatăl. De altfel, de multă vreme ne propuseserăm să mergem la cinematograful.

Resemnată, tânăra îi conduse la ușă, apoi se întoarse la Steve și-i spuse cu un zâmbet distant:

– Să mergem...

Odată ajunsă la birou, Susan se așează și puse o foaie în mașina de scris.

– De unde să-ncepem? Întrebă cu răceală în glas.

– Tu ești jurnalista. Eu mă mărginesc să-ți urmez instrucțiunile.

Femeia puse mâna pe mașina de scris cu o emoție ridicolă, asemenea unei adolescente aflată la prima întâlnire. N-avea să reușească niciodată să se debaraseze de ascendentul lui Steve?

– Îți propun să începem cu studiile pe care le-ai făcut, experiența profesională... Dacă-mi aduc bine aminte, ai făcut Dreptul la universitate, pe urmă ai fost doi ani în Poliția Militară și încă doi în Poliția Civilă din New York. După aceea, ai venit la Grafton să ocupi postul de șerif, cu un impresionant dosar de recomandări...

Vorbind, Susan scrisese toate detaliile pe care le spusese. Steve se aplecă să citească, și după câteva clipe, murmură cu gravitate:

– Mi se pare că știi totul despre mine...

Tânăra ridică ochii spre el, și inima începu să-i bată mai repede. « Știi bine că am nevoie de tine, își spuse în sinea ei. Dar e mai mult decât o simplă dorință trupească. » Nu-și dorea o pasiune trecătoare, ceva vremelnic, ci o dragoste adevărată. Vroia înțelegere, tandrețe, să împartă împreună problemele... și, mai ales, ar fi vrut să fie încurajată în propria carieră, lucru care aparent îi fusese refuzat.

Hotărâtă, lăsă ochii în jos și puse mâna pe un stilou și o foaie de hârtie.

– Acum, trebuie să-mi spui cum ai de gând să-ți faci treaba... și care au fost motivele care te-au făcut să te stabilești în Virginia de Vest.

De data asta, Steve se ridică și se duse să se așeze pe un scaun, la oarecare distanță. Deodată, părea că preferă să fie prudent. După câteva momente de reflecție, începu:

– Locuind un timp în Grafton, am aflat îndeaproape istoria zonei și am cunoscut toate familiile care locuiesc aici, unii de multă vreme, alții, la fel ca mine, veniți de curând. Acomodarea asta cu viața comunității mi se pare indispensabilă pentru munca mea...

– Cum crezi c-o să-i convingi pe alegători că n-o să pleci din Grafton, după ce-o să-ți îndeplinești cei doi ani de mandat?

– Trebuie să știe că, de acum... aici mă simt acasă. Fie că sunt ales sau nu, o să trăiesc mai departe printre ei.

După ce-și notă spusele lui, Susan le puse în ordine și le bătu imediat la mașină. După ce termină, puse lângă mașină, una peste alta, cele câteva foi scrise și nu putu să se abțină să nu-i pună o întrebare mai personală.

– Spune-mi, Steve... Dacă Robert Wakefield va fi ales în locul tău, o să continui să lucrezi sub ordinele lui?

Tânăra femeie, care spera pe jumătate că în această eventualitate, ar fi preferat să se întoarcă la viața de oraș, poate el avea ar fi urmat-o... Totuși, spre dezamăgirea ei, Steve răspunse:

– De bună seamă. O să încerc să-mi fac cât mai bine treaba, oricare o să fie postul pe care o să-l ocup.

Și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, adăugă:

– Susan, să știi că n-o să plec din Grafton. Aici e casa mea și o să fie și a lui Eric, pentru următorii doi ani.

– Credeam că o casă este în primul rând locul unde trăiești cu cei dragi, murmură femeia nu fără oarecare amărăciune.

– Susan, lucrurile sunt de multe ori mai complicate. În timpul celor șase ani petrecuți în Poliția Militară, am fost în multe locuri din țară și m-am săturat să văd tot timpul alte peisaje și alte chipuri, fără să am timpul să mă obișnuiesc cu ele. După perioada aceea, am început să visez că într-o bună zi am să mă stabilesc undeva. Încep să cred că acum am posibilitatea să fac lucrul ăsta, și nici nu mă gândesc să renunț... În plus, știi și tu cât de mult îmi place orașelul ăsta. Îmi place frumusețea locurilor și simplitatea oamenilor. Mă face să cred, mai mult ca în oricare altă parte, că aici am un cămin, o familie. O să rămân aici, și aici e locul unde o să-mi cresc copiii...

– Să-ți crești... copiii? repetă Susan pe un ton gâuit. Ai de gând să te însori?

Surprinsă, se întrebă deodată dacă pusese ceva la punct cu o altă femeie. În cazul ăsta, de ce nu-i spusese Emma nimic? De ce ținuse secret?

– Cu siguranță, o să mă-nzor în doi-trei ani, după ce Eric o să plece la universitate, spuse Steve, hotărât. Nu vreau să te mint în privința asta. O să-mi aleg partenera pe care am s-o consider ideală. Multă vreme, am crezut că tu o să fii aceea...

Bărbatul se ridică și începu să se plimbe prin cameră cu pași mari. Pe urmă, după ce trase adânc aer în piept, continuă:

– Îmi place să locuiesc într-un orașel ca ăsta, dar nu mi-e de-ajuns. Vreau să am familie, copii, să-i cresc cât sunt destul de tânăr ca să le pot oferi o existență cât mai ușoară.

Susan vroia și ea copii. De fapt, visul ei cel mai drag ar fi fost să-i aibă cu Steve, continuându-și însă propria carieră. Patsy Winter se descurcase... În cazul ei, părea imposibil așa ceva.

– Ai fi gata să te însori... fără să iubești? întrebă femeia, mimând indiferență.

– M-aș însura cu o femeie care să aibă aceleași planuri ca mine...

– Chiar fără dragoste? insistă ea, simțindu-l șovăind.

Îl văzu ridicând imperceptibil din umeri. Îi era greu să răspundă! Cu toată siguranța și eforturile lui de a o cuceri din nou, îl simțea uneori, în prezența ei, timid ca un puști de cincisprezece ani...

– Simpatia... reciprocă... cred că ar fi de-ajuns.

Bineînțeles, nu putea să-i spună că nu mai iubise pe nimeni altcineva după ea...

– În plus, puțină tandrețe reciprocă se poate dovedi uneori foarte durabilă...

De fapt, nu credea deloc ceea ce spunea. Altfel, de ce naiba nu pornise deja în căutarea unei candidate? Simțind un nod în gât, Susan se ridică, la rândul ei. Deodată, simțea nevoia stringentă să rămână singură...

– Te duc acasă, îi spuse brusc. Se face târziu. Însemnările astea rămân la mine, o să le duc la tipărit... și o să-ți trimit bunul de tipar la birou, ca să-ți dai acordul.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse el pe un ton neutru.

Fără să mai stea pe gânduri, Susan căută în geantă cheile mașinii. Cum crezuse oare, măcar o clipă, că puteau să fie

altceva decât adversari? O făcuse deja să sufere o dată, și putea s-o ia de la capăt dacă nu era atentă. Dar n-avea să se lase...

Când își ocupară locurile în mașină, pe cer apăruse o lună sifemie care scălda peisajul într-o lumină ireală. Steve nu se simțea în largul lui. Își dădea seama că o rănise vorbind despre căsătorie... Dar nu regreta într-un tot micul discurs. Într-o bună zi, trebuia să înțeleagă și Susan că pământul nu se învârtea în jurul ei.

Din când în când, îi spunea pe unde s-o ia, prefăcându-se că nu bagă de seamă că depășea viteza. Nu după mult timp, mașina opri în fața casei lui. Nu era aprinsă nici o lumină.

– Eric iar a uitat să lase aprinsă lumina de afară, mormăi Steve.

Șoferița nu răspunse, dar mâinile i se crispară pe volan. Trebuia să coboare cât mai repede, ca să poată pleca! Nu trebuia s-o vadă cât era de tulburată, lucru care și ei i se părea total absurd...

Steve ieși din mașină dar, în loc s-o ia spre treptele care duceau la ușa de la intrare, ocoli mașina și veni să-i deschidă portiera.

– Nu intri o clipă?

Întrebarea părea un pic ironică. Își închipuia oare că-i era frică să rămână singură cu el? Nicidecum! Va ști să-i arate că n-o mai interesa deloc. Doar era un bărbat gata să se însoare cu prima venită ca să întemeieze un cămin, ce naiba!

– La urma urmei, de ce nu? replică femeia ridicând bărbia, sfidătoare.

O luă de mână s-o conducă la trepte.

– Ziua, ai vedea mai bine cum arată, spuse gazda vârând cheia în broască. Am vopsit pereții în alb, iar ușile și obloanele de la ferestre în albastru închis.

– Trebuie să fie foarte frumos, admise, politicoasă.

După câteva clipe, erau amândoi înăuntrul. Steve apăsă pe butonul întrerupătorului și în lumină apărură o sufragerie mare, cu aspect primitiv, mobilată cu bun-gust. Nou-venita nu-și putu opri o exclamație de sinceră admirație.

– Steve, ai făcut minuni!

Amfitrionul zâmbi mândru, și-i propuse:

– Pot să-ți ofer ceva cald de băut? Un ceai?

Susan ezită o clipă. De ce să nu accepte un ceai, înainte să pornească din nou la drum? Îi părea rău că nu fusese mai prietenoasă cu el. În definitiv, planurile lui de viitor n-o interesau deloc, nu?

– Chiar aș vrea un ceai.

– Ia loc pe canapea... Ți-l aduc într-o clipă.

Când apărură din nou, avea în mâini o tavă pe care așezase alături de ceștile cu ceai, o farfurie cu biscuiți de ciocolată, foarte îmbietori. Împresionată, Susan zâmbi la rândul ei.

– Biscuiții mei preferați! Deci, ți-ai adus aminte...

– Mai bine să spunem că mi-ai inoculat virusul, glumi Steve. De când te-am cunoscut, tot timpul mănânc așa ceva.

– Eu însă, spuse femeia punându-și zahăr în ceai, n-am mai mâncat de când... de când am plecat.

– De ce?

– Ei bine... De cele mai multe ori, am luat prânzul sau am cinat în oraș. Pe de altă parte, trebuie să am grijă cu greutatea... pentru că e adevărat ceea ce se spune: pe ecran ai întotdeauna cu cinci kilograme mai mult decât în realitate.

– Pun pariu că și așa ai fi încântătoare.

– Mulțumesc, însă mă îndoiesc că directorul meu ar fi de acord cu tine...

– Nu avem dreptate când ne lipsim de bunătăți, replică el malițios. O existență pusă sub semnul sacrificiului, devine repede o povară.

Susan își dădu seama că vechea lor complicitate avea încă o dată tendința să revină. Nu era surprinzător? Nu puteau să se poarte ca și cum se întâlнисeră cu o zi înainte și abia se cunoșteau...

Steve rupse un biscuit în dinți și declară cu o voce mai joasă:

– Susan, știi cât mi-ai lipsit?

Femeia îi evită o clipă privirea. Ce rost avea să pretindă că nu se gândise la el? N-avea nici un rost să mai adauge o minciună la tot ce-i despărțea.

– Și tu mie, murmură ea.

După ce se uită câteva clipe la el, invitata începu să privească tablourile agățate pe pereți.

– Crezi că... e prea târziu? reîncepu el.

– Îmi închipui că... niciodată nu e târziu să iubești. Asta înseamnă...

– Asta înseamnă, interveni el, că nu crezi că am putea relua relația de acolo unde am lăsat-o...

– Nu. Vrem niște lucruri prea diferite. Nu am face decât să ne rănim din nou, Steve.

Se strădiua să vorbească liniștit, însă avea mâinile umede.

– Susan, eu... nu ți-aș fi cerut niciodată să-ți abandonezi munca, știi foarte bine. Dar acum, că ești pe jumătate în șomaj...

Deodată, ea se ridică și începu să măsoare încăperea cu pași mari, speriată de ce avea să spună. Nu vroia să-l asculte. Nu vroia să înceapă din nou să creadă că e posibil...

– Cariera mea nu-i terminată, Steve. N-am de gând să mă opresc la primul eșec!

– Ai dreptate, Susan. Apropo de eșec... de ce să nu ne gândim și la cel al vieții tale sentimentale?

Îi cerea prea mult. Nu putea să rezolve decât câte o problemă o dată, și avea deja mult de lucru cu cea a profesiei sale. Cu încăpățănare, se hotărî să rămână pe domeniul ăsta.

– Vreau să-mi găsesc din nou de lucru în televiziune. Altfel, o să am impresia că nu mă pot realiza...

– Poți să scrii o carte. Nu-i nimic neobișnuit. O asemenea activitate ar putea de asemenea să-ți schimbe punctul de vedere...

– Nu cred, oftă femeia. Asta o să-mi fie o ocupație până mi se va oferi din nou o emisiune.

Steve simți că ajunge la exasperare.

– Mai există și altceva decât televiziune pe lumea asta, Susan! Dac-ai vrea...

– N-are absolut nici un rost să începem să ne certăm, i-o tăie ea.

Își luă geanta în mână și porni spre ușă. Steve încercă s-o oprească din drum.

– Lasă-mă-n pace... trebuie să plec, suieră ea.

O prinse de braț și o obligă să se întoarcă.

– Chiar așa? Iartă-mă că te-am supărat. Dar nu pleca încă... Rămâi...

Îl privi cu răceală, dar atingându-l, inima începu să-i bată mai repede.

– Nu insista, Steve. Nu pot.

– De ce nu?

Adoptase tonul mângâietor pe care i-l cunoștea atât de bine. Sângele începu să-i curgă mai repede în vine, și își simți obrajii înroșindu-se...

– Nu, Steve. Știi foarte bine că o să încerci să mă duci în pat. Or, asta era un lucru care nu trebuia să se întâmple. Ar fi fost prea repede cucerită din nou de farmecul lui. . .

Privirea lui Steve se îndulci, și ridică încet mâna până la ceafa Susanei.

– Aș vrea să fac dragoste cu tine.

Deja, privindu-i ochii turcoaz, femeia începea să se piardă.

– Înțelesesem, mulțumesc. . . Dar unde o să ajungem, în felul ăsta? Nu spuneai că vrei să te însori și să-ți întemeiezi o familie?

– Am spus asta ca să te fac geloasă, știi foarte bine. Se pare că am reușit. . . Dar nu există nimeni altcineva în afară de tine, Susan!

Din ce în ce mai convingător, își strecurase brațul după mijlocul ei, s-o tragă mai aproape. Nu-i mai trebuia mult ca să cedeze până la urmă. Cât de mult i-ar fi plăcut să regăsească intimitatea pe care o trăiseră împreună. . . Însă criticile pe care i le lansase puțin mai devreme, îi reveniră în minte și se îndepărtă din nou, cu buzele strânse.

– Lasă-mă să plec! Nu vreau să cedez unei emoții trecătoare. . .

Trecătoare? Cuvântul părea mult prea fără viață ca să descrie vârtejul pe care-l trezea în ea. Cu toate astea, cu glas fremătător, se sili să continue:

– Din păcate, fascinația noului ar trece foarte repede, și nu am face altceva decât să ne întoarcem de unde am plecat. De ce să suferim din nou?

– Nu-i obligatoriu să se întâmple așa. S-ar putea, dimpotrivă, cu experiența pe care o avem, lucrurile să meargă în altă direcție. . . Complicitatea ne-ar ajuta poate să ne rezolvăm în sfârșit problemele. . . Susan, mi-ar plăcea atât de mult să-ți reiei locul în viața mea!

Fără să-i mai lase timp să răspundă, o mai trase o dată lângă el și o sărută îndelung, cu pasiune și nostalgie. Femeia închise ochii, se lăsă biruită o clipă... apoi, încet, dădu înapoi.

– Promite-mi c-o să ne vedem în continuare, o imploră el.

O punea într-o situație extrem de dificilă. Și ei i-ar fi fost greu să se lipsească de prezența lui...

– Steve... știi bine că n-o să rămân aici la nesfârșit.

Bărbatul se încruntă, ca și cum refuza să se gândească la perspectiva – inevitabilă pentru ea – unei noi despărțiri.

– Să nu ne mai gândim la asta, pentru moment. Să ne întâlnim, cât mai stai aici.

Femeia nu-i răspunse imediat și el luă tăcerea drept o încuviințare. Susan trebuia să se grăbească să-i deschidă ochii, înainte de a cădea într-o capcană din care nu mai puteau să iasă.

– O să... mă gândesc la asta, Steve.

– Ne-am înțeles.

O luă tandru de braț, o conduse la mașină și reluă, după ce o sărutase pe obraz:

– Aștept să mă suni.

– Nu uita că nu ți-am promis nimic, spuse femeia cu glas rugător.

Mai putea să-i reziste mult? Începea să se îndoiască. Cu atât mai mult cu cât el îi spuse în loc de rămas-bun:

– O să păstrez speranța... Am încredere în tine.

Capitolul 5

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? îl întreabă politicoș Susan pe necunoscutul care-i sunase la ușă și acum se uita curios la ea.

Trecuseră câteva zile de când îl văzuse pe Steve. În sinea ei, sperase c-o să ia legătura cu ea, dar nu se întâmplase așa și, cu inima grea, se închisese în casă să lucreze.

Vizitatorul scoase la iveală exemplarul « Curierului de Grafton » pe care-l ținea în mână și se prezintă cu un aer puțin arogant:

— Ați auzit vorbindu-se de mine... Sunt Robert Wakefield.

Rivalul lui Steve la postul de șerif... La rândul ei, Susan îl studie pe nou-venit. De înălțime medie, era îmbrăcat cu un costum de flanelă și avea o mustață fină. Ce vroia, până la urmă?

— Bună ziua, domnule Wakefield. Vizita dumneavoastră mă onorează, dar nu văd ce...

Îi întinse ziarul cu un zâmbet viclean.

— Știți că apăreți pe prima pagină?

Susan lăsa ochii în jos. Într-adevăr, fotografia ei era chiar sub titlul ziarului. Stătea aplecată pe peluză, cu sacul de plastic în

mână, cu Steven și Gena în planul doi... Patsy alesese drept comentariu, fără pic de rușine: "Șeriful Steve Markham o pune la treabă pe celebritatea noastră locală, de curând revenită la Grafton, Susan Trent." După această titulatură ironică, urmau osanalele pentru Susan și Patsy și concluziona cu umor: "Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată! »

– Dacă sunt ales, declară Robert Wakefield, în primul rând o să suprim acest serviciu comunitar. Îmi închipui că asemenea publicitate nu vă face plăcere deloc...

Agasată de compătimirea lui, femeia replică:

– Merit asta pentru ce-am făcut! La urma urmei, ce văd în ziar mai degrabă mă amuză.

Robert își înălță sprâncenele și, punând jos o clipă geanta diplomat, o deschise ca să scoată un pliant luxos tipărit pe hârtie lucioasă. Pe copertă, el zâmbea mândru în fața obiectivului, înconjurat de soție și copii. I-o oferă Susanei s-o răsfășoare; nu conținea decât o serie de promisiuni vagi și citate juridice fără cap și coadă.

Susan simți născându-se în ea antipatia pentru acest personaj. Ce credea el, c-o să câștige alegerile cu demagogie și o campanie publicitară scumpă? Și pe urmă, de ce venise tocmai la ea? Se dădu puțin înapoi, cuprinsă deodată de o dorință vicleană de a-l apăra pe Steve.

– Metodele domnului Markham mi se par foarte ingenioase, adăugă ea. Cred deci că nu mai avem să ne spunem mare lucru. De altfel, vă rog să mă scuzați, dar am ceva de lucru...

Din păcate, Robert insistă.

– Mi-ar plăcea totuși să am o discuție cu dumneavoastră. Pot să intru o clipă? Vă rog...

– Ascultă, nu prea am timp. Eu vreau...

– Nu vă rețin decât câteva clipe, miss Trent.

Hotărât lucru, intrusul vroia să pună punctele pe „i“!

– Domnule Wakefield, să știi că susțin realegerea domnului Markham.

Robert avu o scurtă exclamație de dispreț.

– Ah! În amintirea timpurilor când erați logodiți, îmi închipui. . .

– Nu. Pur și simplu, pentru că mi se pare că face treabă bună.

Urmă o scurtă tăcere, după care Robert clătină din cap, cu o expresie nemulțumită.

– Înțeleg. Altfel spus, dacă o să ai vreodată nevoie de un ajutor oarecare, de o favoare. . .

Făcu un gest explicit și plecă spre scară. Susan intră în casă. Odată ușa închisă, trase adânc aer în piept, scandalizată. Personajul ăsta detestabil venise pur și simplu s-o corupă! Cine se credea?

O oră mai târziu, intra în localul poliției și se ducea drept spre biroul lui Steve. Cu telefonul în mână, el răspundea monosilabic interlocutorului și-i făcu semn să închidă ușa și să ia loc.

Nou-venita se conformă și pentru că era cald, își scoase mantoul de lână roșu aprins. Din cele câteva cuvinte rostite de Steve înainte de a închide, înțelese că vorbise cu unul dintre directorii minei.

– Compania are probleme? întrebă ea direct.

Dacă reușea să găsească un subiect pentru un articol, Patsy ar fi încântată. Steve zâmbi amuzat.

– Mi se pare că ești cam indiscretă. . .

– Pentru un ziarist, toate metodele sunt bune pentru a se informa!

– Îmi dau seama. Dar mă pui într-o postură delicată. . .

– Haide, Steve, făcu ea, deodată bucuroasă de complicitatea lor. Fii mai îngăduitor. Ce se-ntâmplă la mină? Aș putea să scriu ceva pentru „Curierul“?

El își contemplă gânditor creionul pe care-l ținea în mână și, o clipă, femeia crezu că n-o să-i răspundă. Totuși, el se hotărî s-o facă.

– În ultimii doi ani nu le-au prea mers afacerile și au fost nevoiți să recurgă la concedieri. Acum, sub impulsul noii conduceri, scontează să deschidă puțuri noi, și să angajeze din nou... Dar se tem să nu apară probleme. Mulți dintre vechii angajați riscă să se simtă lezați, pe bună dreptate... Am încredere în discreția ta, Susan. Nici nu se pune problema să vorbești despre asta, deocamdată. Când va veni momentul, directorul va face anunțurile el însuși în presă, la radio și la televiziune.

– Poți să ai încredere în mine.

Nu avea nici un gând să-l trădeze. Esențial ar fi fost să se ocupe chiar ea de problema asta, de îndată ce va fi posibil

– Deci n-au de gând să-i angajeze pe aceiași? continuă ea.

– E imposibil în cea mai mare parte din cazuri, pentru că a fost vorba despre pensionări anticipate. De aici, apare o pierdere financiară incontestabilă pentru cei vizati...

– Când crezi că or să înceapă reangajările?

– Într-o lună, aproximativ. Nimic nu-i sigur... Dar spune-mi mai degrabă cum de am onoarea vizitei tale. Te-ai hotărât să mă vezi din nou, după tot ce s-a întâmplat?

Îi zâmbi galant, privind-o cu o expresie admirativă. Părul negru îi cădea suplu pe umeri, și părea mai frumoasă ca oricând...

– Am venit la tine pentru că Robert Wakefield a dat buzna la mine.

Căută în geantă și scoase pliantul pe care îl primise și se apropie să-l așeze pe birou. Gazda se uită la el, apoi îl lăsa jos oftând.

– Susan, textul n-aduce nimic nou, dar prezentarea e abilă. Fotografiile în culori, interviurile cu locuitorii mai bătrâni... Pentru asta și pentru afișele care atrag atenția, a trebuit să cheltuie câteva mii de dolari. Acum, numele lui poate fi văzut pe toți pereții...

– Și în toate cutiile poștale, completează ea. Sunt sigură că toată lumea a găsit pliantul când s-a trezit, azi-dimineață. Înainte de a veni, le-am dat un telefon alor mei, care s-au arătat și ei foarte preocupați de ce se întâmplă. Spune-mi te rog, cu ce se ocupă acest Robert Wakefield?

– Nu cu prea mare lucru. Călătorește mult pentru munca lui și, în ultimii ani, nu prea a pus piciorul prin Grafton.

– După ce scrie în pliant, nici măcar nu locuiește aici, ci în Clacksburg, unde conduce fabrica unchiului său... De ce naiba vrea să devină șerif?

– Se pare că unchiul îl împinge s-o facă, spuse Steve zâmbind. Poate vrea să-l dea la o parte din afaceri!

– Un lucru nu înțeleg, murmură Susan, gânditoare. Azi-dimineață, parcă vroia să mă tocmească, lăsându-mă să înțeleg că dacă îl susțin, va ști să se arate recunoscător... De ce era nevoie să recurgă la stratagema asta? Să fie oare ceva neclar în trecutul lui?

– Nu știu nimic...

Steve se ridică și se apropie de fereastră. Așadar, Susan venise doar din considerente electorale... Ar fi preferat să fi fost vorba despre motive personale. Preț de o clipă, lucru care i se întâmpla rareori, rezultatul alegerilor îi deveni perfect indiferent.

Nedându-și seama de neașteptatul regret al interlocutorului, Susan continuă:

– Dacă nu adoptăm o tactică mai energică, se poate să câștige, Steve!

– Pot să scot mai multe afișe, și să țin discursuri în cluburi sau localuri... dar asta-i tot... dacă oamenii nu se gândesc la ceea ce am realizat...

– De ce nu examinăm mai îndeaproape trecutul lui Robert Wakefield?

– Nu. Nu vreau să fac așa ceva. Singurul lucru care contează este ce propune să facă pentru comunitate. Nu vreau să tai firul în patru cu poveștile de altădată. Dacă am descoperi ceva, te-ai grăbi să publici, nu-i așa? Or, nu vreau să câștig alegerile pentru că mi-am șantajat adversarul...

– Nu sunt de acord cu tine: uiți un lucru foarte important. Când cineva își depune candidatura pentru un post public, oamenii au dreptul să știe despre cine este vorba și dacă are integritatea care se impune. Să-i informezi pe alegători în cazul ăsta, e o datorie...

– Poate. Așa stând lucrurile, nu ești cea mai îndreptățită să faci asta, pentru c-o să fii acuzată imediat că nu ești obiectivă... În schimb, am o altă idee.

Femeia ridică sprâncenele, surprinsă.

– Care?

– Proprietarii noii fabrici de conserve, Harvey și Mary Lou Brucker, dau mâine o serată. Sunt invitat acolo. Poți să vii cu mine...

– Speri să-i câștigi de partea ta?

– Nu știu, dar așa, o să am ocazia să-i cunosc mai bine...

După ce medită o clipă, se hotără.

– De ce nu, în definitiv? În felul ăsta o să am ocazia să port o rochie de seară! Vor fi mulți cunoscuți?

– Toată lumea o să fie acolo, bineînțeles și părinții tăi, și onorabilul Robert Wakefield însuși. Trec să te iau pe la șapte și jumătate, dacă vrei.

– Ne-am înțeles!

În sinea ei, se bucura de această ocazie. Trecuse atâta vreme de când nu mai dansaseră împreună!

Capitolul 6

— Am venit mai devreme sau ai întârziat tu? glumi Steve atunci când Susan, la ora pe care o stabiliseră, veni să deschidă ușa, îmbrăcată doar într-un halat de casă.

Ea scoase un mic oftat și se dădu la o parte să-l lase să intre.

— Ești admirabil de punctual, eu sunt cea care a întârziat... fermoarul pantalonilor mi s-a blocat chiar în momentul în care mă dezbrăcam să fac duș. Mi-a trebuit o jumătate de oră să-i scot!

Steve începu să râdă și, făcând și ea același lucru, adăugă:

— În disperare de cauză, i-am tăiat cu foarfeca și i-am aruncat la coșul de gunoi. Slavă Domnului, era o pereche mai uzată.

— Erau cei pe care i-ai purtat sâmbăta trecută, nu? Păcat, îți veneau de minune, spuse galant Steve gândindu-se la picioarele ei lungi și la mijlocul subțire.

Intraseră în salon și, prin ușa de la camera ei, văzu mai multe rochii de seară înșirate pe pat, ca într-un curcubeu.

— Încă nu ți-ai ales ținuta de seară?

— Ezit încă, răspunse femeia apropiindu-se de pat. Asta, poate...

Arătă cu degetul o rochie de mătase neagră, cu guler.

– Prea clasică! Nu ne ducem totuși la o licitație cu scopuri caritabile!

Se așează pe marginea patului și se încruntă, gânditor.

– În schimb, asta îmi place mult.

Făcu semn spre un somptuos ansamblu de tafta albastru închis, cu un corset ajustat și o fustă cloș, acoperită cu muselină.

– Dumnezeule... e prea decoltată, murmură Susan gânditoare.

– Prea decoltată pentru Grafton? se strâmbă bărbatul. Să nu exagerăm. Aici vezi de multe ori ținute mult mai îndrăznețe. Sunt sigur că ai purtat-o deja la Lansing...

– Da, o dată sau de două ori. Dar mă întreb dacă albul nu mi-ar veni mai bine.

Puse pe ea o rochie Empire, de mătase, cu un decolteu discret.

– Eu rămân partizanul taftalei, declară hotărât Steve, dar, bineînțeles, te las să alegi ce-ți place ție.

Ea își mușcă buzele. Însoțitorul ei era îmbrăcat cu un superb smocking negru, ornat cu o garoafă la rever. La urma urmei, cu rochia ei albastră, alcătuiau un cuplu asortat de minune. Era o plăcere la care putea să renunțe?

– Dacă vrei, propuse el malițios, pot să te ajut să te îmbraci. Susan se înroși.

– Înainte, nu te-ai oferit niciodată să mă ajuți. De unde vine această bunăvoință?

Bărbatul scoase o țigară din buzunar, o aprinse și răspunse cu nonșalanță:

– Să zicem că ocazia de astă-seară este mai deosebită...

– Întocmai, i-o tăie ea, preferând să se întoarcă pe un teren mai sigur. O asemenea ținută nu va fi considerată prea extravagantă? Nu uita de alegeri. Mi se pare important să arăt bine pentru tine...

– Susan, după părerea mea, o să fii atât de irezistibilă încât oamenii vor vota pentru mine cu ochii închiși!

Încântată de acest compliment, se hotărî.

– Bine... atunci, mă duc să mă îmbrac. Du-te dincolo și servește-te cu un pahar până termin...

Steve se ridică și ieși.

– Vrei să-ți aduc și ție unul?

– Nu, mulțumesc.

Închise ușa în urma lui și își scoase halatul ca să se îmbrace. În definitiv, îi plăcea la nebunie ideea de a merge la o serată mondenă în compania lui Steve, și bucuria pe care o simțea o neliniște puțin. Cum va mai putea să reziste atracției care se trezea din nou în ea, dacă această serată s-ar fi dovedit primejdios de romantică? Știa bine că nimic n-ar fi fost mai periculos decât să trezească fantomele trecutului...

Îmbracă rochia și se examinează în oglindă. Totul era cât se poate de bine. Deschise ușa și intră în salon. Steve, care se plimba cu un pahar în mână, făcu ochii mari și fluieră admirativ.

– Draga mea Susan, ești minunată, exclamă sincer.

– Mulțumesc, răspunse femeia, înroșindu-se de plăcere. Sper că n-o să fie nimeni scandalizat...

– Dacă o să fie câțiva nemulțumiți, n-are nici o importanță. Nimeni nu ne poate dicta cum să ne îmbrăcăm.

– Am încredere în tine. Mă duc să caut niște pantofi care să se asorteze...

Dispăru câteva clipe, apoi se întoarse încălțată cu pantofi negri, și în mână cu o poșetă de seară cu strasuri. Se parfumase, își prinsese la urechi cercei cu briliante și își pusese o brățară grea la mână.

– Sunt gata !

Steve o privi cu admirație fățișă. Nu i se păruse niciodată atât de seducătoare. Nu avea de gând s-o sărute, dar, când pași grațios spre el, nu putu rezista tentației și-i cuprinse cu blândețe mijlocul ca s-o tragă spre el.

– Susan... Vreau să știi că te găsesc încântătoare, șopti bărbatul înfundându-și fața în părul ei.

Apoi, încet, lăsă capul în jos și-i mângâie buzele. O simți fremătând lipită de el, și înțelese că nu mai aveau mult până să fie copleșiți de o dorință violentă care să-i ducă mai departe, mult mai departe. Făcu un efort să se desprindă de ea; în primul rând, nu trebuia să precipite lucrurile. Dacă vroia să facă posibilă înfripirea unui nou viitor pentru ei, trebuia să nu se grăbească, să dea dovadă de o infinită prudență... Era pregătit să aștepte și un secol, dacă era nevoie. Acum, era sigur de acest lucru.

Susan, cu răsuflarea gâfâitoare și buzele întredeschise, ridică spre el o privire indescifrabilă.

– Cred... cred c-am face mai bine dac-am pleca, nu-i așa?

– Da. Ia-ți mantoul...

Ea dispăru din nou și, câteva clipe mai târziu, apăru cu un somptuos mantou de nură pe umeri.

– Parcă ești făcută să porți blănuri...

– Asta face parte din garderoba de protocol de la Lansing, la fel ca rochiile de seară pe care le-ai văzut. Pe toate le-am primit cu titlu de împrumut, dar am putut să le cumpăr pe cele pe care le-am vrut când am plecat. Recunosc că primul lucru pentru care am optat a fost mantoul, pentru că nu numai că ține cald, dar în plus, simbolizează reușita la care mi-ar fi plăcut să ajung...

– Ai avut ocazia să-l porți de multe ori? Întrebă Steve conducând-o spre scară.

Se străduia să păstreze un ton neutru, însă femeia îi percepu o notă de gelozie în glas.

– Nu, răspunse zâmbind. L-am purtat doar la ceremoniile sau ocaziile similare la care mă trimitea directorul. De obicei, la masă, mă trezeam așezată lângă un bătrân cu barbă care-și dădea importanță, și mă plectiseam de moarte! Din păcate, un jurnalist trebuie să știe să se sacrifice din când în când...

Tot vorbind, ajunseră la mașina lui Steve, care-i deschise portiera ca să poată lua loc. Nu după multă vreme, se angajau în trafic. Fericită să vorbească despre vechea ei muncă, Susan continuă:

– De multe ori, sacrificiile astea constau în lucru în timpul week-end-urilor, când aveau loc reuniunile cele mai importante sau cele mai elegante. Ai noștri nu vroiau să rateze niciuna...

– Nu ți-era peste mână să nu te poți bucura de sâmbete și duminici?

– Nu, nu prea. Nu aveam mare lucru de făcut...

„Și pe nimeni cu care să mă-ntâlnesc!“ adăugă în sinea ei. În puținul timp liber, gândurile îi zburau spre Grafton și spre Steve, care-i lipseau atât de mult...

– Care-i amintirea cea mai plăcută pe care o ai de acolo? Întrebă el, interesat fără voia lui.

– Stai să mă gândesc... Poate interviul pe care l-am luat într-o zi, pentru un program despre problemele sociale, cu o femeie care se ocupa de tinerii handicapați. Punea atâta inimă în ceea ce făcea!

- Și... cea mai neplăcută?
- Pe asta n-am s-o uit niciodată! răspunse cea întrebată, râzând. A fost în timpul viscolului din iarna trecută. A trebuit să ies afară, să mă interesez de greutatea întâmpinate de șoferi din cauza vremii urâte. Am stat la minus treizeci de grade...
- Îmi închipui că erai îmbrăcată cu blana!
- Bineînțeles. Aveam și un costum complet de schi, trei fulare și niște ghete grele! Am crezut că n-o să scap cu viață!
- Și la noi a fost o adevărată furtună, îmi aduc aminte.
Steve păstră câteva clipe de tăcere înainte de a continua:
- Cum avansează cartea la care lucrezi?
- Pot să spun că bine. Ca să fiu sinceră, și din cauza asta am întârziat. Când mă apuc de treabă, nu-mi dau seama cum trece timpul...
- Nu spuse însă că munca asta constituia singura modalitate de a nu se gândi la el, la neînțelegerile care-i despărteau.
- Crezi că mai ai mult de lucru la ea? întrebă șoferul intrând pe aleea care ducea la locuința Bruckerilor.
- Cred că o lună sau două... Încerc s-o dactilografiez eu încet-încet, ca să i-o trimit editorului meu.
- Se pare că dai un randament foarte bun în treaba pe care o faci, remarcă el parcând mașina.
- Conacul era luminat în întregime, și multe alte mașini erau deja parcate de jur-împrejur.
- Am destul timp liber.
- Susan, te-ai întors la Grafton ca să lucrezi liniștită?
- Oprise motorul și, în liniștea instalată brusc, frânturi muzicale și hohote de râs ajunseră la ei.
- De bună seamă, e unul dintre motive, răspunse femeia fără grabă, dar cred că mai sunt și altele, mai complicate...

Tăcu o clipă. Unul dintre aceste motive, și nu cel mai neînsemnat, era că voise să verifice dacă dragostea pentru el dispăruse, și dacă era în stare să-i facă față cu indiferență, fără să simtă nici o strângere de inimă... Alungând hotărâtă acest gând dureros, continuă să explice:

– Cum sunt singurul copil, cred că întotdeauna au așteptat mult de la mine. A trebuit să dau dovadă că eram cea mai bună și, de fapt, până la urmă am învățat să răspund cu plăcere provocărilor. Nota zece la liceu, apoi cursuri universitare strălucite, și în sfârșit, reușita profesională... Steve, povestea asta de la Lansing a fost primul meu eșec. M-am simțit adânc rănită, cu atât mai mult cu cât nu-mi place să recunosc în general.

– Noțiunea de eșec este relativă. De ce te încapățânezi să-ți găsești un nou loc de muncă în televiziune?

Se întorsese cu fața și își strecurase brațul în spatele ei. Abia o atingea, dar femeia îi simțea din plin prezența.

– Tocmai ca să dovedesc că... nu este vorba despre nepriceperea mea. Aș vrea să-mi iau revanșa. Într-un cuvânt, să mă afirm din nou...

Un ușor tremur în glas îi trăda emoția pe care o încerca în momentul în care vorbea despre țelurile propuse. Steve nu întâlnise de multe ori o asemenea determinare... Impresionat, fu cât pe ce s-o ia în brațe, dar se răzgândi. Nu de tandrețe avea nevoie, își spuse trist; ea trebuia să găsească din nou un mijloc să se realizeze profesional, singurul fel de a se realiza și a da un sens vieții.

– Toate astea nu explică de ce te-ai întors la Grafton, spuse încet bărbatul.

Își încrucișă mâinile la piept, ca și cum ar fi vrut să se retragă în ea însăși, un gest instinctiv de a se apăra de lumea, în acest moment, ostilă.

– Ei bine...tocmai ca să am timp să mă gândesc la rana amorului propriu. Am știut că susținerea părinților, toleranța și înțelegerea lor m-ar ajuta... De câțva timp, mi se pare că am mai multă nevoie de ei decât altădată.

Se instalează din nou liniștea. Expresia lui Steve, o clipă înțelegătoare, deveni mai îndepărtată, și declară după câteva clipe:

– Hai!... E timpul să mergem.

Atunci când urcau treptele spre terasă, Steve remarcă:

– Mi se pare că petrecerea e în toi.

– Sunt sigură că o să fie primul titlu în ziare. Asemenea ceremonii nu sunt prea frecvente pe aici, nu-i așa?

– Sunt numai nunțile și balurile de la liceu, replică Steve cu un zâmbet melancolic. Ți pare rău după vârtejul vieții mondene?

Cu mâinile în buzunare, o contempla, fără să se gândească să apese pe sonerie. Fără să-și dea seama, vroia să prelungească puțin intimitatea, să afle ce mai rămăsese ascuns...

– N-aș ști ce să-ți spun, mărturisi ea sincer. Nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta al lucrurilor. Mi s-a părut că Grafton era locul ideal unde să vin să mă odihnesc.

– Să te odihnești... și nimic altceva, sublinie Steve cu oarecare amărăciune.

– Sunt multe lucruri de văzut și de făcut aici. De ce să mă duc în altă parte?

– În concluzie, ai fi mai fericită într-un oraș mare...

– Dar tu, nu, nu-i așa?

– Nu. Nu cred. Am trăit mult timp și nu aș avea nici un motiv să mă întorc acolo.

– Ți-ai găsi totuși foarte ușor de lucru... Ai avea perspective mult mai largi decât aici!

– Susan, sunt polițist. Într-o metropolă, poliția lucrează tot timpul cu necunoscuți, cu oameni care sunt în trecere. E pentru cei cărora le place permanenta schimbare, nu pentru mine. Eu prefer să-i cunosc pe oamenii cu care am de-a face, să le cunosc problemele... Asta dă o altă dimensiune muncii pe care o fac. Îndrăznesc să afirm că așa pot să fiu un polițist bun.

Pleda cu pasiune pentru cauza lui, și Susan se simți dezamăgită de această fermitate. Nu vor găsi niciodată un teren pe care să se înțeleagă?

– Vino! spuse bărbatul apăsând în sfârșit pe sonerie. O să răcim dacă mai stăm aici.

Le deschise un majordom care-i pofti înăuntru, într-un hol luminat feeric și-i conduse la vestiar. După aceea, pătrunseră într-un salon imens, ornat cu o mulțime de flori, așezate în vase de cristal. Undeva în spate, o orchestră cânta muzică de jazz, chelneri îmbrăcați în negru se plimbau printre invitați cu tăvi pline cu pahare de șampanie.

Susan, uimită de splendoarea decorului, murmură câteva cuvinte de apreciere, dar se simți dintr-o dată deprimată. Era ca și cum o prăpastie apăruse între ea și Steve. Refuza să renunțe la cel pe care-l simțea cel mai aproape de inimă, dar de care se îndepărta din ce în ce mai mult... El trebui să facă un efort considerabil ca s-o atragă în conversația amabilă cu notabilitățile care veniră la ei. După puțin timp, Susan reuși în sfârșit să se simtă mai destinsă.

Câteva clipe mai târziu, Brucker-ii înșiși se apropiară de ei. Mary Lou Brucker era o blondă drăguță, grațioasă, care trebuia să aibă cu vreo douăzeci de ani mai puțin ca soțul. Zâmbitoare, întinse mâna vizitatorilor în timp ce acesta din urmă le spunea, amabil:

– Domnule Markham, Miss Trent, bine ați venit. Suntem onorați de prezența voastră.

Susan zâmbi la rândul ei remarcând, puțin mai departe, prezența lui Robert Wakefield care vorbea însuflețit în mijlocul unui grup, iar tânăra lui soție îl ținea de braț.

– Mama ta mi-a spus că scrii un ghid al consumatorului, pentru marele public? zise Mary Lou.

– Exact.

– În cazul ăsta, ar trebui să faci o tură pe la uzină. Am lansat o nouă serie de produse cu multe calorii care ar merita să fie menționate...

– Din păcate, explică Susan, toate testele referitoare la domeniul ăsta au fost deja făcute de către cei de la universitatea din Michigan. Nu pot să fac adăugiri. Ar însemna să fiu nevoită să iau totul de la zero...

Mary Lou făcu o mică strâmbătură.

– Dacă așa stau lucrurile, am putea să facem chiar noi o serie de teste care să...

– Mă tem că asta n-ar schimba nimic. Pentru a dovedi validitatea încercărilor, este nevoie de o echipă de specialiști care să răspundă de toate controalele legale.

Mary Lou făcu o mutră bosumflată și soțul ei mormăi:

– Nu este nici un mijloc să facem referire la produsele noastre în cartea dumatăle?

– Mă tem că nu.

Cei doi se priviră o clipă, apoi Mary Lou declară:

– Bine, dar asta nu te împiedică să vii să vezi fabrica noastră.

Mulți dintre colegii tăi de școală lucrează acum la noi. De exemplu, Gena Borden, sora lui Frank Winter, care este una dintre dactilografele cele mai bune...

Susan aruncă o privire spre Steve. Îi zâmbea, dar era imposibil să-și dea seama dacă o sfătuia să accepte sau nu invitația. Oricum ar fi fost, trebuia să nu le decepționeze întru totul pe gazdele de astă-seară...

– Aș fi încântată, primi invitația, politicoasă.

– Perfect, atunci. O să-ți telefonez în cursul săptămânii viitoare ca să ne întâlnim, trase concluzia Mary Lou înainte de a se îndepărta împreună cu soțul ei.

– M-am purtat cum trebuia? șușoti Susan lui Steven, la ureche. Recunosc că nu mai știam ce să spun...

Nefiresc, el ridică din umeri și spuse:

– Nu văd de ce-ți faci griji să le faci pe plac.

Susan înălță sprâncenele, surprinsă.

– Steve, dar eu vreau... să câștigi alegerile astea!

– Chiar așa? Eram gata să cred contrariul. N-ai nici un interes să se întâmple asta...

– Vreau să fii fericit, șopti femeia, dezamăgită.

– Chiar dacă asta înseamnă să rămân definitiv la Grafron?

Ea clătină din cap.

– Da. Chiar în cazul ăsta...

Astfel, în cel mai rău caz, se mai puteau vedea din când în când, atunci când timpul le permitea. Nu era soluția cea mai bună, dar era mai bine decât să renunțe definitiv la el, nu-i așa?

– Uite-i pe părinții tăi, spuse Steve, întrerupându-i firul gândurilor.

Clayton Trent, cu toate că era foarte elegant în smochingul lui, se încăpățâna să-și ridice nervos nodul papionului. Nu-i plăcuseră niciodată evenimentele mondene. Emma, în schimb, parcă radia în taiorul ei bordo.

– Cât de frumoasă ești, Susan, spuse el îmbrățișându-și fiica.

– Și tu arăți bine, răspunse Susan cu duioșie. Vă consider pe amândoi un cuplu foarte șic.

– Steve, continuă Emma, sunt încântată să te văd. Ce mai face Eric?

– Nu-și mai găsește locul de când a „agățat-o“ pe faimoasa Wendy, glumi Steve. O cunoașteți?

– Foarte bine. A fost eleva mea când avea vreo zece ani... Crede-mă, pe vremea aceea, făcea ravagii printre băieți!

Simțindu-se mai bine în prezența părinților ei, cu care se înțelegea atât de bine, Steve cuprinse mijlocul Susanei cu un gest posesiv. Zâmbetul Emmei deveni mai afectuos și, după ce acceptase o cupă de șampanie pe care i-o oferise un chelner, adăugă, râzând:

– Acum înțeleg de ce Eric vine pe la noi mult mai rar... Dar de ce nu vii împreună cu el, într-o seară? Poate s-o aducă și pe Wendy, dacă vrea, bineînțeles. Nu văd nici un inconvenient în asta.

– Sunt sigur că Eric va fi încântat, și când considerați dumneavoastră, va fi convenabil și pentru mine, răspunse Steve. Doar să-mi dați telefon...

– Și eu? protestă imediat Susan, uimită că nu fusese băgată în seamă. Nu sunt și eu invitată?

– Ba da, poți să vii și tu dacă vrei, replică malițios Emma.

Susan își mușcă buzele. Căzuse în capcană... maică-sa, știind-o că nu-i plăcea ca lucrurile să se facă fără ea, îi prevăzuse reacția... și-i lăsa ei să stbilească data cinei împreună cu Steve și Eric, cel de la care pornise discuția!

De altfel, Emma îi contempla acum pe cei doi tineri cu un curios zâmbet pe buze, și privirea i se opri o clipă asupra mâinii pe care Steve o strecurase în jurul Susanei.

Amuzată și întrucâtva exasperată, Susan spuse:

– Steve, parcă prietenii ne fac semne să mergem la ei. Ne vedem mai târziu, mamă!

Restul serii se petrecu cât se poate de plăcut, în compania vechilor cunoștințe care o puseră la curent pe tânăra femeie cu toate evenimentele care se întâmplaseră în Grafton în lipsa ei. Susan se simțea făcând parte din colectivitate, dar asta nu putea să dureze prea mult, știa bine... Când se despărțiră în cele din urmă, aproape îi părea rău că pleca.

Străbătură drumul de întoarcere într-o liniște deplină. Steve opri în fața casei ei. După ce coborâră din mașină, încuie portiera și urcă scările pe urmele ei. Când Susan scoase cheia din geantă, împins de un reflex pe care nu și-l putu stăpâni, Steve i-o luă din mână să descuie el ușa.

Gestul acesta simplu făcu să se trezească în ei un val de amintiri. Susan, de acum, nu mai vroia nicidecum ca seara să se termine aici, în pragul ușii... Totuși, ce se-nâmpla dacă îl invita pe Steve să intre? Ce evenimente putea să declanșeze? Vor fi în stare să-și stăpânească încordarea și să discute cu inima deschisă, ca apropiați, nu ca doi dușmani?

Nu-și dădea seama. Se gândea la un singur lucru: să-l mai păstreze pe Steve încă puțin alături de ea.

– Vrei... să intri o clipă? propuse în cele din urmă, cu glasul puțin tremurător.

Steve își vârî mâinile în buzunare și o privi grav.

– Susan, nu cred că ar fi o idee prea bună.

Oftă discret și se hotărî să fie sincer.

– Intențiile mele de data trecută nu s-au schimbat. Dacă rămân cu tine, știi ce-o să se întâmple... Dacă nu ești hotărâtă să accepți, prefer să-mi spui. O să mă duc „acasă” și cred că așa ar fi mai bine pentru amândoi.

Era cât se poate de sincer, și Susan simți un nod în gât.

– Ai... dreptate. Mai bine mai aștept, să fiu sigură că... putem avea posibilitatea unui viitor comun... E mai bine decât să complicăm situația.

– Știam c-o să răspunzi așa, spuse bărbatul încet.

Îi era profund recunoscătoare pentru tactul de care dăduse dovadă. N-o brusca, nu căuta să se impună...

– În definitiv, avem timp, nu-i așa? șopti ea, stângace.

Steve zâmbi.

– Susan, pentru tine, aș da dovadă de o răbdare infinită. Se aplecă spre ea, o sărută pe obraz și dispăru în beznă.

Capitolul 7

— Bună ziua, Susan, spuse Eric cu un zâmbet larg. Speram să te găsesc acasă.

Stătea în pragul ușii, cu un teanc de cărți și caiete sub braț.

— Eric, ce surpriză plăcută! exclamă Susan.

Lucrase fără întrerupere toată după-amiaza și acum se pregătea să-și facă un ceai pentru o pauză binemeritată.

— Sper că nu te deranjez, continuă nou-venitul. Vroiam să vorbesc puțin cu tine.

— Bineînțeles! Intră, te rog.

Îl luă prietenește de braț să-l conducă în bucătărie și spuse:

— Am să te servesc cu biscuiți cu ciocolată, cum îți plac ție... i-am făcut aseară.

— Mmm! veni imediat reacția băiatului. Nici nu se putea să nimeresc mai bine!

Întorcându-se de la serată, Susan nu se simțise destul de liniștită să se urce direct în pat, și își găsisese ceva de făcut: să trebăluiască prin bucătărie.

Amândoi erau acum așezați la masă, cu o tavă plină cu biscuiți în față.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă binevoitoare gazda, turnând ceai în cești. Te ascult!

Eric rupse automat un biscuit.

– Probleme sentimentale, răspuse încet, fără să ridice ochii. M-am gândit că ai putea să-mi dai o mână de ajutor...

Înduioșată de stânjeneala lui copilărească, răspuse cu blândete:

– Dumnezeule! Nu pretind că sunt specialistă în materie... dar am să fac tot posibilul să te ajut.

– Sunt sigur că-ți aduci aminte de Wendy, mormăi Eric. Ne-am întâlnit de câteva ori și aveam impresia că totul merge bine... Ieri însă, n-a mai vrut să se-ntâlnească cu mine.

– V-ați certat?

– Nu... nu, despre așa ceva este vorba. O presează un coleg al cărui tată este foarte înstărit. Cred că-i place și ei și bănuiesc că...

– Că se folosește de tine ca să-l facă gelos? completă Susan, alarmată în sinea ei.

– Chiar așa, răspuse sobru Eric, mâncând încă un biscuit. Or, sunt sigur că în fond, tipului ăstuia puțin îi pasă de Wendy. El trece foarte repede de la o fată la alta, și mă tem că o s-o facă să sufere...

Susan își sorbea ceaiul, gânditoare. Trebuia să acționeze cu diplomatie.

– Din păcate, doar Wendy poate să facă alegerea.

– Mda! Știu și eu foarte bine că așa stau lucrurile, dar nu... nu reușesc să nu mă mai gândesc la ea.

La fel cum nici ea nu putea să nu se gândească la Steve...

– Eric, ce-ai de gând să faci?

– N-am nici cea mai vagă idee. De asta am venit la tine.

Dacă puștoaica nu era în stare să-l aprecieze pe Eric la adevărata lui valoare, gândi Susan, ar fi fost mai bine să renunțe

la ea, pur și simplu. Însă, dându-și seama că un asemenea sfat n-ar fi fost bine primit, îl întrebă:

– După părerea ta, ce-i place lui Wendy la pretendentul ăsta? Eric lăsă capul în jos.

– Are mașină, mulți bani de buzunar... și e mereu bine îmbrăcat.

– Eric, știi bine că nu haina îl face pe om, spuse cu blândețe.

– Da, bineînțeles, dar...

– Ai vrea ca Wendy să fie mândră de tine, nu-i așa?

– Da, repetă Eric încet. Eu unul, nu prea mă pricep la haine. Dar aș vrea să fac un efort pentru ea... Am ceva economii, și ... mi-ar plăcea dac-ai veni cu mine la Clacksburg, într-o zi, să alegem două-trei lucruri de îmbrăcat.

– Cum vrei tu, Eric. Vin cu plăcere.

Se îndoia că o haină nouă ar fi făcut o mare diferență, dar de ce l-ar fi refuzat? El își dădea seama probabil că idila cu Wendy risca să se destrame. Era la vârsta când trebuia să învețe singur ce înseamnă viața.

– Mulțumesc, Susan, mulțumesc mult de tot! exclamă băiatul, vizibil ușurat. Acum, trebuie să mă întorc...

Susan se uită la ceas.

– Mă tem că ai pierdut autobuzul... o să te conduc eu.

– Foarte frumos din partea ta, dar ești sigură că nu-ți încurc treburile?

– Nici vorbă.

Din cauză că se lucra la șosea, trecu ceva timp până ajunseră la el acasă, și Susan refuză oferta lui Eric de a intra o clipă.

– Trebuie să apară și Steve, insistă băiatul. O să-i pară rău...

– Eric, îți mulțumesc, dar am mult de lucru. Salută-l din partea mea... și spune-i c-o să mergem sâmbătă, împreună, la Clacksburg.

Se întoarce acasă și, după ce-și făcu repede o limonadă, se apucă din nou de lucru. Pe la opt, cineva sună la ușă. Se ridică, își trecu mâna prin păr și se duse să deschidă.

Era Steve, îmbrăcat civil, ceea ce însemna că trecuse pe acasă înainte de a veni. Susan îl întâmpină cu un zâmbet deschis, apoi se încruntă văzându-i expresia preocupată. Ce se-ntâmpla?

– Scuză-mă că te deranjez, spuse nou-venitul urmând-o înăuntru. Vin din cauza lui Eric... L-ai văzut ceva mai devreme, nu-i așa?

– Da, a trecut pe aici când a ieșit de la școală. Am hotărât să mergem să-și cumpere niște haine, sâmbătă.

– Susan, asta mă deranjează. I-am reproșat că apelează la tine, că-ți răpește timpul. E ca și cum n-ar fi înțeles că nu mai suntem logodiți...

Femeia încercă să-l tempereze, cu blândețe.

– Ascultă, Steve, nu mă deranjează deloc să mă ocup de Eric, ba dimpotrivă, sunt bucuroasă că pot s-o fac.

Steve se lăsă să cadă într-un fotoliu și chipul i se destinse.

– Dacă așa stau lucrurile, nu mai am nimic de spus... Uite c-am rezolvat o problemă. Să trecem la următoarea, pentru că Eric nu este singurul motiv pentru care am venit aici.

– Există și un al doilea? murmură ea, simțind un nod în gât.

Înainte de a se așeza lângă el, scoase două pahare și-i oferă de băut. După un moment de liniște, el bău o înghițitură de whisky și spuse:

– După serata de ieri, m-am gândit mult la noi doi. Mi-am spus că dacă n-o să ne mai vedem, o să ne petrecem tot restul vieții întrebându-ne dacă nu ne-am înșelat renunțând. Eu cred dimpotrivă că din moment ce ești aici, ar trebui să ne întâlnim cât mai des posibil. Chiar dacă ne ciondănim din când în când, ceea ce, cunoscându-ne, mi se pare foarte probabil...

– Ei bine, Steve, vezi tu... și eu am ajuns la aceleași concluzii. M-am gândit toată noaptea. Până ieri, credeam că ar fi mai bine să păstrăm distanța. Pe urmă... m-am gândit că poate greșeam...

Impresionat, Steve o prinse de mână.

– Atunci, ești de acord? O s-o luăm încet-încet, fără nici o obligație. Și o să vedem...

Femeia acceptă, clătinând din cap, cu ochii scânteind.

– Dacă ești liberă, hai să ne petrecem seara împreună!

– Depinde ce vrei să-mi propui, glumi ea. Sunt o fată serioasă.

După un moment de emoție intensă, simțea nevoia să se arate puțin ironică.

– M-am gândit la tot, replică malițios Steve. Ce-ai zice de un picnic sub cerul liber? Coșul cu mâncare e pregătit, în mașină.

– Recunosc că oferta e tentantă. Toată ziua am lucrat la mașina de scris, și propunerea asta mi se pare paradiziacă... Ai luat cafea?

– Un termos plin. În plus, grătar de pui, sosul pe care-l dorești, biscuiții preferați...

– La asemenea bunătăți, cum aș putea să rezist? Vreau să te întreb ceva... Erai sigur c-o să primesc invitația?

– Nu, veni răspunsul, grav. Susan, în privința ta nu sunt sigur decât de un lucru: am nevoie să te văd... cât mai des.

Urmă o tăcere deplină, iar după câteva clipe, ea spuse:

– Lasă-mă o clipă să mă pregătesc, și pe urmă sunt a ta.

Se duse în dormitor unde, cu mâinile tremurânde, îmbracă haine care să-i țină de cald. Trebuia să spună lucrurilor pe nume: între ei încă exista ceva foarte puternic, o atracție împotriva căreia nu puteau să lupte, dar... poate greșeau jucându-se cu focul, hotărându-se să se întâlnească din nou. În

definitiv, ce importanță mai avea? De acum, se simțea în stare să accepte orice risc. Steve avea dreptate: dacă nu-și acordau o ultimă șansă, aveau să regrete mereu.

– Sunt gata! anunță femeia întorcându-se în salon.

El îi privi admirativ pantalonii de lână bej, asortați cu haina cu guler de blană, și o luă de braț s-o conducă la mașină.

După ce urcară în mașină, Susan îi simți aroma after-shave-ului. Îl adulmecă cu plăcere, savurând anticipat ceasurile lungi pe care le va petrece împreună cu el.

– Văd că ai pregătit totul, glumi ea.

– Doar pentru că speram să plec împreună cu o femeie tânără...

„Tânăra femeie“ râse, înroșindu-se, și continuă:

– Unde l-ai lăsat pe Eric?

– În sufragerie, în fața unui morman de teme pe care ar trebui să le facă pentru mâine. Astea fiind spuse, când am plecat, l-am lăsat discutând la telefon cu faimoasa Wendy.

– Aha! Vor continua deci să se vadă?

– Ca să fiu mai clar, își dă toată silința s-o convingă să se întâlnească din nou cu el. Zilele astea, abia am reușit să mă apropiu de telefon! Țsta e de altfel motivul pentru care am venit la tine direct, fără să te mai sun înainte. Fără să mai spun că, prin viu grai, reușesc să fiu mai convingător...

– De bună seamă! fu ea de acord.

Tocmai se pregăteau să iasă din oraș, când ea întrebă:

– Încotro mergem?

– Asta-i surpriza! E vorba despre un loc foarte frumos, pe care puțină lume îl știe. L-am descoperit întâmplător în peregrinările mele.

Câteva minute mai târziu, descoperirea cu plăcută surprindere sub licărul stelelor un lac liniștit mărginit de copaci

mari, cu ramurile ușor unduite de briză. Încântată, admiră câteva clipe peisajul, după care îl ajută pe Steve să facă focul. Spectacolul flăcărilor o umplea de încântare.

– Am venit aici împreună cu Eric vara trecută, explică Steve. E locul meu preferat pentru pescuit. După despărțirea noastră, am fost rupt de viața socială timp de câteva săptămâni, și am venit de multe ori să mă refugiez aici.

– Atmosfera e atât de calmă, atât de liniștită, murmură ea. Uită-te la munții ăștia...

Culmile munților Virginiei, de jur-împrejur, formau o depresiune armonioasă și grandioasă. Spre marea ei surprindere, Susan își dădu seama că asemenea spații vaste, în oraș, îi lipsiseră.

Stătură la taclale mult timp. De multă vreme nu se mai simțiseră atât de destinși unul în prezența celuilalt.

Steve deschise un săculeț cu nalbe și le puse să ardă pe foc; imediat se răspândi un miros plăcut.

– N-ai niciodată impresia că... viața trece prea repede? întrebă Susan, gânditoare.

Steve zâmbi tandru.

– În general, da. Dar depinde de împrejurări... când ai plecat la Lansing, aveam impresia că fiecare zi dura un secol. Ți lipsește Michiganul?

– Sentimental, nu, cu toate că e foarte frumos. Dar în Virginia mă simt la mine acasă... În schimb, regret activitatea și tumultul orașului.

Medită, melancolică. Ce putea găsi la Grafton, în afară de câteva cafenele și cinematografele de provincie mai importante care se aflau în împrejurimi?

– Te... plictisești, aici?

– Nu, murmură ea. Dar... uneori, mă simt singură.

– Și eu, Susan, șopti emoționat. Deseori. Foarte des...

Fără să se poată împotrivi, ochii tinerei femei se umeziră brusc și-l rugă:

– Ia-mă în brațe, te rog. Strânge-mă...

O strânse în brațe și, în timp ce ea își înfunda fața la pieptul lui, îi mângâie părul, încet, cu blândețe. Nu-i văzuse lacrimile, dar un ușor suspin îl neliniști. O sili să ridice capul, prinzând-o de bărbie.

– Susan, ce se-ntâmplă? Plângi?

Clătină din cap, incapabilă să articuleze vreun sunet, blestemându-se în sinea ei. De ce trebuia să dea dovadă de o asemenea slăbiciune prostească?

– Te iubesc, îi murmură deodată Steve la ureche. Te-am iubit mereu...

– Și eu...

Lacrimile, încet-încet, se opriră. Poate nu aveau un viitor în comun, dar cel puțin acum, ea refuza să creadă că ceva îl va strica.

Se întoarseră, lipiți unul de celălalt în căldura din mașină.

– O să te sun, promise Steve când o lăasă acasă.

– Am înțeles... o să aștept, fu răspunsul Susanei.

Capitolul 8

– Nu-mi vine să cred! exclamă Eric în momentul în care Susan intră în casa lor, sâmbătă dimineața.

– Felicitări! răspunse nou-venita râzând.

Schimbă o privire complice cu Steve, care se apropie s-o sărute tandru și se întoarce spre fratele lui mai mic.

– Când va avea loc marele eveniment?

– Duminica viitoare. Nu știi cum o să am răbdare până atunci!

Steve pufni în râs și, ținând-o pe Susan în brațe, glumi:

– Dacă-ți mai rămân ceva bani în dimineața asta, cine știe, poate-ți cumperi și o mașină sport! Ar fi foarte utilă în situația în care te afli. . .

– Într-adevăr, cu atât mai mult cu cât am renunțat la cea veche, ripostă Eric pe același ton glumeț.

Chiar visa să aibă mașina lui— perspectivă mult peste ceea ce-și putea permite— și de obicei evita să abordeze subiectul, dar astăzi, parcă plutea pe nourași și nimic nu putea să-l indispuină.

Cei doi frați își îmbrăcară paltoanele, și toți trei plecară la drum.

Când ajunseră la Clacksburg, aleseră un magazin elegant și Eric, după ce hoinări prin toate raioanele, îmbracă o superbă haină de tweed.

– Eric, ți se potrivește de minune, îl asigură Susan, cu căldură.

– Întru totul de acord, întări Steve.

Băiatul, încruntat, se privea în oglindă din toate unghiurile.

– Credeți c-o să-i placă lui Wendy? murmură el. Nu e puțin prea... clasică?

Aruncă o privire nostalgică spre un rând de haine ultimul răcnet, mai extravagante și bineînțelese mai scumpe.

– Ar trebui să iei haina de tweed, îi explică Susan cu diplomatie. E o stofă care arată foarte bine și care se poate asorta cu o sumedenie de alte articole de îmbrăcăminte, obișnuite sau mai sofisticate.

Ca să-și demonstreze spusele, îi trecu prin fața ochilor niște pantaloni de velur cu o cămașă asortată, apoi niște pantaloni de ocazie de culoare crem.

– Înțeleg ce vrei să spui, răspunse Eric căruia i se luminează fața. Tu ce părere ai, Steve?

– Susan are dreptate. Alegerea mi se pare cea mai chibzuită. Dar Eric, din nou, șovăia.

– Lui Wendy nu-i place ce este chibzuit...

Steve reuși să-și ascundă un oftat exasperat, dar nu putu să se abțină să nu-i răspundă sec:

– Problema nu-i asta. Problema e să știi dacă te place sau nu...

– Da... da, mă place, murmură Eric. O să îmbrac și niște pantaloni, ca să văd cum îmi stă.

În vreme ce dispărea în cabină, Susan îi șopti lui Steve la ureche:
– Știi că cea mai bună metodă de a încuraja pasiunea unui adolescent este s-o dezaprobi?

– Ai dreptate. Ar trebui să dau dovadă de mai mult tact...

– Ai încredere în Eric. Dă-i timp. Într-o bună zi, o să înțeleagă anumite lucruri.

– Aș vrea să nu-l fac să sufere!

– Steve, nu poți să-l protejezi veșnic.

Tăcură, pentru că Eric tocmai apăruse din nou, încântat de pantaloni. Susan îl ajută să-și găsească o cămașă și o cravată asortate, pe urmă, odată cumpărăturile rezolvate – cu ajutorul generos al fratelui mai mare – Eric declară:

– Eu mor de foame... de ce nu luăm un sandviș înainte de a trece la cumpărăturile pentru tine, Steve?

Acesta din urmă începu să râdă.

– Haide, Eric, e abia ora unsprezece, și dimineață ai avut parte de un mic dejun copios!

– Dar sunt în creștere, replică Eric, solemn.

– Susan izbucni în râs, și Steve hotărî, uitându-se la ceasul de la mână:

– Du-te și mănâncă singur. Ne întâlnim peste o oră, la barul din colțul străzii.

– Am înțeles!

Eric se îndepărtă cu pasul ștrengarului, și Steve se întoarse spre Susan.

– Îți mulțumesc că ai venit... Fără tine, nu știu cum m-aș fi descurcat să-l conving să facă o alegere de bun-simț...

– Mama spune, răspunse femeia amuzată, că te înțelegi mai ușor cu copiii altora decât cu ai tăi.

Străbătură la rândul lor toate raioanele, și Steve încercă un blazer foarte frumos de lână albastră, la două rânduri. Cu

zâmbetul pe buze, făcu o piruetă, ca să fie admirat. Nuanța îi punea în valoare culoarea ochilor, și croiala i se potrivea la fix pe umerii lați.

– Ia-l, Steve! spuse Susan, entuziasmată. Arăți splendid.

– O să-ți ascult sfatul... cu atât mai mult cu cât, adăugă malițios, încă nu știi, dar și tu ești invitată sâmbătă la bal.

– Sâmbăta viitoare? Cu ce ocazie?

– Date fiind atribuțiile mele, directorul liceului mi-a cerut să fiu și eu printre elevi, ca să nu fie nici o problemă. Mi-ar plăcea să-mi ții companie, iar la terminarea balului, pe la miezul nopții, o să putem merge împreună la un restaurant din Clacksburg. Unele rămân deschise până foarte târziu.

– Steve, nimic nu mi-ar putea face o plăcere mai mare.

După atâtea reuniuni « serioase » la care participase, accepta cu bucurie perspectiva unei seri romantice.

– Cu ce să mă asortez la blazerul ăsta?

– Îți sugerez o cămașă verde și niște pantaloni în carouri, glumi cea întrebata.

Se simțea bine și era gata să spună glume și prostii, ca o puștoiacă fără griji. Din ce în ce mai mult, își dădea seama că nu-și mai putea închipui viața fără el...

În timp ce se pregăteau să se ducă să-l întâlnească pe Eric, o prinse de mână și o strânse zdravăn.

– Ce păcat că după-amiază trebuie să mă duc la muncă, murmură el.

Femeia clătină din cap și privirile li se întâlniră, deodată aprinse de dorință. Când vor avea din nou câteva ceasuri lungi de libertate în față?

*

*

*

Săptămâna următoare, ritmul febril al pregătirilor electorale începu din nou. De îndată ce aveau o clipă liberă, se întâlneau să dea nenumărate telefoane, să răspundă la scrisori, să trimită pliante. Prudent, Steve avea grijă să păstreze o oarecare distanță față de ea, dar o fixa de multe ori cu câte o privire drăgăstoasă. Când veni ziua balului, Susan era deja convinsă că trebuia să găsească un mijloc de a-și uni destinele. Dar nu era ușor, câtă vreme se agătau amândoi cu atâta înverșunare de propriile proiecte de carieră.

De data asta, când Steve veni s-o ia, era deja pregătită, și-i deschise ușa îmbrăcată cu o încântătoare rochie de mătase roz.

– Deja îmbrăcată? întrebă nou-venitul, prefăcându-se dezamăgit. Și eu, care speram să ai nevoie de mine să închizi fermoarul neascultător...

– Mă surprinde limbajul ăsta, din partea unui șerif care va avea grijă de buna desfășurare a unei reuniuni de liceu.

– Balul începe abia la ora opt, răspunse el pe același ton. Trebuie să am grijă abia după aceea.

Pe urmă, scoțând mâinile pe care până atunci le ținuse ascunse la spate, scoase la iveală un buchet splendid de garoafe albe și roz.

– Poți să-ți prinzi una la corsaj... Se potrivește perfect la culoare cu rochia.

– E o întâmplare, sau știai de la început cu ce mă îmbrac? murmură Susan, impresionată.

– Am sursele mele de informații. În cazul ăsta, mama ta... Susan începu să râdă.

– Acum înțeleg de ce o săptămână întreagă m-a întrebat despre toaletetele mele! M-a surprins o asemenea curiozitate din partea ei.

După ce puse florile într-o vază, luă una și se duse în fața oglinzii să și-o prindă cu o agrafă.

– Lasă-mă să te ajut...

El se apropie, îi luă garoafa din mână și, cu un gest sigur, o strecură în decolteul rochiei. Apoi o prinse cu agrafa pe care i-o întinsese și făcu un pas înapoi să vadă rezultatul.

– Susan, ești superbă, spuse bărbatul cu un glas dintr-o dată grav.

Mișcată de atingerea mâinilor lui, se înroși fără să răspundă, cuprinsă de o subită timiditate.

– Dacă te-aș fi cunoscut în perioada când mergem eu însumi la balurile liceenilor...

Privind-o îmbrăcând un mantou de velur gri, pentru ocazii, spuse surprins:

– Fără blană, astăzi?

– Da. Mă tem că în mijlocul puștilor ar părea o ținută puțin deplasată.

El încuviință, clătinând din cap.

– Ai dreptate, fără îndoială.

Sala de sport a liceului fusese decorată foarte frumos. De-a lungul pereților, în partea de sus, erau înșirate ghirlande cu flori colorate. Mesele rotunde, aduse de la cantină și acoperite cu fețe de masă albe, dădeau o notă elegantă. Pe scenă, o formație de tineri entuziaști cântau ultimele hituri și perechi încântate se zbânțuiau pe ringul de dans.

Steve și Susan se plimbară printre tineri, înduioșați.

– Asta-mi aduce aminte de adolescență! suspină Susan, cu un zâmbet nostalgic pe buze.

– Pari mai proaspătă decât multe dintre mutrișoarele astea, prea intens machiate.

Cu mâinile în buzunare, șeriful supraveghea discret sala cu ochii, pândind și cea mai mică dezordine.

Susan, amuzată, tocmai îl văzuse pe Eric.

– Uite-ți fratele, îi șopti la ureche. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

Mândru ca un păun, mergea împreună cu Wendy, radioasă, îmbrăcată cu o minunată rochie de muselină de culoare galben-deschis. Și ea își prinsese flori la corsaj, doi trandafirași de culoarea șofranului.

– Am ales împreună florile, preciză Steve, vizibil impresionat de fericirea fratelui mai mic. Hai să ne așezăm undeva...

Aleseră o masă situată în centru, și Steve aduse de la bufet două pahare cu suc de fructe.

– Fii atentă cum bei, o sfătui încet însoțitorul, pentru că deși alcoolul e strict interzis la asemenea evenimente, am auzit pe cineva spunând că unii speră să « îndulcească » băuturile cu whisky.

Susan bău o înghițitură.

– Pentru moment, totul mi se pare în ordine!

Cu șeriful prezent în sală, se gândea Susan, de bună seamă că nimeni nu va încerca să facă ceva neregulamentar... Întoarse capul să-i privească din nou pe Eric și pe Wendy care se țineau de mână, și o impresionară privirile adoratoare pe care le schimbau. Simțise și ea vreodată o asemenea emoție? Da, bineînțeles. De două ori. Și prima, ca și a doua oară, cu Steve...

– Mi se pare că sentimentele lor sunt sincere. Îmi închipui că nu te temi de influența pe care ar putea s-o aibă asupra lui, nu-i așa?

– Nu, cel puțin pentru moment. Dimpotrivă, fata asta pare să aibă o influență miraculoasă asupra lui Eric... Îi dă foarte multă siguranță.

– Deci, ești de acord!

– Da. Dar sunt totuși vigilent...

Privirile lor, tandre, se întâlniră.

– Oricum, ai avut dreptate să ai încredere în el.

– Așa cred și eu. Fără îndoială, de multe ori am tendința să mă arăt prea neîncrezător. De exemplu, în ceea ce ne privește pe noi...

Nu termină fraza, dar îi prinse mâna și i-o strânse. Pentru moment, formația abandonase ritmurile îndrăcite ca să cânte o muzică mai liniștită, mai languroasă. Atunci îi propuse:

– Vrei să dansăm?

Ea aruncă o privire către ceilalți adulți care veniseră pe post de « însoțitori ». Toți erau așezați la mese și probabil nici prin gând nu le trecea să se aventureze pe ringul de dans.

– Crezi că... ne-am putea permite așa ceva?

Steve ridică nonșalant din umeri.

– Bineînțeles. Eu reprezint legea aici, și îmi permit să-mi abandonez postul pe timpul unui dans! Cu atât mai mult cu cât nimic nu mă împiedică să stau cu ochii deschiși.

O luă cu el, îi strecură o mână după mijloc și se lăsară antrenați de muzica melancolică, senzuală. La sfârșitul cântecului, nemiarezistând, își lipi buzele de tâmpla însoțitoarei. I se părea atât de greu să nu cedeze dorinței fizice care-l cuprindea, în prezența ei. Dar știa că această prudență constituia o etapă necesară a relației lor. Trebuia s-o recucerească puțin câte puțin, treptat. Nu-și permitea nici un gest impulsiv pe care ar fi putut să-l regrete după aceea. Cu o secretă satisfacție, o simți destinându-se lipită de el și, imperceptibil, oftând ușurată.

Deodată, se încruntă. Tocmai văzuse un grup de adolescenți fofilându-se afară, cu Wendy și Eric printre ei.

– Așteaptă-mă aici o clipă, îi spuse brusc. Mă întorc imediat.

Femeia își înalță sprâncenele fără să pună nici o întrebare și se întoarse la masa lor.

Zece minute mai târziu, Steve apăru și așteptă ca soția primarului, care venise s-o salute pe Susan, să se îndepărteze.

– Unul dintre băieți a ascuns mai multe sticle de whisky în dulap, explică el. Fiecare membru al grupului trebuia să ia câte una...

– Și Eric? întrebă, speriată.

Steve clătină din cap.

– Nu, bineînțeles. El și Wendy, dimpotrivă, vroiau să-i facă să renunțe la planul lor.

Susan zâmbi, ușurată. Asta era impresia pe care o avea și ea despre Eric.

– Ce-ai făcut cu băutura?

– Am avut grijă s-o vărs în chiuvete!

– O să-i spui directorului se s-a întâmplat?

– De data asta, nu. Din punctul meu de vedere, incidentul este închis... În schimb, dacă se repetă, o să fie altă poveste!

Eric tocmai se apropia de masa lor, ținând-o de mână pe Wendy, puțin palidă.

– Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat, declară băiatul, cu o expresie sobră. Nu i-aș fi crezut în stare să...

Wendy își mușcă buzele și, într-o pornire de sinceritate, interveni:

– Eu, i-aș fi crezut. Îl cunosc bine pe Frankie, cel care a adus sticlele. Bănuiam ceva încă de la început... Or știam că, în cazul în care se întâmpla ceva, am fi fost privați de balurile și ieșirile din restul anului...

– Ai procedat cum trebuie. Data viitoare, pur și simplu vino la mine să-mi spui. Ne-am înțeles?

Fata lăsă ochii în jos, rușinată.

– Acum, am s-o duc pe Wendy să mâncăm ceva, spuse Eric. Steve zâmbi, îngăduitor.

– În mod excepțional, poți să prelungesti serata... dar vreau să fii acasă înainte de ora două. Ai înțeles?

– Înțeles!

Cei doi adolescenți, din nou liniștiți, pleacă.

– Asta înseamnă că... trebuie să ne întoarcem și noi până la două? murmură Susan, dezamăgită.

– Nu. Am deplină încredere în Eric... Astăzi avem liber, Susan.

Se bucura prea mult de prezența ei și, cel puțin până mâine dimineată, nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să rămână lângă ea.

Restul sărbătorii se desfășură fără nici un incident și, după aceea, împreună, merseă pentru o cină romantică într-un mic restaurant din Clacksburg. Când mașina opri în sfârșit în fața casei Susanei, era aproape trei dimineată.

Cu toate astea, nici unul dintre ei nu simțea nici o urmă de oboseală; o stranie complicitate, amestecată cu dorință și tensiune îi copleși. Susan deschise ușa cu o mână tremurătoare, aprinse în sufragerie o lampă de veghe și murmură aproape imperceptibil:

– Vrei să-ți fac o cafea? Știu că nu bei niciodată când trebuie să conduci...

Dar Steve clătină din cap. Se apropie de ea, o ajută să-și scoată mantoul și o luă în brațe.

– Nu vreau asta... ci altceva, Susan. Nu crezi că, acum, putem să ne permitem?

Bărbatul avea impresia că venise timpul pentru o regăsire mai profundă, mai intensă. Știa că nu trebuia să lase să scape anumite momente privilegiate ale existenței, când atmosfera vibra într-un anume fel...

Conștientă că, pentru prima oară după mult timp, erau perfect la unison, Susan șopti un „da“ abia auzit.

Ridică fața spre el și se sărutară cu pasiune, îndelung, la fel de tulburător ca atunci când se cunoscuseră, cu câțiva ani înainte. Steve o ridică în brațe și o duse încet în pat, și începu să-i desfacă rochia...

— Susan, știi bine că n-am nevoie numai de trupul tău, îi spuse înflăcărat, ci și de dragostea ta, de tine întreagă... Nu-ți cer absolut nici o promisiune. Lasă-mă doar să te iubesc atâta timp cât suntem împreună la Grafton...

Îi oferea mai mult decât îi oferise vreodată, fără să-i ceară nimic în schimb. Profund impresionată, se lipi de el.

— Te iubesc, Steve...

Numai lumina lunii pătrundea în cameră, dând scenei un aspect aproape ireal, și totuși, în sfârșit realizat. Se dăruiră cu patimă clipei prezente, redescoperind plăceri pe care le mai cunoscuseră, dar n-ar fi crezut posibil să le facă să renască atât de violent. Mult timp după aceea, în extaz, adormiră unul în brațele celuilalt...

*

* *

A doua zi dimineată, în timp ce adunau mere din livada de lângă casa lui Steve, privind-o cu câtă vigoare umplea coșul, acesta remarcă:

— De când te-ai întors, nu ți-ai acordat nici o zi de repaus, nu-i așa? Lucrezi într-un ritm frenetic.

— Da... recunosc. E din cauză că... asta mă face să nu mă mai gândesc la viitor, i se destăinui cu sinceritate.

– E vorba și de viitorul nostru?

Femeia intuise că avea să urmeze această întrebare și, stânjenită, întoarse capul.

– Steve, știi că nu pot să-ți promit nimic, și mi-ai spus că nici n-o să-mi ceri așa ceva... Data trecută, am acționat foarte precipitat. Să luăm lucrurile pe rând. În plus, și tu consacri mult timp lucrului tău.

– Cu diferența, răspunse el cu blândețe, că așa am făcut mereu, pentru că sunt fericit să trăiesc aici, ceea ce nu este și cazul tău.

Femeia suspină. Obstacolul părea de neocolit. Cât detesta să trebuiască să-l înfrunte!

– E foarte greu să fii femeie. Ni se cere să ducem și să câștigăm luptele pe toate fronturile, indiferent că este vorba pe plan profesional sau afectiv...

– Îți ceri tu însăși, o corectă cu blândețe Steve.

Ridică ochii spre el, cu privirea sinceră și obosită.

– Nu ignor lucrul ăsta... Teoretic, se poate. Din păcate, când ajungem la practică, mi se pare absolut imposibil. În trecut, a trebuit mereu să sacrific o alternativă...

– Gândește-te totuși la Patsy Winter. Lucrează, își crește copiii...

– Steve, nu-i același lucru. Ea lucrează chiar aici, unde are un mare număr de mătuși, verișoare, cumnate care să mai stea cu copiii. De altfel, din cauza asta jurnalul nu merge prea bine...

– Insinuezi că s-ar descurca mai bine dacă n-ar avea obligații familiale?

– E o ipoteză care trebuie luată în considerare, nu crezi? replică Susan pe un ton sfidător. Patsy este unul dintre puținele exemple de femei pe care le cunosc, în stare să împace și capra

și varza. Celelalte își petrec timpul jonglând între carieră și cămin; de aici rezultă că fac totul la un nivel mediocru, în loc să reușească să facă bine un singur lucru...

Glasul începu să-i tremure. Se simțea deodată gata să izbucnească în lacrimi, aproape învinsă.

– Eu... eu n-aș vrea să dau rasol în ceea ce fac. După eșecul de care am avut parte, mi-am pierdut aproape toată încredere în mine și-mi vine greu să urc înapoi panta pe care am coborât. Nu văd cum mi-aș putea întemeia o familie în condițiile astea. Aș avea tendința de a impune frustrările mele tuturor ființelor dragi din anturajul meu...

Steve rămase gânditor o clipă, cu un măr în mână.

– Îți înțeleg greutățile, spuse până la urmă, și recunosc că e greu să realizezi totul în același timp. Totuși, asta nu înseamnă în nici un caz că ar fi imposibil, Susan.

– Steve, gândește-te, aș putea să te fac fericit dacă ar trebui să renunț la o parte din mine?

Urmă o tăcere prelungită. Se gândea că niciodată, vreo femeie nu-i trezise o asemenea emoție. Trebuia să reușească s-o facă să înțeleagă că era un element de care trebuia să țină seama într-o bună zi. Pentru fericirea amândurora, sau măcar pentru liniștea sufletească, trebuia s-o facă să ia o hotărâre, indiferent care ar fi fost aceasta.

– Susan, nu ți-ai dorit niciodată să ai o familie?

– Ba da, bineînțeles!

– Dar nu imediat... nu-i așa?

– Nu, recunosc ceea ce întrebată, pe un ton mai scăzut.

Cu o recunoștință amară, înțelese că era sinceră, că nu căuta să-l înșele.

– Ei bine, reîncepu el prinzând-o în brațe cu tandrețe, înțeleg că n-avem altă soluție decât să fim răbdători. În definitiv,

nici Roma n-a fost construită într-o zi... Cu timpul, poate că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Femeia închise ochii și se lipi mai strâns de el.

– Sper din toată inima să se întâmple așa!

– Câți copii ai vrea să ai?

– Doamne... cred că unul. Poate doi, dar nu mai mulți, din cauză că am de gând să muncesc din nou.

– Mi se pare rezonabil. Maică-ta, de exemplu, a predat mulți ani, nu-i așa? Totuși, mi se pare că s-a descurcat de minune cu educația ta!

Susan zâmbi.

– Iau drept un compliment ceea ce-ai spus... Mama ta, dimpotrivă, n-a muncit niciodată, dacă-mi aduc bine aminte.

Steve încuviință clătînând din cap, cu o privire deodată nostalgică.

– Așa este. Îmi închipui că a făcut parte dintr-o generație de femei întru totul satisfăcute să rămână acasă... și cred că a fost chiar fericită. Singurul reproș pe care i l-aș fi putut face ar fi fost fără îndoială devotamentul fără limite pentru tata, care se complăcea în situația asta. E o atitudine pe care eu n-aș putea s-o suport. Pe de altă parte, păstrez cea mai frumoasă amintire despre căldura ei maternă, despre veselie permanentă...

Înduioșată, Susan îi strânse mâna cu blândețe, și tăcură un moment. După aceea, Steve vorbi din nou.

– Să nu crezi că o consider modelul ideal... știu foarte bine că tu n-ai putea să fii mulțumită să te închizi în tine, chiar dac-ai avea copii.

– Eu una, începu Susan zâmbind din nou, cred că maică-mea mi-a servit ca exemplu. N-a muncit tot timpul, știu bine. A rămas acasă până am împlinit zece ani...

– Ce s-a întâmplat atunci?

– Tata a fost internat în spital timp de câteva luni, din cauza unei maladii serioase. Ca să facă față problemelor financiare, mama s-a angajat ca secretară. Pe urmă și-a dat seama că treaba pe care o făcea nu-i plăcea deloc, și s-a hotărât să-și reia studiile universitare ca să devină profesoară.

– A fost un act de curaj din partea ei, interveni Steve, pe un ton admirativ.

– Da, cu atât mai mult cu cât, la început, tata s-a arătat foarte reticent. Începutul a fost foarte greu. Am încercat s-o ajut cât puteam la treburile casei, și cred că de atunci a apărut pasiunea mea pentru problemele consumului! Îi căutam produsele cele mai ieftine, mă informam despre drepturile și ajutorarea consumatorului... Încet-încet, ne-am antrenat în joc. Când tata a venit de la spital, se aștepta să găsească totul cu fundu-n sus, vasele de mai multe săptămâni înghesuite în chiuvetă. În loc de asta, totul era în perfectă ordine, mama tocmai reușise la examene și plângea stropind florile, temându-se că n-o va lăsa să muncească...

Steve o asculta cu atenție, fascinat.

– Și cum a reacționat?

– A fost foarte emoționant, șopti Susan. A fost o scenă pe care n-am s-o uit niciodată... A făcut un tur prin toate camerele, apoi a luat-o în brațe și a sărutat-o, cerându-i iertare cu o tandrețe pe care nu aș fi bănuț-o niciodată. Când mama s-a angajat la colegiu, i-a oferit un enorm buchet de trandafiri.

Tot vorbind, începuseră să meargă și ajunseră la casa lui Steve. Lăsară merele în camera de lângă bucătărie.

– Aveam impresia că știu totul despre tine, remarcă Steve; povestea asta n-o știam.

– Fără îndoială că mai ai multe de descoperit, îl tachină ea. Deodată, fără să-și dea seama de ce, începu din nou să spere. Poate tocmai pentru că reușeau să vorbească cu inima deschisă, spre deosebire de atâtea alte cupluri...

– Dacă mai ești aici de Crăciun, declară Steve care așeza cu grijă fructele pe rafturi, o să-ți fac o plăcintă cu mere... mă pricep foarte bine.

Își mușcă buzele și nu răspunse. Cine știe unde va fi atunci? În mintea ei, spera să găsească un alt serviciu, însă deodată, nu mai era atât de sigură că știa ce vrea...

– Eventual, o să-mi păstrezi și mie o bucată, spuse tânăra femeie pe un ton relaxat.

Steve așează ultimul măr și se întoarce spre ea, cu o privire serioasă. Inimile lor parcă începuseră deodată să bată la unison, și Susan își simți palmele umezindu-se. Străbătura în același timp distanța care-i despărțea, și buzele lor se întâlniră.

– Of, Susan, gâfâi Steve după sărutul lung. Toată săptămâna viitoare trebuie să fiu la un congres, la Charleston. O să-mi lipsești teribil.

– Și tu o să-mi lipsești mie, Steve, spuse încet femeia, agățându-se de el.

Bărbatul o privi o clipă, cu infinită tandrețe, apoi puse din nou stăpânire pe gura ei.

– O să te întorci repede, nu-i așa?

El încuviință, clătînând din cap. Ideea unei despărțiri, chiar dacă de scurtă durată, le devenea deodată greu de suportat.

Capitolul 9

Luni după-amiază, la ora când aveau întâlnire, Mary Lou Brucker o întâmpină pe Susan cu amabilitate.

– Miss Trent, îți suntem foarte recunoscători că ți-ai găsit timp să vii să ne vezi instalațiile.

Din exterior, clădirea imensă de beton și sticlă părea foarte impunătoare. Gazda își conduse vizitatoarea spre intrare, adăugând:

– Dimineată, când ți-am dat telefon, părai atât de ocupată!

Susan își amintea conversația. Se străduia să lucreze la cartea ei, fără să reușească să nu se mai gândească la Steve, și șovăise un moment înainte de a accepta invitația.

– Eram preocupată de cartea la care lucrez, mărturisi. Editorul abia așteaptă manuscrisul.

Până la urmă, se hotărâse să vină, ca să-l ajute pe Steve, dar fără prea mare entuziasm...

– Robert Wakefield și soția au fost pe aici săptămâna trecută, continuă Mary Lou. Au plecat încântați de ceea ce au văzut, și le-au plăcut foarte mult preparatele noastre!

Susan se întrebă cum să reacționeze. Cu gelozie sau dând dovadă de un entuziasm forțat? Hotărându-se să se arate cât mai puțin prefăcută, întrebă politicoasă:

– Le consumați și dumneavoastră?

Întrebarea venea dintr-un reflex profesional. În calitate de specialist în probleme de consumație, remarcase deseori că fabricanții erau mari amatori ai propriilor produse.

Totuși, Mary Lou își înălță sprâncenele și o privi ca și cum n-ar fi înțeles. Apoi, răzgândindu-se, răspunse cu prudență:

– Ca să fiu sinceră, nu, din cauza sănătății soțului, care are nevoie în permanență de produse proaspete. Încerc să mă adaptez și eu acestui regim.

Tocmai intraseră într-o hală fremătând de activitate, când ochiul versat al Susanei remarcă imediat grave deficiențe de organizare. Unii angajați-printre care Gena Borden – erau aglomerati într-un spațiu foarte restrâns, în timp ce alții trebuia să parcurgă distanțe mari ca să-și facă treaba. Aerisirea lăsa mult de dorit; mirosuri suspecte ieșeau din mai multe cuptoare. Peretii erau umezi.

Urmând-o pe Mary Lou, vizitatoarea remarcă nereguli încă și mai grave. Pe jos erau urme de resturi care începeau să putrezească. Numeroși angajați nu erau îmbrăcați în ținuta regulamentară. Unii fumau... Susan reținu mai multe încălcări grave ale legislației din industria alimentară.

– Aici se pregătesc produsele de catering, explică mândră Mary Lou. Clienții nu trebuie decât să le încălzească în cuptoare cu microunde.

– Găsesc lucrul ăsta foarte practic, răspunse automat Susan, din ce în ce mai șocată de ceea ce vedea.

Odată vizita terminată, Mary Lou o invită să bea o cafea în biroul ei, a cărei decorare luxoasă contrasta cu ceea ce văzuse până atunci.

– Dumneavoastră și soțul lucrați de multă vreme în branșă? întrebă Susan.

– Nu. Este prima noastră încercare în alimentație și catering... Lui Harvey, și mie de altfel, ne-ar plăcea să ocupăm un loc mic în cartea dumneavoastră.

Văzând că Susan începea să protesteze, Mary Lou o opri cu un gest din mână.

– Îmi aduc aminte foarte bine ce mi-ați spus într-o seară despre teste... dar ne-am gândit că ați putea include marca noastră în vreun capitol al cărții. De altfel, dacă doriți să luați câteva eșantioane...

Deja, gazda întindea mâna spre telefon.

– Nu, n-are rost, interveni grăbită Susan, căreia i se făcea greață. Și eu mănânc... numai proaspăt...

Fără să promită nimic în legătură cu cartea, vizitatoarea mulțumi cât se poate de politicos și își luă rămas-bun de la gazdă.

Odată urcată în mașină, se duse direct la « Curierul de Grafton » și urcă în biroul lui Patsy Winter.

Îi explică în câteva cuvinte ce văzuse și trase concluzia:

– Patsy, trebuie să spun că în uzina lor se comit grave infracțiuni. Nu numai asta, dar e posibil să aibă de plătit cei care mănâncă produsele lor!

Se cutremură evocând câteva exemple de intoxicații alimentare datorate neglijențelor criminale în procesul de fabricație.

Patsy, care o ascultase cu atenție, se încruntă.

– Și ce vrei să faci?

Susan se plimbă cu pași mari prin încăpere, cu o expresie îngrijorată.

– Nu știu... mă simt dezorientată. Alegerile au loc peste trei săptămâni, și n-aș vrea să-i irosesc șansele lui Steve... Pe de altă parte, nu pot să-i las pe oamenii ăștia să pună în vânzare asemenea produse. N-am de ales: trebuie să alertez imediat serviciile sanitare... Slavă Domnului, Steve se duce la Charleston timp de o săptămână. În felul ăsta, nu va trebui să ia cunoștință de plângerea oficială.

– Cu toate astea, o să-i spui?

– Da. O să-i dau telefon chiar astă-seară. Îmi pare atât de rău că am acceptat invitația lui Mary Lou Brucker!

Patsy zâmbi, înțeleghătoare.

– Consolează-te spunându-ți că în curând și lor le va părea atât de rău...

Se uită la ceas și adăugă, cu o mică strâmbătură:

– Ce păcat! E prea târziu să mai intervii astăzi. Porțile de la Serviciul de Sănătate s-au închis până mâine dimineață.

– Cât mă enervează așteptarea asta, mormăi Susan.

– Din păcate, n-ai de ales. Să sperăm că nu va apărea nici un caz de îmbolnăvire... dacă tu crezi că este posibil așa ceva.

– Patsy, sunt sigură de asta. Ținând seama de instalațiile de acolo, germenii trebuie să se înmulțească într-un ritm infernal.

Patsy își puse coatele pe birou și, așezându-și bărbia pe mâini, întrebă, hotărâtă:

– Susan... ai vrea să scrii pentru mine un articol despre povestea asta? În stadiul actual al finanțelor ziarului, ar fi o adevărată mană cerească.

Susan oftă din adâncul inimii.

– Știi bine că, dac-ar fi după mine, m-aș fi așezat deja la mașina de scris...

– Crezi că scandalul ar putea să compromită șansele lui Steve?

– Mă tem că da. Gândește-te: uzina va fi închisă, oamenii își vor pierde slujbele... Vor arunca toată vina asupra mea, și prin asociere, asupra lui Steve. N-or să înțeleagă că nu-i vorba despre o manevră electorală.

– Dar, Susan, câteva voturi în minus mi se par o problemă secundară, când este vorba despre sănătatea unei mulțimi de oameni! Dacă nu spui nimic, o să fii vinovată de complicitate. De altfel, sunt sigură că dacă Steve ar fi aici te-ar susține din toată inima.

– Cred că ai dreptate... în ceea ce privește denunțul, admise Susan, cu sinceritate. Dar chiar trebuie să scriu articolul?

– Teoretic, nu, bineînțeles. Însă din punctul de vedere al eticii jurnalistului...

Susan se prăbuși pe scaun și închise ochii o clipă. Firește, Patsy avea dreptate. Nu trebuia să lase sentimentele pentru Steve să interfereze cu exigențele justiției și profesiei sale.

– Chiar dacă denunțul va fi anonim, Bruckerii or să știe imediat că vine de la tine.

– De ce? întrebă Susan, confuză.

– Dintr-un motiv foarte simplu. Dacă au putut să deschidă uzina în asemenea condiții și nu au fost îngrijorați niciodată, înseamnă că cineva bine poziționat a acceptat să închidă ochii...

Susan înțelese imediat unde vroia să ajungă prietena ei.

– Vrei să spui că au... « uns » pe cineva de sus?

Se simți deodată cuprinsă de furie. Cum puteau să se joace cu viețile oamenilor cu atâta sânge-rece?

– Mi se pare evident, replică pragmatic Patsy. Plătesc una sau mai multe persoane ca să păstreze tăcerea. Dar pe cine?

Susan își mușcă buzele.

– Doamne, cât aș vrea să știu pe cine... Dar, din păcate, nu văd de unde și cum aș putea să obțin asemenea informații!

– Dacă nu reușești singură, cere autorităților să deschidă o anchetă. Fii sigură că n-or să te refuze. Ești o personalitate cunoscută, se știe că niciodată n-ai dat înapoi în fața obstacolelor ca să-ți faci bine emisiunile... Recunoaște că abia aștepti să te angajezi în acțiunea asta!

Susan zâmbi și încuviință clătinând din cap. Da, de mult timp nu se mai simțise atât de stimulată de o afacere... dar imediat, gândurile i se întunecară. Mai era și Steve. Ar fi vrut să-i facă un serviciu, dar dacă, dimpotrivă, dezvăluia niște manevre care riscau să zdruncine liniștea regiunii?

– Atunci? Întrebă simplu Patsy, văzând-o atât de tăcută.

– O să-l scriu, răspunse Susan. Oricum, n-am de ales...

Patsy n-o lăsă să continue și întrebă repede, deschizându-și blocnotesul:

– Când crezi că poți să-mi dai articolul?

Susan nu se putu stăpâni să nu pufnească în râs, apoi, devenind din nou serioasă, spuse:

– Mă apuc astă-seară... și mâine dimineață îți dau telefon.

*

*

*

A doua zi, la deschiderea uzinei, inspectorii de la Sănătate erau gata de acțiune. După ce vizitară instalațiile, ordonară imediat închiderea și, în lipsa lui Steve, Frank Winter fu cel

desemnat să aibă grijă de buna desfășurare a lucrurilor. Joi după-amiază apărea o ediție specială a « Curierului », consacrată în întregime scandalului. Fuseseră intervievați proprietarii, la fel și angajații. Primii, furioși, țipau și vorbeau de un complot, în timp ce ceilalți recunoșteau că sufereau mult din cauza condițiilor de muncă. Totuși, evident, nici unul dintre ei nu se bucura de pierderea locului de muncă.

Vineri, Patsy, care organizase o conferință de presă la sediul « Curierului », o felicită cu căldură pe Susan.

– Ai ridicat o problemă spinoasă și ai declanșat o adevărată tornadă, declară ea cu un zâmbet radios.

Erau prezenți mai mulți reprezentanți ai cotidianelor naționale și o echipă a televiziunii locale, care așteptau într-o sală alăturată să ia interviuri eroinei zilei.

– Articolul tău o să apară în presa din toată țara... și, cine știe, poate o să ți se ofere o nouă slujbă în televiziune!

Susan clătină din cap, mai mult gânditoare decât entuziastă. Acum, își făcea griji mai mult pentru Steve decât pentru carieră. De bună seamă, nu avea să fie deloc încântat să afle că uzina fusese închisă în lipsa lui.

– Miss Trent, suntem pregătiți, anunță un reporter de la KVUE– canalul regional – vârând capul pe ușă. Când vreți...

– Vin într-o clipă.

Susan își netezi părul și trase adânc aer în piept. Într-un fel, era bine că se apuca din nou de adevărata ei muncă.

– Urează-mi succes! îi șopti lui Patsy.

Aceasta îi făcu cu ochiul și ridică două degete făcând semnul victoriei.

Transmiterea în direct a informațiilor de la ora 18 abia începuse în momentul în care Steve se strecură în sală. Susan

aștepta zâmbitoare ca prezentatorul să termine scurta alocuțiune înainte de a-i pune întrebări. Cameramanii aruncară o privire surprinsă spre Steve dar, cum era în uniformă, nimeni nu-i puse nici o întrebare și luă loc cu discreție pe un scaun, lângă perete.

– Se află împreună cu noi, continuă prezentatorul, tânăra avocată și ziaristă specialistă în probleme de consum care a descoperit neregulile de la uzina Brucker. Miss Trent, aveți idee de ce o să găsiți vizitând instalațiile?

– Nu, răspunse hotărât Susan. Am remarcat primele nereguli când am ajuns acolo...

Se întrerupse o fracțiune de secundă, pentru că tocmai îl descoperise pe Steve, apoi continuă uitându-se la cameră:

– Inspectorii de la Serviciul de Sănătate sunt cei care, la o cercetare mai minuțioasă, au constatat restul, în primul rând un sistem defectuos de cuptoare de coacere la temperatură înaltă. Dat fiind riscul de intoxicare cu salmonela, au hotărât să oprească instalațiile și să interzică pentru moment vânzarea acestor produse.

Inima îi bătea ca o tobă. De ce oare Steve avea o expresie atât de sumbră? Totuși, acceptase fără să clipească s-o lase să dea interviul ăsta. Chiar dacă-i păruse rău că nu-l așteptase să se întoarcă înainte de a trece la acțiune...

– Ce părere aveți despre această închidere?

– Mi se pare justificată și necesară pentru că altfel nu s-ar fi intervenit pentru reparații.

– Bruckerii estimează că li se face o nedreptate pentru că sunt nou-veniți în regiune. Ce părere aveți?

Steve o privea fix, în timp ce ea nici nu îndrăzneala să se uite la el.

– Cred că, dimpotrivă, toată populația i-a primit cât se poate de bine, răspunse, calmă.

– Totuși, ei amenință că pleacă definitiv...

– Bineînțeles, n-ar fi deloc bine pentru forța de muncă locală.

– Nu vă suscită nici un regret că ați intervenit?

Susan își încrucișă discret picioarele.

– Cred că oricare cetățean responsabil ar fi procedat așa cum am făcut eu.

Reporterul aruncă o privire pe notițele lui.

– Într-un interviu pe care l-au dat în dimineața asta, Bruckerii îl acuză pe șeriful Markham că a pus la cale această operațiune știind că se pregăteau să-l susțină pe candidatul rival, Robert Wakefield. Acesta din urmă a confirmat că, într-adevăr, se poate crede și așa ceva...

Privirea Susanei se înflăcăără și adoptă un ton ferm și autoritar, demn de un politician de carieră.

– E absurd! Șeriful Markham este omul cel mai cinstit pe care-l cunosc.

Steve se încruntă. Atitudinea reporterului începea să nu-i mai placă. De ce această dispută?

– De altfel... îl cunoașteți foarte bine, nu-i așa?

– Suntem prieteni, admise Susan pe un ton neutru.

– Doar prieteni? insistă bărbatul cu un zâmbet ambiguu. Mi s-a spus că ați fost logodnici...

– Exact. E mult de-atunci, ripostă Susan cu trufie.

– Miss Trent, cum vă explicați că n-a fost aici în momentul în care a izbucnit scandalul?

Reporterul nu-l văzuse pe Steve plecând brusc de la locul lui și traversând sala ca să dea buzna pe platou. Auzindu-i glasul aproape, tresări.

– Miss Trent n-are nici o explicație de dat pe tema asta!

Urmă un moment de șovăială, după care reporterul se așează din nou, îi oferi un loc lui Steve și, în timp ce camera făcea un gros-plan pe insignele tânărului șerif, declară:

– Iată că însuși șeriful Markham ne face onoarea să fie cu noi. Domnule Markham, bună ziua...

– Bună ziua, răspunse Steve clătinând din cap în direcția camerei.

Susan, fericită să treacă în planul doi, își încrucișă mâinile în poală.

– Vă ascultăm, spuse jurnalistul, care făcea tot posibilul să rămână jovial, cu toate că era contrariat.

– S-a întâmplat să plec la Charleston, unde am fost timp de o săptămână la un congres.

– N-ați fi putut să delegați pe altcineva să vă reprezinte?

– Aș fi putut să fac asta numai în cazul în care aș fi fost bolnav, răspunse Steve, de acum sigur pe el și stăpân pe situație. Or, după cum puteți vedea, sunt perfect sănătos. Un cameraman făcu semn că mai erau încă treizeci de secunde de emisiune.

– Iată deci un mister dezlegat... Acestea fiind spuse, ce părere aveți despre felul cum a fost făcută afacerea asta, domnule Markham?

– Sunt într-un totu de acord. Nici nu se punea problema să continuăm să punem în pericol viețile concetățenilor noștri.

După răspunsul la această întrebare, camerele încetară transmisiunea și toată lumea răsuflă ușurată.

– Domnule Markham, interveni imediat reporterul de la KVUE, cred că această modalitate de a intra în platou este...

– ... deplasată și antiprofesională, sunt de acord, completă Steve. Îmi cer scuze, dar era vorba despre niște lucruri la care vroiam să răspund personal. Susan nu cunoaște exigențele meseriei mele, cum nici eu nu le cunosc pe ale ei. Dacă aș fi aflat la timp, aș fi solicitat pe cale oficială să pot interveni.

Pe urmă, fără să mai spună nimic, o luă pe Susan de mână și o sili să se ridice.

– Vino cu mine... am ceva să-ți spun.

Ziariștii se apropiară să-i pună întrebări, dar el ridică mâna și se strecură printre ei.

– Mai târziu, domnilor... vom avea ocazia să mai stăm de vorbă.

O scoase pe Susan afară, o duse în parcare și, deschizând portiera mașinii lui, o făcu să se așeze. Apoi se duse pe partea cealaltă, intră și se așeză lângă ea. Tânăra femeie nu spunea nimic, dar inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

– Poate să ne vadă toată lumea, încercă ea să glumească, după câteva clipe. Nu găsești că e compromițător?

De data asta, el lăasă ironia deoparte.

– Susan, te-ai descurcat admirabil... sunt mândru de tine.

– Mulțumesc, murmură ea, încântată de laudă.

– Acum înțeleg de ce pierderea slujbei te-a bulversat atât. Ești făcută pentru « live ». Dar nu așa vreau să-ți câștigi pâinea...

Oftă încet, o prinse de mână și continuă:

– Azi-dimineață, Harvey Brucker a venit să mă caute la Charleston. Furios, bineînțeles... m-a învinuit că te-am lăsat

nesupravegheată și, când i-am spus că te susțin întru totul, m-a amenințat c-o să facă totul să-mi ruineze cariera.

Bulversată, Susan își mușcă buzele.

– Dumnezeu! De la bun început mi-era teamă de asta. Steve, aș fi vrut atât de mult să-l evit!

– Nu se putea! Partea proastă este că a început să le spună tuturor celor ce vor să-l asculte, firește și presei, că am plecat din oraș ca să nu mă compromit direct. Într-un cuvânt, că am fost laș... Pe de altă parte, Robert Wakefield vine cu o altă versiune, conform căreia aș fi fost plătit să închid ochii la problemele privind funcționarea uzinei. Altfel spus, dac-aș fi fost prezent, aș fi înăbușit scandalul...

– Steve, nimeni n-o să-l creadă, protestă pățimaș femeia, cu lacrimi în ochi. Mai ales după ce or să vadă intervenția ta la televizor!

El își strânse buzele și, eliberându-i mâna, privi fix înainte, fără să se mai gândească la ea.

– Acum... te temi să nu-ți pierzi postul, nu? murmură femeia cu glas tremurat.

– Într-adevăr, riscul există... se află în fază de lăstar.

Deodată, Susan se simți teribil de răspunzătoare pentru ce se întâmplase, dar cum ar fi putut să evite acest lucru? Puse mâna pe clanță și, deschizând portiera, spuse:

– Cred că... nu ar mai trebui să ne vedem până la alegeri. Ar fi mai bine pentru tine.

El o prinse de braț.

– Vorbești serios?

– L-ai auzit pe reporterul de la KVUE, nu? Steve... n-aș vrea să fiu cauza eșecului tău.

– Cum aş putea să suport să nu te mai văd două săptămâni? protestă bărbatul pe un ton aspru.

Cu un nod în gât, Susan se încăpăţână. Nu trebuia să-l lase să-şi dea seama cât de greu îi va fi şi ei...

– Trebuie, Steve. Oamenii trebuie să se obişnuiască să te vadă ducându-ţi singur campania electorală, fără mine alături. De altfel, eu... am mult de lucru. În felul ăsta, aş putea să-mi văd de treaba mea.

Îi dădu drumul din nou şi o privi adânc în ochi.

– Cum vrei tu. Dacă te răzgândeşti cumva...

– Nu, deocamdată, Steve. Te asigur.

De data asta, chipul lui Steve se întunecă. O lăsă să iasă din maşină şi porni motorul.

– Foarte bine... cum vrei tu. Te las, pentru că am treabă.

– Steve...

– Pe curând, Susan.

Când urcă în maşina ei, trebui să facă un efort să-şi înăbuşe lacrimile. De ce trebuia să piardă pe de o parte ce câştiga pe partea cealaltă?

Capitolul 10

Când Susan ajunse, în fața casei o aștepta un grup de câteva femei, cu figuri hotărâte. Cu inima strânsă, recunoscu muncitoare de la uzina care se închisese. Gena Gordon părea conducătoarea lor.

— Bună ziua, Gena, spuse veselă, după ce-și parcă mașina. Veți să vorbiți cu mine? Să știți că-mi pare rău pentru slujbele voastre. N-am avut de gând să vă fac să le pierdeți...

— Ce-a fost a fost, ripostă Gena, făcând un gest cu mâna, să nu mai vorbim despre asta. Am venit la tine să ne ajuți... și credem că ne ești datoare cu asta. La mina Taylor, se fac angajări din nou. Se zvonește că numele or să fie afișate astă-seară... or, ne-ar plăcea să le aducem aminte că unele femei se află pe lista de așteptare de mai mulți ani.

Uitând de orice altceva, Susan înălță sprâncenele și se apropie.

— Vreți să spuneți că... fac angajări discriminatorii?

Gena își aprinse o țigară și ridică bărbia.

– Asta e puțin spus! În zece ani, au angajat doar două femei pe lângă treizeci de bărbați, și le-au obligat să demisioneze după o lună sau două, fiind hărțuite.

După ce mai trase un fum, continuă:

– Dacă vii cu noi, vom putea să atragem atenția mass-mediei. Ai putea să fii purtătoarea noastră de cuvânt...

Nu putea să le refuze, își spuse Susan. Aruncând o privire la taiorul elegant cu care se îmbrăcase pentru întâlnirea cu televiziunea, explică:

– De acord. Lăsați-mă să mă duc să mă schimb...

– N-avem timp de asta, ripostă Gena luând-o de mână. Trebuie să-i luăm prin surprindere!

Susan luă loc alături de Gena în vechiul „Dodge” roșu al acesteia. Nori întunecați se adunau la orizont. Era norocul lor dacă începea să plouă!

– Te-am văzut la „știri”, îi spuse Gena cu sinceră admirație. Te-ai apărat bine. După toate minciunile lansate de Bruckeri, trebuia să spună cineva adevărul...

– Mulțumesc, murmură Susan. Gena, încă o dată, îmi pare foarte rău că v-ați pierdut slujbele prin închiderea uzinei.

– În felul ăsta, suntem obligate să ne mai batem o dată pentru dreptul la muncă...

– O să fac tot ce pot, promise Susan.

În sinea ei, se gândi că Patsy o să accepte cu siguranță un articol pe tema asta.

Mașina încetini și, urmată de celelalte, în care se înghesuiseră însoțitoarele, intră în parcare a uzinei.

Mai multe persoane erau deja prezente; notabilități, ziariști, Patsy și bărbatul ei, și – spre marea dezamăgire a Susanei – însuși Steve.

– Se pare că suntem așteptați, declară Gena, sobră. Cineva trebuie să-i fi prevenit că femeile n-or să se lase așa ușor...

Susan coborî din mașină și se uită la Steve. Acesta o privi timp de câteva zeci de secunde, apoi întoarse capul, fără cel mai mic gest de întâmpinare. Ei i se păru că i se oprise inima în piept.

Gena, care nu băgase nimic de seamă, apăru lângă ea.

– Susan, ești sigură că poți să faci față situației? Nu știm ce poate să iasă din asta.

Hotărâtă, Susan scoase din geantă un blocnotes și un pix.

– Gena, poți să contezi pe mine.

– Perfect! Hai să mergem!

Porniră spre intrare când, deodată, Susan simți că cineva o prinde brusc de mână. Se întoarse... era Steve.

– Fetelor, scuzați-ne o clipă, Susan și cu mine avem ceva de discutat între patru ochi.

Susan se încruntă și încercă în zadar să scape de el. Gena, care în prima clipă se uitase furioasă la Steve, ridică din umeri.

– Cum vreți, dar Susan... nu uita ce-ai promis.

– Nu-ți face nici o grijă! răspunse Susan, pe care atitudinea lui Steve o făcu mai hotărâtă ca niciodată.

Bărbatul o sili să-l însoțească și-l întrebă, furioasă:

– Cumva, pot să știu și eu unde mergem?

– Într-unul din birouri, veni replica scurtă.

– Am fi putut foarte bine să stăm de vorbă afară!

– Țin ca discuția asta să fie între patru ochi!

El deschise ușa; într-o sală mică, mai mulți bărbați – printre care Susan recunoscuseră responsabili de la mină – stăteau de

vorbă. Tăcură o clipă ca să-i privească pe cei doi trecând, în timp ce Steve o conducea spre o încăpere situată undeva mai în spate.

– Suntem în biroul Directorului de Personal, anunță, închizând ușa în urma lui. Nimeni n-o să vină să ne deranjeze.

Femeia păstră o tăcere încăpățânată, remarcând că din cameră dispăruseră toate hârtiile și documentele. Se așteptaseră la o posibilă înfruntare?

Steve se așează pe colțul unui birou în timp ce ea rămase în picioare, cu brațele încrucișate, rezemată de perete.

– Poți să-mi explici ce cauți aici? Începu el pe un ton sec.

– Gena și tovarășele ei m-au rugat să le ajut să-și câștige dreptul la muncă. Cererea asta, în condițiile actuale, mi se pare perfect îndreptățită.

– Și este, i-o tăie el. Dar... atâta timp cât te limitezi să-ți folosești doar mașina de scris!

– De unde mi-aș culege informațiile, dacă nu de la fața locului? Întrebă, suavă.

– Întoarce-te acasă, Susan, oftă Steve făcându-se că vrea s-o ducă la ușă.

Femeia scutură negativ din cap, mai hotărâtă ca oricând, și oftă din adâncul inimii.

– Ascultă... lucrurile pot să iasă prost și, dacă vrei să știi, șefii au tot dreptul să angajeze pe cine vor pentru buna funcționare a instalațiilor.

– Nu văd de ce am ajunge la asta. Gena și colegile ei vor doar să se exprime, și...

– Susan, primele liste cu angajați vor fi afișate într-o jumătate de oră. Cel mult unul din trei candidați o să găsească

de muncă, atât de ridicat e nivelul șomajului în regiune. Cum crezi că or să reacționeze bărbații, văzând că femeile vor să încerce să le ia locurile?

– Ele nu iau locul nimănui! exclamă Susan. La fel ca ei, au dreptul să muncească dacă au calificarea cerută!

– Știi foarte bine că sunt de acord cu tine, dar problema n-o să se rezolve cu violență. Dacă acest conflict este dublat de un război între sexe, Dumnezeu știe unde o să ajungem... în orice caz, nu la o soluție.

– Cine știe? replică femeia. Poate asta o să-i pună pe unii pe gânduri...

– Aș fi surprins, și în orice caz, asta nu explică deloc prezența ta aici!

Amândoi se încălziseră, și Susan lansă pe un ton acid:

– Trebuie să pun punctele pe i? Femeile astea contează pe mine pentru că sunt o personalitate destul de cunoscută în mass-media. N-am intervenit în timpul campaniei electorale! Dacă aș fi vrut, aș fi...

– Ai fi făcut... ce? i-o tăie Steve cu asprime.

Femeia își mușcă buzele, regretând deja că se angajase pe drumul ăsta.

– Aș fi putut să mă fac mai bine auzită.

– Înțeleg. Și prin asta, mai vrei să-ți sporești șansele să-ți găsești un loc de muncă la televiziune, completă el cu sarcasm. Asta vrei să faci azi? Să găsești o ocazie de publicitate în jurul numelui tău?

– Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva?

Se uitară cu dușmănie unul la celălalt, cu dinții strânși. Pe urmă Steve, cu o expresie sumbră, se apropie și-i oronă pe un ton autoritar:

– Îți repet, Susan, întoarce-te acasă. Sunt sigur că astă-seară n-o să se întâmple nimic. O să-ți pierzi timpul de pomană.

N-o să se întâmple nimic? se întrebă în sinea ei, zâmbind. N-ar fi băgat mâna-n foc! Dimpotrivă, simțea tensiunea plutind în aer. Evenimentele riscau să se precipite, și pentru nimic în lume n-ar fi ratat lucrul ăsta.

– Dacă femeile astea ar reuși să se facă auzite, asta ar avea importanță, și țin să fiu martoră la ce voi vedea. Deci... rămân.

Se scurseră câteva zeci de secunde. Steve, în picioare, în fața ei, foarte ferm, o privea fix.

– Ascultă, continuă el, am trecut pe aici chiar înaintea emisiunii din după-amiaza asta, imediat ce m-am întors de la Charleston, și pot să spun că...

– Erai la curent? i-o tăie ea.

Din ce în ce mai bine! își spuse cu amărăciune. O ținea cu bună știință departe de tot ce putea s-o intereseze pe plan profesional!

– Știam că trebuia să publice listele, și riscau să aibă dificultăți, explică el.

Deodată, păru zăpăcit, și adăugă cu neliniște în glas:

– Susan, te rog... N-aș vrea să ai să ai probleme, sau chiar să fii rănită.

Emoția lui o impresiună mai mult decât cuvintele.

– O să stau deoparte, promise ea. Vreau doar să văd ce se-ntâmplă și să-mi iau notițe ca să pot fi martoră după aceea.

El clătină din cap, descurajat.

– Nu știi cum se-ntâmplă lucrurile astea... dacă izbucnește gâlceava, nu mai poți să pleci de acolo.

– Femeile astea nu sunt tratate cum trebuie și au dreptul să-și spună cuvântul!

– Susan, izbucni el, te-ai gândit măcar o dată la sentimentele mele?

– Bineînțeles! răspunse ea, pe același ton iritat. Dar mă gândesc și la femeile astea care luptă și...

Amândoi vorbeau din ce în ce mai tare. Nu numai că riscau să fie auziți, dar în plus era o situație ridicolă... făcând efort să se calmeze, femeia continuă mai încet:

– Nu mai insista, Steve. N-o să mă faci să mă răzgândesc.

O mai privi o dată, apoi ridică din umeri.

– Aș fi vrut... nu-mi mai asum nici o răspundere pentru ce ți s-ar putea întâmpla.

– Ce vrei să spui? îl întrebă, trufașă, cu mâna pe clanța ușii.

– O să-nțelegi destul de repede.

Deschise ușa; în camera cealaltă, se adunaseră mai mulți jurnaliști și reporteri, printre care, bineînțeles, cel care o intervievase cu câteva ore înainte. Toți o priviră surprinși.

– Tu mi-ai spus ce aveai să-mi spui, îi șopti lui Steve. Te-am ascultat. Acum...

– Chiar m-ai ascultat? rânji el.

Ignorându-i întreruperea, continuă:

– ... acum, ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa singură.

Cu pas hotărât, se îndreptă spre ieșire, urmată de reporterul de la KVUE. Sub privirea dezaprobatoare a lui Steve, acceptă să răspundă la întrebări și chiar să-l ducă la Gena și la însoțitoarele ei.

Bărbații care abia fuseseră angajați se adunaseră lângă uzină, în fața grupului de femei. Înțeleseseră imediat de ce veniseră și

începuseră să le insulte și să le amenințe cu represalii dacă puneau piciorul în mină. Gena, fără să-și piardă sângele rece, expuse plângerile lor reporterului KVUE, și Susan generalizează situația pentru toate femeile din regiune. Unul dintre bărbați lansă, rânjind, că nici una dintre ele n-ar fi putut face munca grea din mină; Gena se apropie de el și, în fața obiectivelor camerelor TV, îi propuse să se bată puțin, făcându-se că-și încordează mușchii. Provocarea nu fu pe gustul interlocutorului, și doar intervenția lui Frank Winter făcu să nu se ajungă la o încăierare generală.

Steve stătea deoparte, încruntat. Nu se făcuse încă nici o arestare, conducătorii vrând să evite să se ajungă la ce era mai rău, dar tensiunea dintre cele două tabere creștea neîncetat... Deodată, impulsiv, hotărât să încerce pentru ultima dată.

După ce-i încredință lui Frank portavocea, se strecură prin mulțime să se apropie de Susan și o prinse de mână, s-o ducă undeva, puțin mai departe.

— N-ai văzut destul? o întrebă cu voce șuierătoare. Ești deja pe ecranele televiziunilor din toată țara. Cred că asta ar trebui să-ți fie de-ajuns!

Faptul că părea încântată nu făcea decât să-i sporească furia. Fără să se fâstăcească vreun pic, îi adresă un zâmbet larg și ripostă cu nonșalanță:

— Tot ce se-ntâmplă aici mă interesează... n-am să plec înainte de a se termina.

— Chiar dac-ar trebui să ajungi dincolo de gratii?

— De ce nu? N-ai dreptul să-mi interzici nimic, Steve.

Știa foarte bine că așa stăteau lucrurile, din păcate! Nu-i plăcea să se simtă atât de neputincios, și nu știa ce motiv să mai invoce.

– La sfârșit, să nu vii la mine să-mi ceri vreun favor! Îi aruncă în disperare de cauză.

Ce naiba, nu era șeriful orașului? Nu avea autoritate de netăgăduit asupra concetățenilor? De ce toate astea n-aveau nici un efect când era vorba despre Susan?

Ea îi susținu privirea timp de câteva minute, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe față. În altă situație, i-ar fi apreciat capacitatea remarcabilă de a dezamorsa conflictele, de a convinge oamenii să se poarte rezonabil, dar acum era vorba despre confruntarea lor, pe care nu vroia s-o rezolve printr-un compromis. Întoarse în sfârșit capul, și, eliberându-se din mâinile lui, se îndepărtă.

– Bine, murmură Steve, învins. Cum vrei tu.

Susan nu mai spuse nimic, simțind un nod în gât. Îi părea foarte rău de complicitatea lor din ultimele zile, dar de ce se încăpățâna să n-o înțeleagă?

La căderea nopții, situația se înveninase considerabil. Femeile încercaseră de mai multe ori să depășească rândul de polițiști care proteja intrarea în birourile unde se refugiaseră conducătorii. Fuseseră date înapoi cu brutalitate; acum se țineau de mâini, refuzând să facă vreun pas înapoi. Muncitorii, despărțiți de ele printr-un mic cordon de polițiști, continuau să le insulte. La fiecare somație a lui Steve, care invita mulțimea să se răspândească, Gena răspundea cu voce tare că aveau să rămână pe loc dacă trebuia, până vor primi o promisiune din partea vreunuia dintre responsabili...

Camerele TV continuau să filmeze și să înregistreze fără să mai deranjeze pe nimeni. Din când în când, se instala o liniște apăsătoare, pe care întunericul o făcea aproape tangibilă.

– Susan, ți-e frică? murmură Gena, care o ținea ferm de mână. Acum, dacă vrei, poți să pleci. Înțelegem.

Susan trase adânc aer în piept. Era impresionată de tensiunea situației, dar n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Avea deja material pentru mai multe articole, dar vroia și mai mult.

– Totul e bine. Rămân.

După un ultim ordin de răspândire, dat în zadar de Steve, mai multe mașini de poliție își făcură apariția și veniră în fața birourilor. Din ele, coborâră oameni în uniforme... Gena își înăbuși o exclamație.

Imediat, începură arestările; mai întâi printre bărbații care tulburaseră liniștea, lansând proiectile improvizate... pe urmă printre femei.

Steve, cu o expresie sumbră, se apropie s-o ia el pe Susan. Femeia simți că fierbea pe dinăuntru. Totul părea atât de ridicol! Ce li se reproșa? Totuși, ca să evite o scenă în public, strânse din dinți și nu spuse nimic.

Deodată, Robert Wakefield trecu prin fața lor, cu o expresie agitată. Ridică sprâncenele și spuse:

– Ia te uită! Aplici logodnicei același tratament ca celorlalți?

– Domnul Markham nu face nici o excepție, nu se putu abține ea să nu contraatace acid.

Imediat după aceea, zâmbi pentru o clipă, amuzată fără să vrea de ironia situației. Steve o aresta, și ea îi lua apărarea! Trebuia neapărat să intervină, pentru ca rivalul să nu profite de evenimente și să tragă puza pe turta lui.

– De altfel, toată lumea știe asta, adăugă pe un ton sarcastic.

– Mai rămâne de văzut... începu celălalt.

Dar Steve, ca pentru a dovedi imediat veridicitatea spuselor lui Susan, îl întrerupse:

– Nu sta aici, Wakefield! Altfel, o să te acuz pentru obstrucționarea acțiunii forței publice.

Robert aruncă o privire în spatele lui; camerele se apropiaseră.

– O să plec! spuse cu voce tare.

Și, scoțând câteva pliante din servietă, începu să explice jurnaliștilor că dacă ar fi fost el șerif, nu s-ar fi ajuns la asemenea situație.

Susan îi aruncă o privire disprețuitoare. Ar fi pus pariu că n-ar fi fost în stare nici măcar să-și păstreze sângele rece, cum făcuse Steve. Acesta, cu o expresie sumbră, continua s-o ducă spre mașinile de poliție.

– Mă doare, protestă ea.

Cu o furie rece, îi răspunse fără s-o privească:

– Ți-am spus c-o să-ți pară rău!

– Aș fi preferat să evit o scenă în public, exclamă ea, dar te porți atât de ridicol...

Îi slăbi puțin strânsoarea și-i șuieră printre dinți:

– Fii calmă, Susan. Dacă nu pentru mine, cel puțin pentru părinții tăi. Ce-or să creadă dacă o să mă faci să-ți pun cătușele?

Cuvintele « dacă nu pentru mine » o umplură de disperare. Așadar, se simțea vizat personal de ceea ce făcuse... i se părea că între ei se deschisese o prăpastie. Susan nu mai spuse nimic până ajunseră la mașină.

Steve o ajută să urce și-i spuse, înainte să dispară:

– Susan, când totul se va termina, ar trebui să avem o discuție serioasă.

– Serios? Să vorbim despre ce? îl întrebă, străduindu-se în zadar să-și ascundă tremurul vocii.

– Despre noi, veni imediat răspunsul.

Femeia se așează pe bancheta îngustă, oftând din toată inima. Ziua fusese o adevărată catastrofă pe toate planurile...

Frank Winter veni să se așeze în fața ei și declară cu regret:

– Susan, n-o să scapi de condamnare, știi asta, nu?

Femeia închise ochii strâns, apoi îi deschise.

– Ei bine! Uite că a mai apărut ceva pe viitorul meu curriculum vitae...

– N-am reușit să obținem de la Companie să-și retragă plângerea, explică el. De asta am obligat-o pe Patsy să se ducă acasă, de la început...

Susan, care cunoștea caracterul greu de împlânzit al prietenei sale, nu putu să nu zâmbească.

– Cum ai reușit s-o convingi?

– I-am cerut să se gândească la copii, răspunse sobru.

Susan tăcu, gânditoare. Câteva minute mai târziu, după ce Gena urcase la rândul ei– nu fără proteste violente, bineînțeles– mașina o luă din loc.

Totuși, printre femei domnea o stranie bună dispoziție.

– Ne-au filmat toată seara, spuse una dintre ele. Ce propagandă mai bună ne-am fi putut dori?

Energia lor o revigoră pe Susan, care promise:

– O să umplu „Curierul“ cu articole.

– Ai mai fost la închisoare, Susan?

– Nu, niciodată.

– Ei bine! Poate n-o să fii decepționată... și o să ai multe lucruri de povestit!

Capitolul 11

– Haide, Susan, nu mai fi atât de amărâtă, îi spuse cu blândețe Gena,

și cu un zâmbet pe jumătate filozofic, pe jumătate sarcastic, adăugă: să știi că putea să fie și mai rău!

Se înghesuiau vreo treizeci într-o celulă de patru pe cinci, prevăzută pentru mai puține persoane. Așteptau de șase ore, și Susan avea impresia că erau acolo de ani de zile. Ar fi vrut să respire o gură de aer curat, să facă o baie și să devoreze o masă copioasă.

– Mai rău de atât? Nu văd cum ar putea exista așa ceva...

Gena zâmbi din nou.

– Spre deosebire de mine, tu nu te-ai opus arestării, ceea ce face cazul tău mult mai puțin grav...

Susan se întinse să-și trosnească oasele și se așeză pe banca tare de lemn.

– Mă simt puțin năucă, se spovedi bine dispusă. De aproape, asemenea scene sunt foarte impresionante.

Vorbea încet, pentru că majoritatea celorlalte, epuizate, adormiseră. Gena trase liniștită din țigară. Dădea dovadă de o rezistență surprinzătoare.

– Nu te deprimă să fii închisă la fel ca o...

– Ca o curvă? completă Gena. Ba da, puțin, bineînțeles. Dar mi s-a mai întâmplat...

Susan își înalță sprâncenele și parcurse cu ochii încăperea cenușie, cutremurându-se.

– Chiar?

– Când eram adolescentă, explică Gena, am petrecut câteva săptămâni într-un centru pentru delincvenți juvenili.

Vorbea fără stânjeneală. Sinceritatea ei lipsită de cochetărie era unul dintre lucrurile pe care Susan le aprecia cel mai mult.

– Îmi aduc aminte că lipseai deseori de la școală.

Gena încuviință, clătinând din cap.

– Eram un adevărat băiețoi, gata întotdeauna să-mi fac de cap. Trebuie să spun că... veneam dintr-o familie „cu probleme“. Tata era iute la mânie, și fugeam mereu de acasă...

Vorbea pe un ton neutru și nu cerea nici o compătimire. Susan, interesată și impresionată, își strânse picioarele sub ea ca să se simtă mai în largul ei și continuă:

– Te mai vezi cu ai tăi?

– Nu. Tata a murit acum doi ani, în urma unei bății la un scandal. Cât despre mama, a plecat altundeva și s-a măritat acolo.

– Ai frați, surori?

Gena se luminează la față.

– Am doi frați marinari și o soră, al cărei bărbat, din păcate, e și el cam brutal...

Medită o clipă, apoi adăugă cu patimă:

– Susan, de asta mi-ar plăcea să lucrez la mină. Ca să le dovedesc unor bărbați pe care-i cunosc că n-au dreptate când consideră femeile niște ființe inferioare.

Făcu o mutră badjocoritoare și Susan nu se putu abține să nu pufnească în râs. Era într-adevăr un personaj ieșit din comun!

– Gena, n-ai fost măritată niciodată? întrebă Susan, masându-și gleznele umflate...

– Nu. Am trăit câțeva vreme cu unul... pe urmă, când m-am săturat să fiu femeia lui de serviciu, l-am dat pe ușă afară.

– Înțeleg, zâmbi Susan. Spune-mi sincer; nu ți-a fost frică nici o clipă în confruntarea de astă-seară?

– Bineînțeles că mi-a fost, răspunse Gena cu sinceritate.

Se ridică să facă doi-trei pași, și continuă venind să se așeze din nou:

– Perspectiva de a risca o încăierare cred că sperie pe toată lumea. Numai că, după părerea mea, nu-i un motiv să dai înapoi... Mai ales când știi că dreptatea e de partea ta.

Susan aprecia din ce în ce mai mult poziția curajoasă și tranșantă a tovarășei sale. Dintr-un impuls de moment, o întrebă:

– Te-ar deranja dacă aş scrie un articol despre tine, după ce ieșim de aici?

Gena nu-și ascunse neîncrederea.

– Chiar e nevoie? În ce scop?

– Ei bine... după părerea mea, dacă se aduc la cunoștința opiniei publice exemple ca al tău, asta ar putea să permită să se facă presiuni asupra directorilor de la mină, și să-i determine să

modifice criteriile de angajare. În plus, cred că ar putea ajuta multe femei care, în multe locuri, se află în situații similare.

Gena șovăi câteva clipe, dar în cele din urmă încuviință.

– Ne-am înțeles! Știi că, până la urmă, ai crescut mult în ochii mei?

– Gena, și reciproca e adevărată, murmură Susan, încântată.

Susan își petrecu restul nopții intervievând femeile care se trezeau una după alta și, când fu chemată în fața judecătorului a doua zi dimineață, adunase deja în carnet o cantitate considerabilă de informații prețioase.

Fu condamnată, la fel ca celelalte, la un număr de ore de muncă în folosul colectivității, care aveau să se desfășoare de-a lungul câtorva luni. Steve asistase la audiere cu o expresie sumbră, fără să intervină. Când femeia ieși din sală, șeriful se apropie de ea și o prinse de braț.

– Vino... trebuie să-ți spun ceva.

– Despre ce? replică, încrâncenată.

– O să vezi. Urcă la mine în birou, vin și eu în zece minute.

Ea șovăi. Nu se gândea decât la un singur lucru: să se întoarcă acasă, să facă baie atât de așteptată și, mai ales, să se așeze imediat la mașina de scris. Totuși, aproape fără să vrea, porni spre scară.

Intră la toaletă, se spală pe față, se pieptănă și își puse un pic de ruj pe buze. Cu toată oboseala, se simțea deja mai bine... O cafea pe care o luă de la un automat de pe hol, o făcu să-și recapete toată energia, și se duse cu pas hotărât spre biroul lui Steve.

O aștepta deja, furios.

– Stai jos, o întâmpină brutal.

Nou-venita își înălță sprâncenele. Altădată, n-ar fi tolerat să-i vorbească pe un asemenea ton... Dar, considerând că era mai bine să nu se grăbească, luă loc în fața biroului.

Steve, care-și luase și el o cafea, îi puse zahăr și amestecă în tăcere. Susan așteptă răbdătoare, terminând ce mai rămăsese din cafeaua ei.

– Ai văzut ziarele, azi-dimineață? Întrebă el pe un ton sec, sprijinindu-se de perete fără să se așeze.

– Bineînțeles că nu! Mi-am petrecut noaptea la închisoare, în cazul în care ai uitat.

Acum îi părea rău că nu se întorsese direct acasă, dar era prea târziu. Steve arătă cu degetul spre biroul unde erau mai multe cotidiene.

– Aruncă o privire pe ăsta!

Se supuse ascunzându-și un oftat. Pe prima pagină a «Telegramei de Charleston» se etala o fotografie a lui Steve și a ei în momentul în care, în ajun, el o ducea spre mașina de poliție. «Un șerif din Virginia arestează un reporter de televiziune», scria dedesubt.

– Ei bine, și? Întrebă ea înălțându-și sprâncenele. Nu văd ce...

– Citește articolul.

Se conformă și, la sfârșitul lecturii, se cutremură.

– Trebuie să recunosc că au scos totul la lumină. Totul e aici: logodna ruptă, faptul că ne vedem din nou... mă întreb de la cine vin toate astea.

– E mâna lui Robert Wakefield, fără nici o îndoială, spuse Steve pe un ton sec. Dar uite-l pe ăsta.

Îi întinse « Dimineata », din Cincinatti. « O specialistă în consum », citi Susan, « duce bălălia pe toate fronturile ; al muncii și al dragostei... »

Nu putu să nu râdă și remarcă, veselă:

– În ansamblu, articolele astea mai degrabă te laudă! Arată că respecti legea integru și cu abilitate...

– Poate ai dreptate, dar aş remarca faptul că și tu ești prezentată ca o eroină! Țsta era planul tău? Să-ți faci publicitate distrugând tot ceea ce am realizat, pentru care mă bat de luni de zile?

Acum îi înțelegea motivul furiei... și își mușcă buzele. Dacă vroia să-l convingă că lucrurile nu stăteau așa, trebuia neapărat să-și păstreze calmul.

– Nu... nu înțeleg ce vrei să spui, Steve.

– În cazul ăsta, o să-ți explic. Te-ai hotărât să-ți cauți un loc în televiziune și recurgi la toate mijloacele posibile... printre care și acela de a mă face să pierd postul de șerif!

– Nici vorbă, știi foarte bine! răspunse cu voce tremurată. Niciodată n-am...

– Deci nu te-ai gândit nici o clipă că prezența ta aici, aseară, o să facă să par un prost în ochii tuturor? Deja, toți cei cu care am fost la Charleston mă sună râzând. Li se pare foarte amuzantă „povestea șerifului obligat s-o aresteze pe SUFRAGETA cu care a fost logodit! »

Susan făcu un efort imens să-și păstreze sângele rece.

– Eu... de bună seamă că nu m-am gândit la aspectul ăsta al lucrurilor.

– Cine, după părerea ta, va vota un bărbat incapabil să stăpânească o femeie care i-a fost atât de apropiată?

Se arăta incoerent și deforma realitatea. Cum putea să-l convingă să readucă drama la dimensiuni reale? Înainte, nu-l mai văzuse atât de pornit decât o singură dată, se gândi cu amărăciune. În ziua rupturii lor...

– Steve... gândește-te. Toată lumea știe foarte bine că nu poți să ai nici o autoritate asupra mea, și...

– Și ai ținut morțiș să arăți tuturor asta!

Tăcură o clipă, și furia făcu loc unei emoții mai dureroase, mai adânci. Nu erau pe cale să strice din nou totul între ei?

– Steve, nu m-am gândit nici o clipă să-ți compromit realegerea, murmură, gata să plângă. Te asigur că...

El oftă adânc, dându-și seama că se lăsase antrenat de un vârtej de sentimente complexe. În primul rând, teama pentru ea...

– Știi c-ai fi putut fi rănită? reîncepu, cu glas răgușit.

– Slavă Domnului că nu s-a întâmplat așa ceva.

– Doar din întâmplare, pentru că n-ai avut încredere când ți-am atras atenția...

Se lăsă să cadă pe scaun și adăugă:

– Susan, nu văd cum lucrurile vor putea să meargă vreodată între noi. O să pui întotdeauna meseria pe primul plan, și povestea asta demonstrează acest lucru. Or, cum nu sunt pregătit să te urmez peste tot unde vei fi trimisă, nici să-ți folosesc drept trambulină...

Exagera din nou, ca s-o necăjească. Își dădu seama de asta chiar în clipa în care vorbi, dar era deja prea târziu să-și retragă cuvintele.

Ca să-și ascundă imensa tristețe, femeia adoptă o expresie închisă, glacială. Nu era momentul să discute cu Steve; acumulasă împotriva ei un resentiment mult prea adânc.

După o tăcere prelungită, se ridică și porni spre ușă. Steve o întreabă, cu jumătate de glas:

– Vrei să vin cu tine?

– Nu, mulțumesc.

Vroia în primul rând să stea de vorbă cu Patsy, și nu dorea ca Steve să știe asta. N-ar fi înțeles. Dar vroia să-i demonstreze că n-avusese nici o clipă intenția să-i năruie cu bună știință campania.

– Ți-ar plăcea să fac o declarație referitoare la relația noastră? O punere la punct ar putea să te ajute la re alegere...

– N-are rost, răspunse fără s-o privească. Ne vedem mai târziu. O să... te sun.

Îl privi o clipă, cu inima strânsă. Chiar o să-i dea telefon? Avea un sumbru presentiment că n-o va face.

Femeia ieși din cameră cu fruntea sus. Dacă se întâmpla o nouă ruptură, n-avea decât s-o facă. Îl prevenise de la bun început că o nouă legătură între ei nu putea fi decât temporară...

Capitolul 12

– Nu ți-am spus că un efort permanent e întotdeauna răsplătit? îi spuse tatăl Susanei, câteva zile mai târziu.

Se așează alene pe sofa și își scoase paltonul și mănușile. I se părea că trecuseră secole de când nu-l mai văzuse pe Steve.

– Ai dreptate, răspunse ea surâzând. Oferta asta de muncă de la televiziunea din Minneapolis este exact ceea ce speram.

Se simțise atât de fericită, întorcându-se de la interviu, încât trebuise să-i dea imediat telefon lui Steve ca să-i anunțe vestea cea bună. Pe urmă, gândindu-se mai bine, socotise că trebuia să treacă mai întâi pe la ai ei.

– Programul este perfect, continuă, veselă. Cinci zile pe săptămână. Mi se propune un salariu convenabil. Audiența e mai mică decât la Lansing, dar asta va constitui o perioadă suplimentară, extrem de prețioasă pentru cariera mea.

– Ce spune Steve despre toate astea? întrebă Emma Trent, ridicându-și ochii de pe buchetul de flori pe care-l aranja.

Susan ridică o floare căzută cu un aer absent și evită privirea scrutătoare a mamei.

– Nu i-am spus încă.

– Serios?

Emma schimbă o privire neliniștită cu soțul ei.

– Nu mai știu nimic despre el de la arestare, explică scurt Susan. Va trebui să trec pe la el...

Își aranjă o clipă mânușile și reluă:

– Trebuie să încep peste o lună. În răstimpul ăsta, pot să renunț la contract. Am timp să mă gândesc...

O lună. Atunci, pe 15 noiembrie, va trebui să plece din Grafton și să-l părăsească pe Steve.

– E cam repede, remarcă încet Emma, făcând un pas înapoi ca să admire buchetul. Asta înseamnă că n-o să fii cu noi de Crăciun...

– Știu.

Cuprinsă de o bruscă tristețe, privi în jos fără să vadă covorul. Trebuia să se sfârșească totul așa de absurd?

Într-adevăr, relația ei cu Steve se stricase, nu putea să ascundă lucrul ăsta. Fără îndoială, se înșelase crezând că ar putea s-o ia de la capăt... În primul rând își reproșa că reîncepuse o legătură mai serioasă cu el, știind că trebuia să tranșeze situația într-o bună zi, ceea ce nu făcea decât să adauge ceva în plus suferinței lor. O liniște adâncă se instalase în încăpere. După câțva timp, Clayton tuși să-și dreaagă glasul și întreabă:

– Cum o să faci cu cele cincizeci de ore de muncă pe care trebuie să le prestezi pentru comunitate?

– Teoretic, ar trebui să vin o dată la două sâmbete, dar mi-ar plăcea, dacă e posibil, să le fac în luna care urmează... Este unul dintre motivele pentru care trebuie să-l văd pe Steve. Sper să accepte să strecoare judecătorului o vorbă bună pentru mine...

Se ridică să se plimbe puțin prin cameră, gânditoare. De fapt, ar fi putut să vorbească singură cu judecătorul, dar în felul ăsta avea un pretext pentru o întâlnire cu Steve...

– Nu știu dacă, în momentul ăsta, Steve o să se arate foarte cooperant! exclamă Clayton.

Tânăra își înfundă mâinile în buzunare și se întoarce spre el, oftând.

– Încă este furios pe mine, e adevărat. Dar poate că dac-ai vorbi tu cu el...

Se întrerupse imediat. Tatăl ei, știa bine, nu s-ar fi amestecat niciodată în viața ei. O învățase tot timpul să se descurce singură.

Aruncă o privire spre mamă, și își dădu seama că aceasta va fi întru totul de acord cu părerea soțului. De altfel, Clayton declară hotărât:

– Susan, toate astea se întâmplă între tine și Steve. Nimeni altcineva nu poate să vă rezolve problemele.

– Dar e foarte greu, pentru că în momentul de față nici nu cred c-o să vrea să stea de vorbă cu mine! protestă fără prea multă convingere, cu inima strânsă, gândindu-se la răceala lui Steve când vorbisera ultima dată.

– Poate ar fi de-ajuns dacă ți-ai cere scuze... sugeră Emma fără să ridice ochii.

Susan se întoarce spre ea.

– Eu, să-mi cer scuze? Câtă vreme el m-a arestat și m-a trimis în fața judecătorului...

– Susan, asta s-a întâmplat pentru că erai pornită împotriva lui, interveni tatăl. Te-ai năpustit fără să te gândești în afacerea asta, care, până la urmă, s-a terminat bine pentru tine, și noi ne bucurăm. Din păcate, relația ta cu Steve este reversul medaliei. I-ai pricinuit multe neplăceri, și, sincer vorbind, ar trebui...

– Cum poți să fii împotriva fiicei tale? îl întrerupsese Susan, gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu fac altceva decât să fiu obiectiv, răspunse cel întrebant. Am vorbit deja prea mult despre subiectul ăsta, fă cum crezi că e mai bine pentru tine.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă, emoționat:

– Susan, mai vreau să adaug un singur lucru. Du-te la Steve. Încercați măcar să găsiți o soluție... Sunteți datori unul celuilalt cu asta.

Tatăl ei avea dreptate, și știa foarte bine că așa stăteau lucrurile. După o noapte albă în care se gândise cum să facă mai bine, a doua zi dimineață se duse să-l vadă pe Steve la birou.

Nefiind în stare să intre direct în subiectul noii sale slujbe, declară puțin nervoasă, după ce schimbă formulele de salut:

– Steve, aș vrea să mă achit de cele cincizeci de ore pe care le am de făcut în folosul comunității, în luna care vine.

El își așază cana cu cafea pe birou și își înalță sprâncenele.

– De ce această bruscă precipitare?

Cu reticență, tânăra femeie menționează oferta pe care i-o făcuse televiziunea din Minneapolis.

– Am o lună să mă gândesc, încheie ea cu glasul puțin tremurat.

Steve rămase impasibil.

– Și cartea? Credeam că numai la asta te gândești...

– Aaa... aproape am terminat-o. O să am tot timpul să mă achit de munca în folosul comunității și în același timp să duc cartea la bun sfârșit.

El își ascunse oftatul. În mod absurd, sperase că redactarea cărții o va reține mai mult timp la Grafton. Nu voise să se gândească la urmare... Însamna că n-o cunoștea pe Susan.

Brusc iritat, declară pe un ton acid:

– Într-un cuvânt, îmi ceri să te ajut să pleci cât mai repede posibil! Și mi te adresezi tocmai mie!

Susan își mușcă buzele. Fără îndoială, nu dăduse dovadă de prea multă diplomație... dar trebuia să-i răspundă pe tonul ăsta?

– Nu m-am hotărât definitiv să plec... Vroiam doar să scap de obligații, mi se pare logic.

– Nu schimba subiectul, interveni bărbatul, care în momentul de față mi se pare a fi următorul: ai hotărât să nu-miiei în seamă sentimentele. Nu te gândești decât la un singur lucru, recunoaște: să pleci din Grafton.

Se ridică în picioare, cu o expresie întunecată, și se duse la fereastră să contemple peisajul. Pe stradă, scârtăiră frânele unei mașini.

– Nu-i adevărat, murmură ea, cu un nod în gât.

Tăcerea deveni apăsătoare. Susan rezistă tentației de a se ridica și a se duce la el, încrucișându-și mâinile pe genunchi. Făcând haz de necaz, își aminti că se îmbrăcase și se machiase cu multă grijă, lucru care părea să aibă un efect invers față de ceea ce sperase; abia se uitase la ea.

Cu inima grea, în cele din urmă se ridică și își luă paltonul.

– Chiar nu putem... găsi o formulă de înțelegere?

– Nu știu, răspunse el, întors cu spatele. Am mai puțin decât tine tendința să pun etichete clare pe sentimentele pe care le încerc.

– Ce... ce vrei să spui?

– Susan, vrei să fac parte din viața ta, dar numai în măsura în care nu-ți împiedic ambițiile. Altfel, preferi să sacrifici tot ce există între noi, prietenie sau altceva. Nu ăsta este felul de viață la care mă gândeam...

– Ești nedrept!

– Nu, sunt realist.

Se așternu o liniște încă și mai apăsătoare, cenușie ca lumina de toamnă. Își îmbracă paltonul și își luă geanta.

– Eu... în condițiile în care mai rămân câtva timp aici, spuse ea cu blândețe, am putea continua să ne vedem. Depinde de tine...

Inima Susanei bătea atât de tare încât i se părea că interlocutorul putea să-i audă bătăile.

– Pentru ce ne-am vedea?

– Nu știu. Te las să te gândești la asta...

Și, fără să mai spună nimic, ieși din birou. Poate stângace, dar sinceră, se străduise să facă un prim pas spre împăcare. Restul depindea de el... Dar viitorul lor comun nu păruse niciodată atât de compromis.

După ce reușise să obțină o întrevvedere cu judecătorul, reuși să-l convingă să cumuleze orele pe care le avea de făcut în folosul comunității, în răstimp de trei săptămâni. Se întoarse acasă ușurată. După-amiază, merse la părinți să stea de vorbă cu mama. Ducându-se acolo, pretindea că avea nevoie, dacă nu de sfaturi, cel puțin de o companie prietenoasă...

– Îl cunosc pe Steve, declară Emma, punând o tavă cu sărățele în cuptor. Dă-i un răgaz... o să fie mai înțelegător.

– Avem o lună, răspunse fiica. Nu știu dac-o să-i fie de-ajuns...

– Într-adevăr, e un răgaz cam scurt, dar n-ai putea să-l mai lungești puțin?

– Cum așa? întrebă Susan, surprinsă.

Emma o privi calm.

– Ei bine, de ce să nu lași pentru mai târziu căutarea unui loc de muncă, atunci când lucrurile or să fie în sfârșit clare între voi?

– Nu te-aș fi crezut atât de desuetă, replică Susan cu amărăciune. Nu! Dacă Steve mă iubește, trebuie să mă accepte așa cum sunt, inclusiv cariera.

– Altfel spus, sublinie Emma străduindu-se să vorbească degajat, încă nu ești gata să lași nimic de la tine!

Susan oftă, dezamăgită. Venise aici să găsească un pic de înțelegere, nu să asculte o lecție de morală!

– N-aș putea să-mi schimb ambiția așa cum fac cu fardurile... asta face parte din mine.

– Nu poți, dar nici nu vrei s-o faci, nu-i așa?

– Mamă, și tu ai lucrat. Nu poți să mă-nțelegi?

– Susan, nu ți-am sugerat nici o clipă să nu-ți cauți de lucru. Mă întreb pur și simplu dacă n-ar trebui să te gândești mai bine la relația ta cu Steve, la o eventuală căsătorie...

– Nu mai avem nici o relație, i-o tăie sumbru Susan. Tocmai asta-i problema!

Spre marea ei surprindere, atunci când își simți ochii umezi de lacrimi, maică-sa schiță un zâmbet, în același timp tandru și zeflemitor.

– Mi se pare că te-am auzit spunând exact același lucru, ultima dată când v-ați despărțit!

Susan nu răspunse și lăsă capul în jos. Mama o contemplă o clipă cu afecțiune apoi, lăsând la o parte legumele pe care tocmai le curăța, veni să se așeze lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Ascultă-mă, Susan. E drept, am găsit mari satisfacții în munca mea, dar nimic nu se compară cu sentimentul de împlinire pe care îl încerci atunci când reușești să pui temelii unei familii durabile și solide. Acesta este adevăratul punct de sprijin al existenței mele...

– Tata și cu tine sunteți altfel, mormăi Susan cu glas tremurător.

– Nu văd în ce privință. Crezi că pentru ceilalți e mai simplu? Susan, nu e ușor pentru nimeni să-și găsească echilibrul. Pentru o slujbă, ai nevoie de câteva ore pe zi. În schimb, pentru o legătură care să vă mulțumească pe amândoi, trebuie să faci eforturi în fiecare zi, necesită un angajament permanent... Nimic nu se poate compara cu bogăția unei iubiri care durează după zeci de ani.

– Crezi că nu știu asta? ripostă Susan, cu ochii acum șiroind de lacrimi.

Furioasă pe ea însăși, le șterse cu dosul palmei, în timp ce mama îi spunea:

– Poate nu știi încă destul de bine. Nu într-atât încât să pui capăt ambiției personale ca să rezolvi problema cu Steve, și să ajungeti la un compromis rezonabil... O să mai găsești și alte oferte de muncă. Dar o dragoste ca asta? Nu merită un minimum de efort ca să se poată împlini?

După o tăcere de câteva clipe, continuă cu blândețe:

– Nu crezi că, dacă-l pierzi pe Steve, o să-ți pară rău toată viața?

Susan își îngropă fața în palme. Cum să spună că era și ea convinsă de lucrul ăsta, până-n măduva oaselor?

*

*

*

– Dacă vrei să știi părerea mea, spuse deodată Eric, mi se pare că cearta voastră este ridicolă.

Bău un pahar cu oranjadă și continuă:

– Nici cu mine n-ai rămâne atâta timp supărat și distant.

Steve se gândea rușinat cum se purtase cu Susan, în dimineața aceea. Furia îl orbise. Nici măcar nu încercase s-o facă să mai rămână... Fusese cât se poate de laș. Își pierduse oare orice urmă de bun-simț?

Totuși, ripostă fără să ridice ochii:

– Am motivele mele să fiu supărat pe Susan... și oricum, asta nu te privește pe tine.

Eric nu se lăsă.

– Ce crimă a făcut? I-ai citit articolele, la fel ca mine. În locul tău, aș fi mândru de ea.

Steve, fără poftă de mâncare, își împinse farfuria. Fără să vrea, simțea că Eric avea dreptate... Fratele mai mic, care abia avea cincisprezece ani, îi dăduse o lecție. Era culmea!

– Eric, nu te-am întrebat...

– De ce nu te duci s-o vezi? i-o tăie puștiul, implacabil.

Steve oftă din adâncul sufletului. Avea să-i mai deschidă ușa după felul cum se purtase cu ea?

– Ați putea măcar să faceți pace, sugeră Eric, simțindu-l cedând. La urma urmei, te-a ajutat în campanie. Îi datorezi măcar asta...

– Da, nu pot să neg, murmură Steve. Pliantele pe care le-a făcut au fost primite foarte bine.

– În plus, trase concluzia Eric, eu personal am foarte mult de câștigat... pentru că, odată împăcați, și sper să se întâmple asta cât mai repede, o să-ți recapeți buna dispoziție!

Steve clătină din cap, cu furia domolită. În definitiv, de ce să nu-și reconsidere poziția? Fusese prea intransigent. Nu putea să năruiască în felul ăsta potențialul viitor comun. Până la urmă, aveau să găsească o modalitate...

După ce refuzase invitația mamei la cină, Susan se întoarse acasă, melancolică. Se gândea că maică-sa, în ultima vreme, se dovedea prea sentimentală. În fond, avea dreptate într-o măsură oarecare. De ce să-l alunge pe Steve din viața ei? Trebuia să existe o soluție. Dar care?

Nu mai vru să se gândească la asta înainte de a fi terminat complet cartea. Totul era aproape gata; îi mai rămâneau doar câteva pagini de bătut la mașină. Pe urmă, avea să facă toate eforturile să și-l apropie pe Steve.

Tocmai pusese punct final lucrului cu un oftat de ușurare, când auzi soneria de la ușă. Se duse să deschidă... și întâlni privirea albastră care-i era atât de familiară.

— Steve!

I se puse un nod în gât. Inima începu să-i bată mai repede... pe urmă, aducându-și aminte de ostilitatea lui de dimineață, se încordă puțin.

El îi remarcă ezitarea și își reproșă purtarea de la ultima întâlnire. De ce trebuia s-o facă să sufere așa? Măinile i se crispară pe buchetul de anemone pe care-l ținea.

— Pot să intru un minut?

— Bineînțeles!

Îi făcu loc. Când trecu pe lângă ea, îi simți aroma puțin condimentată a after-shave-ului. În fond, era încântată, absolut încântată să-l revadă...

— Mulțumesc, murmură femeia luând florile pe care i le întinse. Sunt încântătoare.

– E... felul meu de a-mi cere scuze. Mă tem că mi-am pierdut sângele rece de mai multe ori. Din cauza alegerilor, fără îndoială...

„Și mai ales, la gândul c-o să pleci din nou!” își spuse în sinea lui.

Ea îi zâmbi timid. Amândoi făcuseră o sumedenie de greșeli! Chiar și ei îi era acum rușine că-i tulburase existența.

– Nici eu nu m-am purtat cum trebuia.

– Susan, ai avut motive să te porți așa cum ai făcut-o...

Tăcură o clipă amândoi, după care ea propuse:

– Tocmai vroiam să-mi pregătesc ceva de mâncare. N-ai vrea să mănânci cu mine?

– Cu mare plăcere. Mor de foame.

O urmă în bucătărie și se așeză pe un taburet înalt, în timp ce ea pregătea o salată asortată.

– Hmm... ai luat... o hotărâre privitoare la Minneapolis? o întrebă după ce-și dresе glasul.

– Nu încă, îi răspunse privindu-l sincer. Slujba asta m-ar interesa dar... e foarte departe. Mi-ar fi plăcut ceva mai aproape.

– Susan, adevărul este că distanța mă sperie și pe mine. De aia am reacționat așa cum am făcut-o. Ar fi trebuit să te felicit, fără să fiu egoist... dar eu... mie mi-ar plăcea atât de mult să rămâi la Grafton!

– Știu, răspunse femeia cu îngăduință, dar te rog să nu mai vorbim acum despre asta. Să așteptăm să văd ce mai găsesc... Am de gând să iau legătura cu televiziunea din Atlanta. Dacă obțin un interviu, o să urc în avion... chiar după alegeri.

– Adică, într-o săptămână... Susan, sper să găsești ceea ce vrei.

– Cât despre mine, sper că tu vei fi ales.

Se priviră câteva clipe cu o infinită tandrețe, și Susan oftă, ușurată. În sfârșit, se împăcau din nou!

După o oră, se instalau confortabil în sufragerie, la o cafea.

– Susan, am venit să-ți cer scuze. Încă n-am terminat... cred că greșeala cea mai mare a fost că ți-am impus prea multe ultimatumuri. Dar acum, sunt gata să fiu răbdător. N-o să vorbim chiar acum despre viitor, ai dreptate. Să luăm lucrurile așa cum vin, unul după altul...

– Și eu vroiam să-ți spun exact același lucru, murmură tânăra femeie cu voce gătuită.

Veni să se așeze lângă el, și un sărut prelung le pecetlui împăcarea.

Noaptea asta trebuia să marcheze o adevărată turnură în relația lor. În zilele care urmară, se purtară unul cu celălalt cu o prudență extremă, ca și cum ar fi umblat cu cristaluri.

Într-o după-amiază, când se plimbau prin parc, într-un foșnet plăcut de frunze căzute, Steve remarcă:

– Am avut mare grijă să nu vorbim despre viitor, nu-i așa?

– Da. Am hotărât să nu ne grăbim, și-ți sunt recunoscătoare pentru asta...

– Cred totuși, propuse Steve cu o expresie deodată malițioasă, că am putea să trecem la etapa următoare.

– Adică?

– Un week-end întreg departe de grijile de fiecare zi, departe de tot, doar tu și cu mine. Un amic îmi împrumută cabana lui de pescuit, la munte... Am putea să plecăm vineri seara și să ne întoarcem luni dimineață, foarte devreme. Ce părere ai?

Îl strânse de mână, emoționată. Avea dreptate. O perioadă de singurătate, oricât de scurtă, nu putea decât să-i ajute să-și regăsească echilibrul șubrezit...

– Aș fi de-a dreptul încântată!

Capitolul 13

– Nu e prea frig de mers la pescuit? întrebă Susan în timp ce mașina urca anevoie pe un drum de munte îngust.

Pe bancheta din spate, lângă cutia cu provizii și sacii de dormit, Steve pusese undițele și tot materialul pentru pescuit.

– Nu, dimpotrivă! replică, entuziasmat. Pe timp rece, păstrăvilor începe să le fie foame. Nivelul apei este încă destul de scăzut, și dacă reușim să prindem... o să avem pește pentru cină!

Era prima dată când îl însoțea într-una din expedițiile lui. De obicei, nu tolera pe nimeni altul în afară de Eric.

– De bună seamă, știi că n-am nimic în comun cu sportul ăsta, nu-i așa?

– O să te învăț, o liniști cu un zâmbet plin de siguranță.

După câțiva kilometri, ajunseră să vadă în sfârșit cabana. Frumos construită din bârne la adăpostul pinilor, era clar că nu avea decât o singură cameră, mai mică decât își închipuise Susan.

Steve, în timp ce descărca bagajele, îi remarcă surprinderea.

– Nu-ți face griji. E o cabană foarte confortabilă. Apă curentă, duș, cuptor cu lemne... și chiar electricitate, grație unui generator instalat în spate.

Susan nu putu să se abțină să nu izbucnească în râs.

– Deci, o să mă simt ca într-un adevărat hotel... La prima vedere, părea să fie ceva mult mai rustic.

Îl urmă înăuntru și scoase o exclamație de admirație.

– E încântător, Steve! Nu vedeam lucrurile în felul ăsta...

Într-adevăr, în afară de ceea ce menționase deja, descoperi un pat mare acoperit cu o cuvertură, covoare de blană pe jos, și un șemineu spațios.

Zâmbi, încântat să-o vadă satisfăcută, apoi se uită la ceas.

– Aproape ora douăsprezece... dacă vrem să pescuim pe ziua de azi, ar fi bine să nu mai întârziem.

Scoase dintr-un sac cizmele de pescuit ale lui Eric, lungi până la pulpe, și o haină matlasată plină cu buzunare.

– Pune astea pe tine!

Ea se retrase într-un colț, apoi se întoarse, echipată. Steve, după ce îmbrăcase o ținută similară, își puse pe cap o pălărie de fetru pe care o ornase cu pene colorate, ca să impresioneze.

– Ești gata? Hai la drum!

Cu undițele pe umăr, intrară în pădure, unul în spatele celuilalt. În aerul proaspăt, era un miros plăcut de mușchi și frunze uscate. Nu după mult timp, se auzi un susur cristalin și Steve începu să meargă de-a lungul unui torent unde apa cădea înspumată în cascade.

– Unde ne oprim? Întrebă Susan arătând cu degetul.

– Cât mai sus. Acolo sunt păstrăvii cei mai mari.

Câteva clipe mai târziu, se instalaseră în sfârșit. Steve pregăti o undiță pentru Susan, apoi, în cea mai adâncă tăcere, începură să aștepte.

Calmul acesta n-o deranja absolut deloc, ba dimpotrivă... îi plăcea foarte mult acest armistițiu liniștit în compania lui Steve. După câteva clipe, continuând să-și supravegheze undița, deschise termosul cu cafea și-i întinse lui Steve o cană. Își ocupară din nou pozițiile inițiale fără să facă zgomot, schimbând din când în când câte un zâmbet complice.

– Să știi... șușoti Steve, puțin mai târziu, să știi că poți să cobori puțin cârligul sub piatră, în felul ăsta...

Cu o mișcare elastică se plasă în spatele ei, luând-o de braț ca să-i arate cum să facă, și-i dădu câteva sfaturi.

Îl asculta, concentrată.

– Așa? șopti, întorcându-se spre el.

Steve încuviință, clătinând din cap.

– Perfect!

Se întoarce la undița lui și, după câteva minute, scoase în sfârșit un strigăt triumfal, cam gătuit. Făcu un gest scurt și precis, și un păstrăv argintiu, sclipind în soare, apăru la capătul firului undiței lui. Încântată, Susan deschise coșul, în timp ce el scotea peștele din ac.

– Felicitările mele, Steve . Trebuie să aibă vreo treizeci de centimetri!

– Ai răbdare, replică el cu un zâmbet cu subînțeles. În curând, o să vină unul și mai mare...

Avea dreptate; când porniră pe drumul spre cabană, înaintea de apusul soarelui, pe fundul sacului erau cinci capturi superbe.

– Susan, îți pare bine c-ai venit?

Femeia trase adânc aer în piept, încântată de cercul grandios al munților care-i înconjurau.

– Da... enorm!

Privirile li se întâlneau, o clipă nemișcate, apoi Steve deschise ușa și se apropie de șemineu, ca să pregătească focul.

Susan, care avusese grijă să se documenteze în prealabil cum se pregătesc păstrăvii, se apropie de cuptor. Nu după mult timp, un miros delicios se răspândea în aer și Steve, ademenit de aromă, veni să vadă ce se-ntâmpla.

– Ce garnitură avem la ei?

– Porumb la grătar, salată asortată... și o sticlă cu vin alb, care așteaptă în frigider.

– Și... ce-ai fi pregătit dacă nu prindeam nimic?

– Ce-a mai rămas din șunca de la prânz, nimic mai mult, răspunse ea râzând. N-am pus nici o clipă la îndoială faptul că ești un pescar iscusit!

Bărbatul clătină din cap, pe jumătate încântat, pe jumătate neîncrezător.

– Bravo... uite ce-mi place să aud.

Când totul fu pregătit, se așezară pe covor în fața focului care trosnea vesel. Domnea o atmosferă foarte liniștită. În timpul acestei zile petrecute împreună, nu avuseseră nici radio, nici televizor nici o altă solicitare exterioară; totuși, fiecare minut fusese ocupat, și viața părea să capete o nouă dimensiune, mai bogată.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Steve murmură:

– Ca să te destinzi, nimic nu-i mai bun decât să-ți petreci câteva ore în mijlocul naturii, nu-i așa?

„Mai ales în compania ta“, adăugă pentru el însuși în timp ce însoțitoarea îl aproba.

Se priviră îndelung. Deodată, sângele începu să le curgă mai repede prin vene... Încet, Steve o îmbrățișă și o mângâie cu buzele pe gât. Femeia închise ochii când buzele lui ajunseră pe gură, pentru un sărut prelung...

– Nu m-am gândit c-o să ajungem la asta, Susan. Îmi spusesem că n-o să complic legătura noastră lăsând să intervină pasiunea... dar mi se pare că nu pot să fac altfel.

– Nici eu, Steve, încuviință femeia lipindu-se de el. Am impresia că... au trecut secole de când nu m-ai mai ținut în brațe.

O dorință violentă, avidă, îi făcu să se înfierbânte, și se lăsară purtați de vârtej, doar în lumina flăcărilor care făceau să danseze umbre în jurul lor.

*
* *

Când se trezi, lipită de Steve, primele raze de soare pătrundeau în cameră. Oftă mulțumită și-i mângâie încet părul. Pentru nimic în lume nu și-ar fi dorit să fi fost altundeva...

Se ridică încet, încruntându-și sprâncenele. Da, nu se puteau lipsi unul de celălalt... și totuși, asta nu rezolva absolut deloc problema lor; încă își doreau de la viață lucruri foarte diferite.

– Susan? murmură Steve, trezindu-se la rândul lui. Spune-mi că mă iubești, te rog...

Ea uită totul, pentru a se contopi din nou cu el, șușotindu-i tandrele mărturisiri de care nu puteau să se plictisească.

Abia după mult timp, Steve declară:

– Susan, nu ți se pare minunat ... c-am reușit să ocrotim legătura noastră până acum? Timpul lucrează pentru noi. Nu avem nevoie să impunem soluții arbitrare... Vor veni singure.

Susan nu știa dacă putea să împărtășească același optimism, dar măcar era sigură de un lucru: îi aparținea trup și suflet.

– Sper, Steve, șopti, fără să îndrăznească să creadă lucrul ăsta. Sper...

Se sărutară din nou. Încântarea de a redescoperi pasiunea fizică ce-i una se dovedea, cu toate incertitudinile, de neoprit.

Capitolul 14

Steve porni motorul și, înainte de a porni la drum, o mângâie cu blândețe pe obraz.

– Ce-i cu expresia asta atât de tristă?

El însuși se străduia să pară vesel, dar nu reușea pe de-a-ntregul.

Spre marele ei necaz, Susan își simți ochii umezindu-se. Redeveni stăpână pe sine și, cu un zâmbet tremurător, răspunse:

– M-am simțit chiar foarte bine aici. Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult...

Detesta gândul să fie din nou despărțiți.

– Putem să mai venim, strecură el pe un ton neutru, cu ochii pe drum.

– Da... da, bineînțeles.

Dar cum să se mulțumească doar cu câte un week-end din când în când, cu câteva ceasuri furate pe ici, pe colo. Dintr-o dată, își dădu seama că avea nevoie de el în fiecare zi, că o relație sporadică nu i-ar fi fost de-ajuns...

– O să vii la Grafton, din când în când, nu-i așa?

Părea la fel de nesigur pe viitor ca și ea.

– Firește...

De ce era atât de amărâtă? Nu-i mai impunea nici un ultimatum, o lăsa să procedeze cum vroia. Nu asta îi ceruse tot timpul?

Tăcură un timp. Steve se concentra asupra condusului, cu o expresie sumbră. Se hotărâse să nu-i mai ceară să rămână la Grafton, să-și sacrifice cariera. La ce-ar fi folosit dacă până la urmă ar ajunge să-l dușmănească? O nouă despărire părea inevitabilă, însă risca să se dovedească mai crudă ca oricând...

Femeia se luptă câteva clipe cu centura de siguranță care se înțepenise, și el rezistă tentației de a-i veni în ajutor. Acum, ar fi vrut s-o susțină în permanență, să-i consacre tot timpul, să împartă totul cu ea, bucuriile și greutatea. De exemplu, cu ce plăcere o învățase să pescuiască... Nu fusese decât ceva cât se poate de simplu și de banal, dar savurase expresia concentrată cu care-i ascultase explicațiile. De ce oare n-o luase niciodată cu el într-una dintre expedițiile dinainte?

Nu putu să se stăpânească să nu zâmbească, auzind-o spunând, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

– Steve, de ce n-am mers niciodată cu tine la pescuit până acum?

– Cred că... mă temeam să nu te plictisești.

Într-un fel, era adevărat. Știind-o obișnuită cu ritmul vieții de oraș, nu și-ar fi putut închipui că va aprecia atât de mult două zile de viață în mijlocul naturii. N-o cunoștea prea bine: tot ce era nou o interesa, o stimula.

– Ce idee! replică Susan zâmbind. Credeam că, dimpotrivă, la pescuit preferi să mergi cu bărbații, că te-ar fi deranjat prezența unei femei...

– E rândul meu să exclam: « ce idee »! spuse șoferul izbucnind în râs. Paradoxal, se pare că mai avem multe de învățat unul despre celălalt...

Plecând în zori, ajunseră la Grafton foarte devreme și, Steve, înainte de a se duce la serviciu, o lăasă în fața casei și plecă după un sărut scurt de despărțire.

Susan închise ușa apartamentului, oftând din adâncul inimii. Se simțea agitată și nu reușea să-și pună ordine în vârtejul gândurilor. Ce vroia ea până la urmă? Ce vroia Steve? Se arătase foarte tandru dar și puțin distant, aproape resemnat. Să fi renunțat definitiv la gândul unui viitor împreună?

Ziua următoare era ajunul alegerilor. Steve nu-i dădu telefon. Femeia se gândi că trebuia să fie extrem de ocupat, bineînțeles... Totuși, în mod absurd, simți o vagă decepție. Ca să nu se mai gândească la asta, își pregăti întâlnirea pe care urma s-o aibă cu cei de la televiziunea din Atlanta și redactă, pentru Patsy, un articol despre urmările manifestării de la mină.

În ziua alegerilor, se trezi devreme, să meargă la biroul de vot. Era vreme închisă și peste oraș căzuse un pic de brumă. După ce puse în urnă buletinul de vot, marcat pe numele lui Steve, se întoarse acasă să arunce o ultimă privire peste articol, apoi se duse la maică-sa. Aceasta, urma să dea seara o recepție, și-i solicitase ajutorul.

Când termină de aranjat nenumăratele platouri cu tartine, ce trebuia să hrănească cincizeci de persoane, era după-amiază târziu.

– Asta a fost tot! declară Susan, prăbușindu-se pe un scaun. Cred că n-am uitat nimic.

Maică-sa așează un bol cu punci pe o masă rulantă, apoi veni să ia loc lângă ea.

– Susan, nu fi atât de îngrijorată, spuse mama, cu blândețe. Sunt sigură că Steve o să câștige.

– Sper, pentru el, oftă Susan. Cu toate că, evident, pe de altă parte, mi s-ar simplifica viața dac-ar pierde...

– Cum a fost în week-end-ul pe care l-ați petrecut împreună? întrebă Emma cu tact.

Era prima oară, în ziua aceea, când îndrăzneala să abordeze subiectul ăsta.

– Bine. Foarte bine...

Susan își mușcă buzele și adăugă, încet:

– Să știi că încă îl iubesc pe Steve. Sunt nevoită să recunosc lucrul ăsta...

– El știe?

– Da... dar la ce poate să ducă acest lucru? Viața lui e aici. A mea este... altundeva, acolo unde o să se ivească ocazia...

Emma își înalță sprâncenele.

– Până la urmă, n-ați stabilit încă nimic? Credeam că, dimpotrivă, ați discutat problema.

– Am preferat să evităm pentru moment discuția pe tema asta, răspunse Susan ridicând din umeri, obosită.

Emma ezită o clipă, apoi întrebă brusc:

– Ce-ai face dacă... Steve te-ar cere din nou de soție?

Susan se gândi o clipă la vaporeasa rochie de mireasă agățată în șifonier.

– N-a făcut-o, mormăi, încercând să se eschiveze.

– Susan, răspunde-mi fără ocolișuri, insistă cu blândețe, dar ferm, Emma.

– M-aș mai gândi...

Emma nu putu să-și ascundă o ușoară exasperare.

– «Te-ai mai gândi »?

Puțin iritată, Susan ridică mâinile.

– M-aș gândi foarte serios, firește... În week-end-ul ăsta, am avut impresia că mai greu aș putea să mă despart de el decât de carieră. Numai că... dacă n-ar merge relația dintre noi, ce s-ar întâmpla cu mine?

– Ai lua-o de la început, pur și simplu, replică Emma categoric. Numai că, după părerea mea, ai fi mai liniștită sufletește, pentru că ai făcut tot posibilul ca relația voastră să izbândească...

– Dar e... e foarte posibil să plec înainte ca el să se gândească să-mi vorbească despre căsătorie. Dacă se gândește cumva la așa ceva!

– De ce nu-l ajuți să iasă din impas? sugeră Emma.

Susan făcu ochii mari.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine... de exemplu, anunță-l că rămâi la Grafton, deocamdată. Dacă n-o să aibă nici o reacție, ai putea să te gândești să te duci în altă parte, pentru moment. Nu uita că trebuie să fi fost foarte rănit în amorul propriu. Nu mai îndrăznește să se impună...

– Poate. Numai că nu vreau să aibă impresia că-i forțez mâna. Mă tem un pic să nu dau vrabia din mână pentru cioara de pe gard...

Maică-sa se apropie s-o sărute și o strânse în brațe.

– Draga mea, să sperăm că totul o să se rezolve.

Susan luă un platou să-l ducă în sufragerie, unde începeau să vină invitații. Eric, care stătea de vorbă într-un colț cu Wendy, îi făcu semn cu mâna, cu un zâmbet larg pe buze.

– Bună, Susan. Îl cauți pe Steve?

– A venit? răspunse imediat Susan, lăsând platoul pe o masă. Nu știam...

– A ieșit puțin în grădină împreună cu tatăl tău, să vadă cum stau lucrurile cu o streășină.

– Dar s-a înnoptat... și plouă!

– Doar îl știi pe Steve, spuse vesel Eric. Trebuie să rezolve și cea mai mică problemă, fără să piardă nici un minut. Răbdarea n-a fost niciodată punctul lui forte... A spus că ploaia o să-i arate mai bine găurile din streășină, și a plecat înarmat cu o lanternă.

– Cred că e ud learcă la ora asta! exclamă Susan râzând.

– Cine e ud learcă? întrebă curioasă Patsy Winter, care se apropia împreună cu soțul ei.

Susan îi spuse cum stăteau lucrurile, apoi începură să vorbească despre viitoarele articole ce urmau să apară.

– Datorită ție, trase concluzia Patsy, „Curierul” și-a găsit din nou cadența. Nu uita că sunt gata să te angajez oricând, în condițiile pe care le vrei...

– Îți mulțumesc, spuse Susan cu căldură, dar cred că trebuie să-mi încerc mai întâi șansa în televiziune... care mă atrage mai mult decât presa scrisă... De altfel, am obținut un interviu la Atlanta, mâine.

– Ei bine, atunci îți urez succes, concluzionă Patsy zâmbind.

Susan îi mulțumi și, după ce îmbracă un impermeabil, plecă în grădină să-l caute pe Steve. Îl găsi singur, așezat sub foișor – la adăpost de ploaie – contemplând gânditor stelele. Picăturile de ploaie care cădeau pe acoperiș dădeau scenei o curioasă atmosferă de intimitate.

– Ai rezolvat problema?

– Cu streășina? Da. Am rezolvat-o în două minute...

El îi privi o clipă chipul luminat de un felinar și adăugă bătând cu palma locul de lângă el:

– Stai cu mine o clipă... Invitații or să ne aștepte.

Ea se conformă, cutremurându-se pentru că era rece, și își strânse poalele impermeabilului.

– Steve... mâine am programată o întâlnire la Atlanta, pentru un interviu.

– Aha! Crezi că ai șanse? Întrebă pe un ton neutru.

– Mi-e greu să spun dinainte... Vom vedea.

O surprinse indiferența proprie. Orice teamă de eșec, neliștea referitoare la problemele de carieră, dispăruseră. Era din cauza vremii? Sau poate Steve știuse să-i redea încrederea în ea însăși?

După o clipă de ezitare, continuă:

– Patsy mi-a propus să mă angajeze cu normă întreagă...

O privi o clipă cu atenție și, spre marea ei surprindere, îl auzi răspunzând:

– Sper că n-ai acceptat!

I se puse un nod în gât. Deci nu vroia s-o vadă rămânând la Grafton? Încercă să glumească:

– Te temi să nu fac în permanență scandal cu articolele mele?

– Nu numai asta, răspunse el râzând. Știu însă că după câteva luni, o să te plictisești de moarte...

O luă de mână și continuă:

– Fă tot ce poți mâine, la Atlanta. Sunt sigur c-o să fii angajată. Dacă nu, bineînțeles, îți mai rămâne varianta Minneapolis...

- Și... noi? întrebă, cu voce tremurătoare.
- O să ne vedem cât de des vom putea, răspunse Steve cu nonșalanță. Adică, de fiecare dată când o să vii la Grafton...
- Dar... știi bine că prima dată n-a mers, protestă ea, din ce în ce mai dezorientată.

El clătină din cap și începu să-i explice, mângâind-o pe mână:

- E drept... dar cred că eu sunt vinovatul de atunci. N-am vrut să văd cât aveai nevoie de munca ta ca să fii fericită. Entuziasmul și abilitatea ta, din timpul incidentului de la mină, mi-au deschis ochii... Nu mai vreau să-ți fiu un obstacol în calea carierei.

Susan nu mai înțelegea. N-o mai implora să rămână. Parcă-și alungase din minte perspectiva mariajului...

- Steve, succesul... în carieră nu este singurul lucru pe care-l aștept de la viață.

– Poate nu, ripostă el ferm. Totuși, cred că nu te poți lipsi de așa ceva. Pentru asta, de acum încolo, sunt gata să accept puținul timp pe care o să mi-l consacri... și să nu-ți mai solicit altul în plus.

Se simțea în același timp emoționată și tulburată de generozitatea de care dădea dovadă. Fără îndoială, ar fi trebuit să se bucure că o lăsa liberă, dar încerca o decepție profundă.

- Și... căsătoria noastră? întrebă ea, nemaiputând rezista.
- Îi venea să strige: "Și noi? Și cuplul nostru?"
- Poate o să ne mai gândim, într-o zi. Deocamdată, nu pot să fac nici o promisiune. Dacă sunt ales, mai am încă doi ani treabă aici...

Susan își mușcă buzele, ca și cum îi apărea din nou un vechi coșmar. Încă o dată, ambițiile îi despărteau.

– Și peste... peste doi ani? întrebă încet femeia.

Steve ridică din umeri.

– O să vedem atunci. Eric o să fie plecat la universitate, ceea ce va schimba poate lucrurile.

Susan era prea distrusă ca să mai răspundă. Visul pe care abia îndrăznise să-l contureze se risipea. Parcă prin vis, îl auzi pe Steve trăgând concluzia:

– Du-te acasă să te odihnești, pentru că-mi închipui că mâine o să pleci dimineață... În orice caz, rezultatul alegerilor n-o să fie cunoscut decât mâine seară.

Femeia se ridică și murmură cu glas stins:

– Am înțeles. Succes, Steve.

– Și ție, Susan.

Capitolul 15

— Cum s-a desfășurat interviul? Își întrebă Emma Trent fiica. Aceasta abia venise de la aeroport. Epuizată, se prăbuși pe canapea.

— Mai bine decât mă așteptam... Mi-au oferit postul!

Părinții, încântați, scoaseră exclamații victorioase și veniră s-o sărute călduros.

— Povestește-ne amănunțit, o rugă Clayton.

Răutăcioasă, Susan hotărî să-i țină puțin în suspans.

— Ei bine... ca să încep, trebuie să spun că linia aeriană care face legătura dintre Clacksburg și Atlanta e foarte prost organizată. Nici măcar nu servesc prânzul...

— Susan! protestă tatăl.

Ea izbucni în râs și continuă mai serioasă:

— Trebuie să realizez o emisiune săptămânală de douăzeci de minute despre problemele consumului. Salariul e mai mic decât la Minneapolis, dar, în schimb, pot să-mi organizez programul cum vreau. În plus, am ocazia să promovez în continuare...

Tăcu o clipă și continuă cu un mic zâmbet:

– Mai mult chiar, cum zborul nu durează decât o oră, pot să locuiesc la Grafton. Aici o să fac documentarea și o să mă duc la Atlanta de trei-patru ori pe săptămână, pentru filmări.

– Mi se pare o soluție excelentă, murmură Emma cu blândețe.

Susan încuviință clătinând din cap.

– Da... și mie mi se pare. Știi unde-i Steve? Am încercat în zadar să iau legătura cu el de la aeroport. Mi s-a spus de la birou că și-a luat două zile de concediu...

– După succesul în alegeri, judecătorul l-a sfătuit să-și ia o scurtă pauză binemeritată, spuse Clayton. Cred că a plecat la pescuit, acolo unde se duce de obicei.

Tânăra femeie își simți inima bătându-i mai repede.

– Eric e cu el?

– Nu. A rămas la noi, pentru că Steve nici n-a vrut să audă să lipsească de la școală.

– Mda... înțeleg. Vi s-a părut fericit că a câștigat?

Interveni Emma:

– La drept vorbind, nu atât cât am crezut noi... A primit vestea cu mult calm.

– Sunt totuși sigură că în sinea lui s-a simțit impresionat că oamenii au în continuare încredere în el, remarcă Clayton.

-Și Robert Wakefield? A fost supărat?

Clayton pufni într-un hohot sincer de râs.

– E puțin spus! În plus, riscă să se compromită din cauza unei afaceri dubioase cu Bruckerii. O anchetă e în curs de desfășurare...

Mai stătură de vorbă câteva minute, după care Susan se ridică. Abia aștepta să-l vadă pe Steve, și știa că ai ei o vor înțelege.

– Aș vrea să-i dau personal vestea lui Steve, anunță tânăra femeie. Mai bine să plec, acum dacă vreau să ajung înainte de lăsarea întinericului.

– Ai dreptate... și să știi că gândurile noastre bune te vor însoți, spuse tatăl cu tandrețe.

Își luă rămas-bun de la amândoi și, fără să mai piardă o clipă, urcă în mașină.

Când ajunse la ușa cabanei, se înnoptase și Steve pregătea focul. Când auzi zgomot, se întoarse imediat; un zâmbet radios îi apărură pe chip și veni la ea s-o strângă în brațe.

– Susan... ce surpriză minunată!

O conduse în fața focului, adăugând:

– Știi că azi n-am prins nimic? Îți închipui că... numai la asta nu mă gândeam.

Nou-venita începu să râdă și odată așezată pe perne, spuse:

– Steve... am căpătat o slujbă pentru televiziunea din Atlanta, dar... o să locuiesc în Grafton.

O privi câteva clipe, cu ochi scânteietori.

– Am și eu un amestec în hotărârea asta?

– Da, mărturisi ea.

Își adună tot curajul și trase adânc aer în piept.

– M-am hotărât să mă instalez aici pentru că... aș vrea să mă ceri în căsătorie.

Steve rămase mut în prima clipă. Când vorbi, o emoție adâncă îi voala vocea.

– De când tinerele femei iau asupra lor răspunderea cererii în căsătorie?

– De astăzi, decretă cea întrebată. Și știu că n-o să accept nici un răspuns negativ!

– N-ai de ce să-ți faci griji, replică el cu blândețe. O să fiu soțul tău.

Se strânseseră în brațe din nou, bulversați, mai fericiți ca oricând. Era ca și cum nodul gordian ar fi fost în sfârșit desfăcut...

– Susan, te-am iubit întotdeauna. Să ne căsătorim cât se poate de repede. Am pierdut deja prea mult timp.

– Întru totul de acord. De ce să nu facem anunțul pentru Crăciun, de exemplu?

– Mi se pare o idee excelentă. Ai timp să pregătești totul?

– Am deja rochia de mireasă, nu uita.

– Spune-mi... când îți ocupi postul de la Atlanta?

– La începutul lui ianuarie.

Bărbatul clătină din cap, înțelegător.

– În condițiile astea, suntem constrânși să lăsăm luna de miere pentru mai târziu.

Se sărutară îndelung, apoi Steve întrebă pe un ton în același timp înduioșat și malițios:

– Cum se face că ai venit să-mi faci propunerea pe care mi-ai făcut-o?

– Nu puteam să mai suport ideea de a te pierde din nou!

– Dar ce-ai fi făcut dacă n-ai fi fost angajată la Atlanta? Ai fi plecat la Minneapolis?

– Nu, Steve. Era prea departe. Aș fi căutat în continuare, lucrând pentru moment în jurnalistică.

– Ești sigură că nu-ți pare rău pentru Minneapolis? Ți se oferea un salariu mai mare...

– Ce importanță are? Mi-am dat seama, la un moment dat, că cel mai important lucru este să fiu cu tine... și nu m-am simțit îndreptățită să-ți cer să mă urmezi oriunde m-aș duce.

– Din partea mea, renunțasem să-ți impun o viață de femeie casnică, pentru că n-ai fi fost niciodată fericită... Știi că, într-o oarecare măsură, Eric mi-a deschis ochii?

Femeia își înalță sprâncenele, surprinsă.

– Cum asta?

– Ei bine... relația lui cu Wendy părea compromisă, la început, de numeroase obstacole. Totuși, s-a încăpățânat și, cu multă răbdare, a reușit să construiască ceva ce pare din ce în ce mai solid.

– Înțeleg, șopti ea. Sunt... sunt atât de fericită că am reușit în sfârșit să găsim o soluție...

– Susan, cu o dragoste ca a noastră, totul devine posibil. Nimic nu ne mai poate despărți.

Noaptea acoperea încet-încet munții, în timp ce focul, în semineu, trosnea vesel, ca un simbol al unei fericiri în sfârșit realizate.

Sfârșit